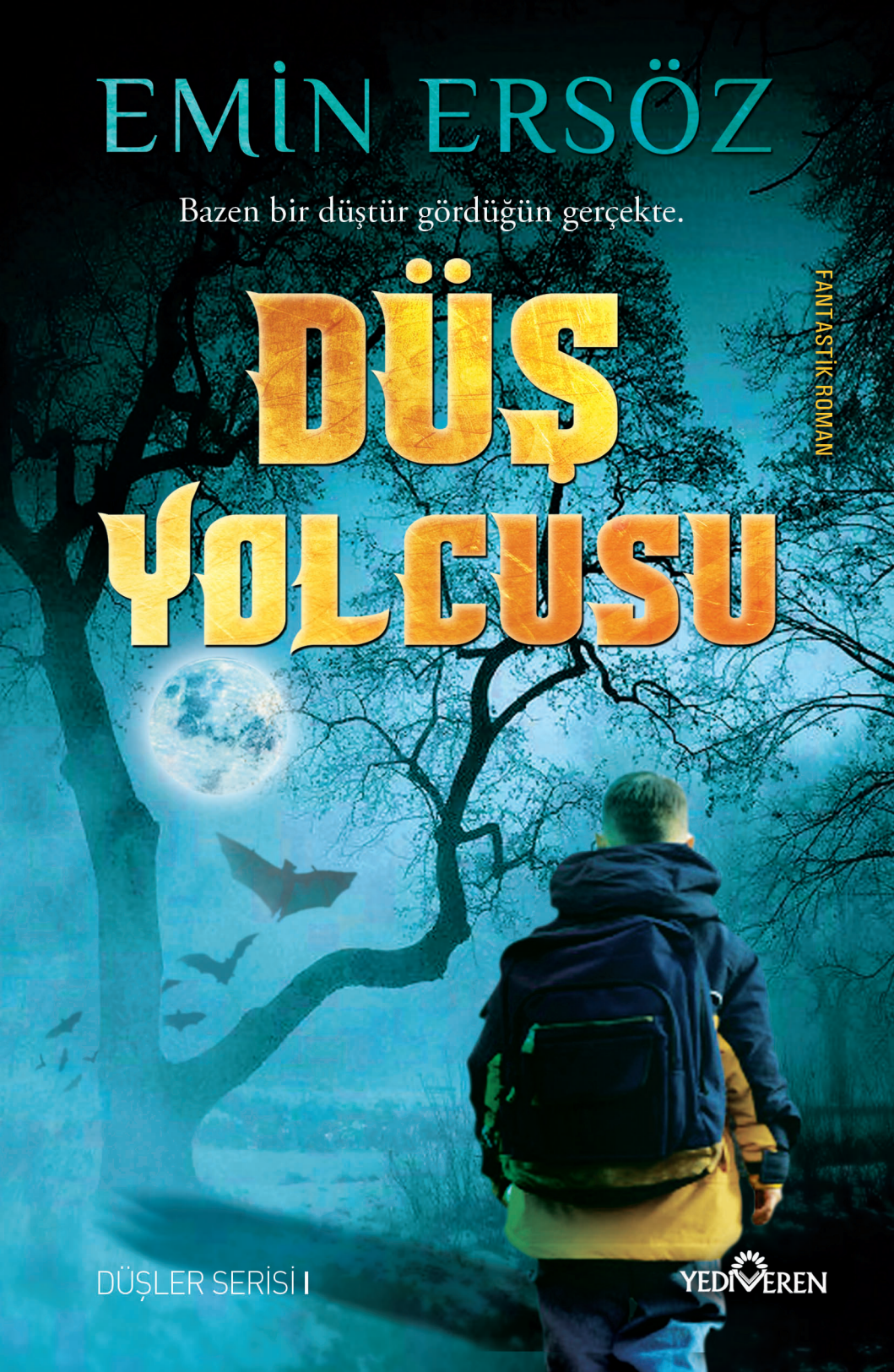

EMİN ERSÖZ
Bazen bir düştür gördüğün gerçekte.
DÜŞ YOLCUSU
FANTASTİK ROMAN
DÜŞLER SERİSİ I
YEDİVEREN

Düşler Dünyası - 1

Düş Yolcusu

Düş Yolcusu -1

Yazar: Emin Ersöz

İletişim: e.ersoz@yediverenyayinlari.com

Yediveren Yayınları/07

Edebiyat Dizisi/03

Tür/ Fantastik Roman

@2011,Yediveren Yayınları

Bu kitabın her türlü yayın hakları, anlaşmalı olarak yediveren yayınlarına aittir.

Kaynak gösterilip alıntı yapılabilir. İzinsiz hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayın Yönetmeni: Gökhan Alperen

Yayın Koordinatörü: Gülhan Bayrak

Editör: Gülşah Bayrak

Kapak Tasarım: Batuhan Acar

Mizanpaj: Gonca Özdemir

Müşteri Temsilcisi: Erol Demir

Birinci Baskı: Kasım 2010

Baskı: Melisa Matbaacılık

ISBN: 978-605-88203-1-9

Sertifika No:19687

Ocak 2011

İstanbul

Marmara Cad Evcil İş Hanı No.5 /1

Avcılar / İSTANBUL

Tel/ Fax :212 509 56 67 Gsm : 532 774 86 13

bilgi@yediverenyayinlari.com

www.yediverenyayinlari.com

Düşler Dünyası - 1

Düş Yolcusu

Emin Ersöz

EMİN ERSÖZ

1980 yılında Almanya'nın Krefeld kentinde doğdu. 1984 yılında Türkiye'ye geldi. Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdikten sonra bir süre öğretmenlik yaptı. Şu an itibariyle öykü ve roman çalışmalarına devam etmekte, bir danışmanlık şirketinde eğitim danışmanlığı yapmaktadır. Yazarın Düş Yolcusu serisi 4 kitaptan oluşmaktadır.

İletişim: e.ersoz@yediverenyayinlari.com

İthaf

Bu yolculuğun ilham kaynağı olan
Kavaklı İlköğretim Okulu öğrencilerine...

Biz, rüyaların yapıldığı kumaştanız
Bir uykuyla çevrili kısacık yaşamımız.

Shakespeare, Fırtına

1

Gazi Yolunu Kaybediyor

Kavaklı, büyük, kocaman bir şehir olan İstanbul'un biraz dışarısında, küçük bir köydü. Gazi, o sabah okula gitmek için dışarı çıktığında köyü sisin altında kalmış halde buldu. Sis öylesine yoğundu ki birkaç adım ötesini görmek neredeyse imkansızdı. Ama o okulun ne tarafta olduğunu ve nereden gideceğini iyi biliyordu. Bu yüzden de her zamanki alışkanlıkla sağa saptı ve aşağı doğru yürümeye başladı.

Belki sisin yoğun olmasından, belki de yolda gerçekten kimse olmadığı için, nedenini bilemiyordu, etrafında kimseyi göremişti. Oysa şu saatlerde, yol hep kalabalık olur ve konuşacak birileri mutlaka bulunurdu. Komşusu olan Remzi veya Orhan da herhalde bugün erken çıkmış olmalıydılar.

"Galiba bugün biraz geç kaldım" diye düşündü. "Belki de biraz ileridedirler. Hızlı yürürsem yetişebilirim herhalde."

Bu düşünceyle hızlı hızlı yürümeye başladı. Ama buna rağmen çevrede kimse yoktu. Üstelik konuşma sesleri de gelmiyordu.

"Ödevimi de yapamadım" dedi kendi kendine. "Acele edip birisini bulmalıyım. Bu, ikinci kez olacak. Kimden almalı acaba?"

Sağ taraftaki çamurlu yola geldiğini anlayınca paçalarını biraz sıvadı ve o tarafa geçti. Burada yavaş yürümeli ve ayakkabılarının çamurlanmamasına dikkat etmeliydi. Aksi halde hem öğretmeni kızıyor hem de annesinden azar işitiyordu. Neyse ki yola yer yer taşlar konmuştu. Bu taşlara basarak geçildiğinde ayakkabıları çok fazla kirlenmiyordu.

Fakat bir yerden sonra taşların yerinde olmadığını gördü.

"Birisi taşları almış" diye düşündü kızgınlıkla. "Kim bilir hangi çocuğun işi. Son sınıftaki serseri çocuklar yapmıştır bunu kesinlikle."

Gazi, 8. sınıftaki çocukların bu tür şeyler yaptıklarını daha önce de görmüştü. Örneğin, bir gece gizlice gelmişler ve okulun bahçesindeki yeni dikilmiş ağaçları kırarak kaçmışlardı. Bu çocuklardan birisi onların evinin hemen arkasında kalıyordu. Sabah olup da müdür ağaçları bu halde görünce çok kızmış ve kimin yaptığını bulmak için çok uğraşmıştı. Komşuları olan çocuk ise olayı ona daha sabahleyin olduğu gibi anlatmıştı.

"Yine onların işi muhakkak" diye yineledi.

Taşlar meydanda yoktu ama işin garip tarafı yol uzadıkça uzuyordu. Şimdiye kadar çoktan okulun arka kapısına ulaşmış olmalıydı. Hem okula yaklaştığı için içerideki seslerin de duyulmaya başlanması gerekirdi. Ders henüz başlamadığı için bu saatlerde okul inanılmaz gürültülü olurdu. Çevresinde ise aksine

çıt yoktu. Yanlış yola girip girmediğini düşündü. Fakat yanlış yola da girmiş olamazdı. Çünkü sağa giden iki yol vardı ve her ikisi de okula çıkıyordu. Birincisini görmemiş bile olsa diğer yolun devamı onu okulun ön kapısına getirirdi.

Bunları düşünerek yürürken önüne eski bir bina çıktı.

"Bu da ne böyle?" dedi. Köyde bu binayı daha önce hiç görmemişti. Şekli kule gibiydi ve ancak iki-üç katlıydı. Pencereleri camdan değil tahtadandı. Kapısı da son derece eskiydi. Binanın en üstünde küçük bir çatı katı vardı. Arka tarafta ise küçük, kulübeye benzeyen bir ev göze çarpıyordu.

O böyle şaşkın şaşkın bakarken, kapıdan iri yarı, üzerine önlük bağlamış **kambur** bir kadın çıktı.

"Niye bütün serseriler benim hanıma gelirler anlamıyorum" diye söylendi kendi kendine. "Akşama kadar içerler ama iş hesap görmeye geldi mi beş kuruş almak için çırpınır durursun. Bıktım artık hepsinden de. Allahım, bir yardım edenim de yok ki!"

Söylene söylene binanın arkasındaki eve girdi ve çok geçmeden elinde büyücek bir sepetle dışarı çıktı. Bir yandan yürüyor bir yandan da sepetin içindekileri karıştırıyordu.

"Yine eksik almış, serseri çocuk. O kadar da söyledim. Ne yapayım şimdi bütün gün? Yoksa, yine araklamış olmasın bu çocuk? Seni haylaz seni. Dur sen, şimdi gösteririm ben sana!"

Tam böyle deyip içeri giriyordu ki biraz ötede durmuş, şaşkın şaşkın bakmakta olan Gazi'yi gördü.

"Hey, ufaklık, ne arıyorsun buralarda bakayım? Hana mı gelecektin?"

Böyle diyerek Gazi'ye doğru yaklaştı. Şişman olduğu için hızlı yürümekte zorluk çekiyordu. **Sırtında küçük bir tepeciği andıran yumru halindeki kamburu oldukça korkutucu göste-**

riyordu onu. Gazi bir an kaçıp kaçmamakta tereddüt etti. Fakat sis öyle yoğundu ki nereye kaçacağını şaşırdı. Ayrıca bu binanın ve içindekilerin de kimler olabileceğini merak ediyordu. Bu yüzden kalmasının daha iyi olacağını düşündü. Acaba köyün neresine gelmişti?

"Hey, şu ufaklığa da bakın hele!" dedi kadın soluk soluğa. "Senin gibi birisini de ilk kez görüyorum. Bu kılık kıyafet ne böyle? Yoksa yabancı mısın? Sanırım yabancısın? Ama niçin böyle tek başına dolaşıyorsun? Baban ya da annen yok mu? Hiç böyle giyinen birisini görmemiştim. Ne acayip bir giyinişin var. Dilimizi biliyor musun bari?"

"Evet" dedi Gazi, "evet, dilinizi biliyorum tabii. Niye bilmeyecekmişim ki! Aynı köyde yaşamıyor muyuz?"

"Aynı köyde mi? Yani sen de mi burada yaşıyorsun?"

"Elbette, burada yaşıyorum. Burada doğdum ben."

Kadın tuhaf bir şekilde baktı ona.

"Demek burada yaşıyorsun. Peki, niye böyle giyindin?"

Gazi, kadının kendisine bu kadar şaşırmış olmasına bir anlam veremedi. Okula gideyim derken çok başka bir yere mi gelmişti acaba? Ama başka bir yere gidecek kadar da yürümemişti ki. Okulu fark etmeden başka bir yola bile girmiş olsa, köyün dışına çıkmış olması imkansızdı. Çıksa bile köyün çevresini çok iyi bilirdi. Çevrede böyle bir bina gördüğünü anımsamıyordu. Fakat böyle bir bina olsa bile kadının kendisine garip garip bakmasını gerektirecek bir durum da yoktu ortada.

"Giyinişimde ne var?" diye yanıtladı kadını. "Her zamanki gibi okul kıyafetlerimi giydim."

"Okul kıyafetlerin mi?" diye yine şaşkınlık içinde sordu kadın. "Okul kıyafeti de ne demek?"

O sırada sırık gibi bir adam çıktı binanın kapısından dışarı. Şişman kadının tersine son derece zayıftı adam. Yanakları içeri göçmüş, elmacık kemikleri gözlerini örtecek şekilde dışarı fırlamıştı. Boyuyla uyumlu ince, uzun bir sakalı vardı.

"Hey, ne oyalanıyorsun orada?" diye bağırdı kadına. "Daha ne kadar bekleyeceğim? Müşteriler sabırsızlanmaya başladı. Hadi getir şu yiyecekleri. Tanrım, hiçbir işi bensiz yapamayacaklar mı?"

Kadın ona dönerek:

"Buraya gel hemen!" dedi, "garip bir çocuk var burada. Sanırım kaybolmuş."

"Garip bir çocuk mu!"

Sisin yoğunluğu adamın Gazi'yi görmesini engelliyordu.

"Ben çocuk falan göremiyorum ama."

Adamın böyle demesi üzerine kadın hemen kenara çekilerek onun, çocuğu daha iyi görmesini sağladı.

"Garip bir şekilde giyinmiş" dedi. "Bir de garip şeylerden bahsedip duruyor. Sakın aklını kaybetmiş olmasın."

Adam başını sağa sola devirerek hızlıca onların yanına geldi. Sakalını tutarak:

"Hımmm" dedi, "gerçekten de çok garip. Kimmiş?"

"Bilmem. Okul kıyafeti falan giydim diyor. Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım. Buralıymış, burada doğmuş ama şu giyinişe bir baksana!"

Adam elleri cebinde onun yanına gelerek:

"Ufaklık, söyle bakayım kimsin sen?" diye sordu.

Gazi, görünüşüne rağmen adamın daha yumuşak biri oldu-

ğunu anlamıştı. Bu yüzden onun daha anlayışlı davranacağını düşündü.

"Benim adım Gazi, efendim" dedi, "okula giderken nasıl olduysa buraya geldim. Acaba okulun nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Okul da ne demek?" diye sordu adam. Şaşırdığı açıkça belli oluyordu.

"Okul ne demek mi? Okulun anlamını herkes bilir" dedi Gazi şaşkınlığını gizleyemeyerek. Alay mı ediyorlardı yoksa kendisiyle. "Bütün çocuklar okula gider" diye devam etti. "Sabah çıkmıştım ama siste yolumu kaybettim herhalde. Derse de geç kaldım. Bir an önce okulu bulmalıyım. Şu an neredeyim acaba? Kavaklı Köyü'nde değil miyim?"

Adamla kadın birbirlerine baktılar. Adam:

"Niçin biraz dinlenmiyorsun evlat?" dedi, "burası benim hanım. İçerisi sıcaktır, ısınırsın. Hem bu arada sis de kalkmış olur, yolunu daha kolay bulursun. Tam sana göre sıcacık süt de var. Genelde pek sütümüz olmaz ama dün şehrin pazarıydı. Bu yüzden her şeyimiz tam sayılır. Şanslısın."

Gazi bilmediği bir yere girmek istemiyordu. Hem adamın hem de kadının davranışları çok garip gelmişti ona. Nasıl oluyordu da okulun ne olduğunu bilmiyordu bunlar? Üstelik derse de geç kalmıştı. Bu yüzden:

"Teşekkür ederim, ama gitmem gerekiyor" dedi, "köye nasıl gidebilirim acaba?"

Okula nasıl gideceğini sormasının bir anlamı olmadığını bildiği için "okul" sözcüğünü kullanmamıştı.

"Bunu ben de bilmiyorum evlat" dedi adam, "ama istersen içeride birilerine sorabiliriz. Buraya hergün değişik yerlerden

onlarca adam gelir. Dediğin yeri bilen birilerinin olacağından eminim."

Gazi çekinerek:

"Siz hiç Kavaklı'yı duymadınız mı?" dedi.

Adamla kadın bir kez daha anlamlı bir şekilde bakıştılar.

"Evlat, bu civardaki köyleri bilirim genelde" dedi adam, "ama söylediğin köyün ismini ilk defa duyuyorum. Uzak bir yerde olmalı. Dediğim gibi içeride birisine sormak en iyisi. Belki köyünden biriyle de karşılaşabilirsin. Hemen her yerden yolcular uğrar hanıma. Bu yüzden gideceğin yeri bilen birileri mutlaka bulunur. Yine de gitmek istiyorsan sen bilirsin. Buna birşey diyemem."

"Ama bu havada kaybolur" dedi kadın araya girerek. "Siste yolunu bulacağını hiç sanmam. İki adım öteni bile göremiyor insan."

"Hana gelmek istiyorsan açığız evlat. Artık gitmeliyim. Müşteriler ne zamandır bekliyor." Şişman kadına dönerek, "Sen de elini çabuk tutsan iyi olur" dedi, "pencere kenarında oturan müşterilerin cebi dolu gibi. Sanırım saraydan geliyorlar ya da saraya gidiyorlar. Onları memnun edersek, bir hafta çalışmamıza bile gerek kalmayabilir. Umarım, ufaklık yine malzemeleri eksik getirmemiştir."

"Sana onu pazara yollama demiştim" dedi kadın. Sepeti tutarak hana doğru yürümeye başladı. "Yine sucuklardan birini aşırmış. İki şişe şarap da eksik."

"Ne, yine mi? Bu sefer ona yapacağımı biliyorum" dedi adam kızgınlıkla ve kadının arkasından çabuk adımlarla hana girdi.

Gazi ne yapacağını şaşırmıştı. Hana girmek istemiyordu ama sisin içinde kaybolma ihtimali de vardı. En azından içeride bi-

raz oturarak sisin açılmasını bekleyebilirdi. Hem belki de hancının dediği gibi, Kavaklı'nın nerede olduğunu bilen biri de çıkardı. İlk derse geç kalmıştı ne de olsa. Şimdilik acele etmesinin bir faydası olmayacaktı.

Böyle düşünerek hana girdi.

2

Handa Olanlar

Dışarıdan küçük gibi görünmesine karşın içerisi oldukça genişti. Ama daha önce gördüğü hiçbir yere benzemiyordu burası. Gündüz vakti olmasına karşın, belki de yeterli pencere olmadığından, lamba yakma ihtiyacı duymuşlardı. Fakat bu lambalar evde gördüğü lambalara benzemiyordu. Duvarlara yerleştirilmiş, küçük gaz lambalarıydı bunlar. Hemen hemen her köşeye iliştirilmiş denilebilirdi. Buna rağmen yeterli ışığı yine de sağlayamıyorlardı. Hala salonun birçok köşesi karanlıkta kalmıştı. Ama bundan daha tuhaf olan şey bardakların hepsinin de tahtadan olmasıydı. Oysa Gazi, zengin bir çevrede yetişmemiş olmasına karşın hiç tahta bardak görmemişti. Masalar da tamamıyla tahtadandı ve ayrıca oldukça pisti. Daha içeri girer girmez bu pisliği fark etmiş ve bununla birlikte gelen pis kokuyu da duyunca yüzünü buruşturmadan edememişti.

Tuhaf olan şeyler bunlarla da sınırlı kalmıyordu. İçeridekilerin her birinin kıyafeti de tıpkı hancınınkiler gibi son derece ga-

ripti. Genel olarak bol, kaba kumaştan dokunmuş, kalın giysiler giymişlerdi. Bunların üzerinde de kalın bir palto ya da paltoya benzeyen, ceket türünde bir giysi vardı. Ayaklarındakilerin ise ayakkabıya uzaktan yakından alakası yoktu. Bunlarda sanki bir tür kumaştı. Ama Gazi onların kumaş olamayacağını düşünüyordu. Çünkü bu hem ayaklarının donmasına sebep olur hem de sokaktaki çivi, diken gibi sivri şeylerden ayağı korumazdı.

Kulak tırmalayıcı bir uğultu vardı içeride. Adamlar (içeridekilerin neredeyse tamamına yakın adamdı) bağırarak ve kaba bir şekilde konuşuyorlardı. İçeri girdiğini kimse fark etmemiş gibiydi. Hancı onu tezgahın yanına getirdi ve içecek olarak bir bardak süt içip içmeyeceğini sordu.

"Sağolun efendim" diye yanıt verdi Gazi, "kahvaltımı yeni yaptım. İçebileceğimi zannetmiyorum."

"Peki öyleyse" dedi hancı, "ben şu senin dediğin yeri bir tanıyan olup olmadığını bir sorayım. Neresi demiştin? Kavaklar mı?"

"Kavaklı efendim"

"Evet, doğru, Kavaklı demiştin. Hemen sorar gelirim. Sen biraz bekle burada."

Gazi onunla konuşurken, karısı da sepetten çıkardıklarıyla bir şeyler hazırlamış, hancının önüne sürmüştü. Hancı konuşmasını bitirince, karısının hazırladıklarını da alarak kalabalığın arasına gitti. Gazi bir yandan içeride bulunan adamları süzüyor, bir yandan da nasıl bir yere gelmiş olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ne biçim yerdi burası? Kendi köylerinden ne kadar farklıydı! Kaybolmuş olduğu kesindi. Ama nereye gelmişti acaba? Hancı ve karsı onun köyünü bile duymamışlardı. Oysa Kavaklı köyü, yakın çevredeki hemen her yerde bilinirdi.

Gazi bunları düşünürken hancının pencere kenarına yakın bir yerde oturan, handaki diğer kişilere göre nispeten daha iyi görünüşlü iki kişiyle konuşmakta olduğunu gördü. Hancı onlarla konuşurken bir yandan da kendisini gösteriyor ve sanki anlattıkları bir sırmış gibi kimseye duyurmamak için ağzının yarısını eliyle kapıyordu. İki adam kendisini görünce garip bir şekilde ona bakmaya başlamışlardı. Bir tanesi gözünü kendisinden ayırmadan, sert bir ifadeyle yanındakine bir şey söyledi, diğeri de başını sallayarak onun söylediklerini onayladı. Bu sırada, yakın masalarda oturan birkaç kişi de onu fark etmiş, yanındakilere göstermeye başlamıştı.

"Hey şu çocuğa bakın hele, ne biçim giyinmiş öyle!" dedi yakınlarda oturan biri.

"Bu ne kıyafet böyle, kalıbımı basarım yabancı bu çocuk!" diye karşılık verdi onun yanındaki.

Onların bağırarak konuşmasından sonra birçok kişi Gazi'nin garip, farklı biri olduğunu fark etmeye başlamıştı.

"Hey ufaklık, Türk müsün sen?" diye sordu en yakınında oturanı.

Gazi onların şaka mı yaptıklarını, yoksa ciddi mi olduklarını anlayamadı. Bu yüzden de ne cevap vereceğini bilemedi. Adam, onun cevap vermediğini görünce:

"Hey, bir soru sorduk sana Türk müsün diye, cevap versene!" diye bağırdı.

"Bırak canım, yabancı herhalde, görmüyor musun?" dedi, "belli ki Türkçe bilmiyor."

"Türkçe bilmiyor da bacak kadar boyuyla ne yapıyor burada?"

Oların konuşmalarını duyan hancının karısı:

"Bilmez olur mu biliyor Türkçe'yi" dedi, "senin benim gibi konuşuyor aynı."

O böyle deyince Gazi iyice tedirgin olmaya başladı. Adamların şaka falan yaptığı yoktu. Üstelik çok da korkunç görünüyorlardı. Ne yapıp etmeli hemen gitmeliydi buradan. Ama son bir umutla adamlara dönerek:

"Ben Kavaklı köyündenim" dedi kısık bir sesle, "okula gidiyordum ama yolda kayboldum."

O konuşunca ortalığı bir sessizlik kapladı. Gazi bir an için, kendi köyünü bilen birinin çıkacağını ve her şeyin düzeleceğini umdu. Ama umutları boşa çıktı. Şaşkınlıkla ona bakan adamlar:

"Hangi köydenmiş" dediler birbirlerine. Ortalıkta "Kavaklı" sözü uğuldadı bir süre. Sonra içlerinden biri:

"Orası da neresi?" dedi, "yakın civarda öyle bir yer yok. Anneni babanı mı kaybettin yoksa?"

"Hayır, ben okula gidiyordum....."

"Okula mı? Orası da bir köy mü?"

İçeridekiler de hancı ve karısı gibi cevap vermeye başlayınca, Gazi yanlış giden bir şeyler olduğunu sezdi. Hancının konuştuğu adamlar da yerlerinden kalkmışlar, hızlı bir şekilde ona doğru geliyorlardı. Başta adamların acele etmesinin sebebini anlayamadı. Hatta onlar gelince yanındaki adamlarla konuşmak zorunluluğundan kurtulacağına bile sevindi. Ama adamlar yaklaşıp da tavırlarındaki sertliği fark edilince, kendisini yakalamak için böyle acele ettiklerine kuşkusu kalmadı. Hemen yerinden fırladı ve kaşla göz arasında dışarı çıktı. Kendisi bile bu kadar hızlı olabildiğine hayret etmişti. Ama dışarı çıkınca hiç de ummadığı bir manzarayla karşılaştı: Sis tamamıyla kalkmıştı ve ortalık günlük güneşlikti. Herşeyi görebilmek mümkündü artık.

Ama gördükleri onu daha da şaşırttı. Hanın hemen ilerisinde küçük bir köy vardı. Fakat köydeki evler eski ve boyasızdı. Kiremit yerine çatılara toprak atılmış, toprağın hemen üstüneyse ot örtülmüştü. Köyde dolaşan, çocuklar, adamlar ve kadınlar da bir tuhaftı. Görebildiği kadarıyla çocukların hepsi de yalınayaktı. Kadınların üzerindeyse, hiçbir yerde görmediği kadar sefil, neredeyse paçavraya benzeyen giysiler vardı. Erkeklerin giysileri içeride gördüğü adamlarınki gibiydi. Ama onlardan daha kötüsü de göze çarpıyordu.

Gördükleri o kadar etkileyiciydi ki fırsatı olsa belki bir süre daha orada kalır ve şaşkınlık içinde köydekilere bakmayı sürdürebilirdi. Ama kapının açılmasıyla kendine geldi ve var gücüyle koşmaya başladı. Sisin kalkmış olması kötü olmuştu. Çünkü sis olsa kolayca izini kaybettirebilirdi. Fakat ortalık aydınlık olduğu için, nereye gittiğini görmeleri ve ona yetişmeleri güç olmadı.

Yakalanır yakalanmaz kollarından sıkıca tutuldu ve Gazi bir at sırtında, hancının konuşmuş olduğu iki adamla birlikte köyün dışına doğru yola çıktı.

3

Bilinmeyen Bir Yere Yolculuk

Adamlardan biri son derece uzun, güçlü ve kuvvetliydi. Giyinişinden köylüye benzemediği belli oluyordu. Ama yine de Gazi'nin alışık olmadığı bir giyiniş şekliydi bu. Başında yünden bir başlık vardı. Başlığının etrafı tüylerle örtülmüştü. Üzerine cekete benzeyen bir yelek giymişti. Altında ise oldukça sağlam olduğu belli olan, kalın kumaştan bir pantolon vardı. Fakat bildiğimiz türden pantolonlardan değildi bu. Yünlü bir kumaştan yapılmıştı ve adamın baldırlarını belli edecek derecede dardı. Ayağındakiler ise, handa gördüğü adamlarınkine çok benziyordu. Onlardan farklı olarak, bu ayakkabılar deriden yapılmıştı ve üzerindeki diğer giysiler gibi son derece yeni gözüküyordu. Adamın giyinişi her haliyle handakilerden daha temiz ve daha özenliydi.

Diğer adamın da ondan farkı yoktu. Boyu biraz daha kısa gözükse de o da iri yarı ve güçlü biriydi. O da diğeri gibi hafiften sakallıydı ve yüzünde sert bir ifade vardı. Giyiniş olarak o da uzun boyulu olana benziyordu.

Köyün dışına çıkasıya kadar konuşmadılar. Gazi, uzun boylu adamın hemen önünde oturuyordu. Adam onu belinden kavramış, kaçıp gitme ihtimaline karşı sımsıkı kucaklamıştı. Gazi, adamın elini göğsünde hissettikçe onun ne kadar güçlü olabileceğini daha iyi anlıyordu.

Köyün dışına çıkınca yandaki adam ilk kez konuştu:

"Evet, şimdi anlatmaya başlayabilirsin küçük" dedi, "kimin nesisin ve burada ne arıyorsun?"

"Handa da söylemiştim….." diye başladı Gazi fakat adam hemen kesti onun sözünü.

"Bırak şimdi bu anlattıklarını. Senden gerçekleri anlatmanı istiyoruz. Anlattığın şeylere inanacağımızı mı sanıyorsun? Saçma sapan şeylerle oyalama bizi. Herşeyi olduğu gibi anlatırsan belki cezan biraz olsun hafifler."

"Ceza mı?" diye sordu Gazi şaşkınlıkla. "Ama efendim, ben….ben suç işlemedim….ben sadece okula gidiyordum…"

"Gerçeği söylemezsen başına ne geleceğini biliyor musun?" dedi onu sıkıca kavramış olan adam. "Padişah efendimizin cezaları çok korkunçtur. Bunu sana söylemeyi unuttular herhalde. Daha geçen yakaladığımız casuslardan birini diri diri yaktı hükümdarımız. O da gerçeği anlattığını söylüyordu ama kudretli padişahımız hiç de inanmadı ona. Eğer yalan söylemekte ısrar edersen senin durumun da ondan pek farklı olmaz sanırım."

"Ama efendim ….ben sadece gerçeği söylüyorum…ben sadece…"

Sözünü tamamlayamadan boğazı tıkandı. Onun bu davranışı üzerine adamlar birbirlerine bakıp anlamlı bir şekilde gülümsediler.

"Padişah efendimizin cezaları çok korkunçtur" dedi öbür atın üzerinde giden adam. "Şimdiye kadar ona dayanabilmiş birini hatırlamıyorum hiç. Koca koca adamlar korkularından önünde dize gelirler. Feryat figan eyleyip önünde diz çökerler ve aman dilerler ama yine de kurtulamazlar cezadan. Çok azı, padişah efendimizin güvenip, gerçeği söylediğine inandığı çok az kimse kurtulabilir ancak. Kimi zaman adamlar gerçeği söylediklerine yemin billah ederler ama padişahımız daha ilk bakışta anlar yalan söylediklerini. Çok zordur onu inandırmak. Çok ama çok zor…."

Adamın anlattıkları Gazi'yi daha da korkuttu. Ortada hiçbir sebep yokken kendisini niçin suçladıklarını anlayamıyordu. Sabahtan beri olan her şey çok garipti. Nasıl gelmişti buraya? Bu adamların onu suçlamalarının sebebi neydi? Sonra padişah da neyin nesiydi? Hala ülkenin bir yerinde bir padişah mı vardı?

"Evet, işte böyle durum" dedi adam, "gerçeği ama sadece gerçeği söylersen belki kurtulabilirsin. Aksi halde umudunu kes. Şu ana kadar kimse kandıramamıştır padişahımızı; bundan sonra da kandırabilen biri çıkmayacaktır."

"Peki, şu sırtındaki torbaya benzeyen şey nedir?" diye sordu diğer adam.

Adamın kastettiği Gazi'nin okul çantasıydı. Gazi şimdiye kadar unutmuştu onu tamamen.

"Okul çantam" diye cevap verdi.

"Niçin kullanıyorsun onu? Silahlarını onun içinde mi taşıyorsun?"

"Hayır efendim…kitaplarım ve defterlerim var içinde …."

"Kitap ve defter mi? Hımm Neyse öğleyin dinlenirken bakarız onlara da. Şimdi gerçeği anlat artık bize. Belki padişahın

huzuruna çıkınca yardımcı olabiliriz sana. Senin hakkında iyi şeylerden bahsederiz örneğin. Ama öncelikle senin de gerçeği söyleyerek bize yardımcı olman gerekiyor."

Gazi, daha önce anlattığı şeyleri bir kez daha anlattı onlara. Ama adamlar inanmadılar buna. Padişahın korkunç cezalarını daha da ayrıntılı bir şekilde anlatmaya koyuldular. Gazi, onların padişahın adamlarından olduğunu ve o yüzden bu kadar temiz ve düzenli giyindiklerini ve belki de bu yüzden bu kadar güçlü ve kuvvetli olduklarını anladı (Nedense padişahın askerlerini hep iri yarı ve güçlü kişiler olarak hayal ediyordu).

Öğleden sonra bir ağacın altına çekilerek soğuk et ve ekmekten ibaret olan yemeklerini yediler. Gazi'nin ellerini bağlamamıştılar ve kendi yemeklerinden ona da ikram etmiştiler; ama yine de gözleri onun üzerindeydi. Bazen başlarını kaldırıp soru sorarcasına ona bakıyor, sonra tekrar devam ediyorlardı yemeklerine. Gazi ise yemeğe dokunmamıştı bile. İçinde bulunduğu durumu göz önüne getiriyor ve korkmadan edemiyordu. Başına gelebilecek en kötü ihtimalleri düşünmeye başlamıştı şimdiden. Acaba padişah onun söylediklerine inanacak mıydı? Eğer inanmazsa ne gibi cezalar verecekti ona? Adamların anlattıkları doğru olabilir miydi? Padişah gerçekten de bu kadar zalim biri miydi?

Yemekten sonra Gazi'nin çantasına baktı adamlar. Ama kitap, defter ve bir kalem kutusundan başka bir şey bulamadılar. Defterlerin içini karıştırdılar. Yazıları sökmeye çalışsalar da bakışlarından hiçbir şey anlamadıkları belli oluyordu.

"Sence ne yazıyor burada?" dedi adamlardan biri diğerine.

"Bilmem, garip bir yazı bu" dedi diğer adam, "bence bu çocuk sandığımızdan daha da tehlikeli. Bu defterleri ve kitapları hükümdara göstermeliyiz. Sarayda belki neler yazdığını okuyabilen biri çıkar."

Kitap ve defterleri çantaya koyduktan sonra kalem kutusu dikkatlerini çekti. İçini açtıklarında iki kalem, ucu aşınmış bir silgi, yarı kırık bir kalemtıraş ve bir pergelle karşılaştılar. Gördükleri karşısında şaşkınlığa düşmüşlerdi. Her birini uzun uzun incelediler. Özellikle kalemtıraşın ne işe yarayabileceğini bir türlü anlayamadılar. Kalem kutusunun fermuarı da dikkatlerini çekmişti. Adamlar kutuyu ve içindekileri uzun süre evirip çevirdikten sonra:

"Herhalde bunları gördükten sonra da susmaya devam etmeyeceksin" dediler, "en azından bu torbanın içindekileri izah etmelisin bize. Böyle garip kitaplar ve garip aletlerle ne işin var buralarda?"

Gazi yine kendisine inanmayacaklarını bildiğinden cevap vermedi. Adamlar da bunun üzerine onun suçlu olduğuna daha fazla inandılar. Kalem kutusunun fermuarını çekmesini bilmediklerinden içindekileri özenli bir şekilde çantaya yerleştirdiler. Aynı şekilde çantanın da ağzını kapayamadılar. Gazi de belki de çekindiği için onlara yardım etmeyince, çareyi yanlarında taşıdıkları kalın bir iple çantayı iki yanından, sanki bir torbayı ağzından bağlıyormuşçasına sıkıca bağlamakta buldular.

İşleri bitince fazla beklemediler ve hemen yola koyuldular. Gazi, gidecekleri yerin yakın bir yer olacağını sanıyordu ama çok geçmeden öyle olmadığını anladı. Adamlar şimdiden geceyi geçirebilecekleri bir yer aramaya başlamışlardı bile. Yakınlarda bir han ya da en azından bir köy gözükmüyordu.

"Eğer konaklayacak bir yer bulamazsak geceyi açıkta geçireceğiz demektir" dedi Gazi'yi tutan adam.

"Bu yoldan daha önce de geçmiştim" dedi öbürküsü, "ilerde bir yerde bir köy olacaktı. Geceyi orada geçiririz. Tanıdığım biri var."

İlerideki tepeyi aşınca adamın bahsetmiş olduğu köyü gördüler. Gazi'nin köyü yanında şüphesiz çok küçük bir köydü burası. Otuz- kırk evlik bir yerdi topu topu. Evler, sabahleyin gördüğü köydeki evlere benziyordu. Topraktan veya taştan yapılmışlardı ve hepsinin penceresi de tahtadandı.

Geceyi ihtiyar bir adamın evinde geçirdiler. İhtiyar adam onları tanıyor olmalıydı. Çünkü onları görür görmez yanlarına koşmuş ve evine buyur etmişti. Evde ihtiyardan başka kimse yoktu ama yine de komşularının yardımıyla olmalı, ihtiyar önlerine iyi bir yemek koydu. Gazi, tıpkı öğleyin olduğu gibi yine bir şey yemek istemedi. İhtiyar da üstelemedi hiç. Fakat diğer iki adam sanki birkaç günden beri açmış gibi tıka basa doyurdular karınlarını.

Gece olunca adamlardan biri Gazi'nin başında nöbet tuttu. Kaçacağını zannediyor olmalıydılar. Oysa böyle bir niyeti yoktu Gazi'nin. Çünkü kaçtığı takdirde içinde bulunduğu durumdan daha kötü bir duruma düşeceğini düşünüyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ve dışarı çıksa gidebileceği bir yer yoktu. İçinde bulunduğu durumda en azından saraya gidinceye kadar başına bir tehlike gelmeyeceğine güvenebilirdi. Sonra ne olacağını kestiremiyordu fakat içinden bir ses ona padişahın onu bağışlayacağını söylüyordu.

Çok yorgun olduğu için hemen uyudu ve sabah da ancak adamlardan birisinin kendisini uyandırmasıyla uyanabildi. Gözlerini açtığında önce nerede olduğunu anlayamadı bir an ama sonra adamın yüzünü görünce her şeyi hatırladı. Çabucak giyindi ve neredeyse bir gündür hiçbir şey yemediği için kahvaltıda önüne konan her şeyi silip süpürdü. İki adam onun bu iştahlı halini görünce anlamlı bir şekilde birbirlerine bakmadan edemediler.

Adamlar o gün Gazi'yle ilgilenmek yerine aralarında konuşmayı tercih ettiler. Bir süre için Gazi'yi unutmuş gibiydiler. Bu da Gazi'nin padişah ve ülke hakkında önemli şeyler öğrenmesini sağladı. Anladığı kadarıyla devlet, komşu devletlerle savaş halindeydi. Bu durum da padişahı son derece huzursuz ediyordu. Yapılan son savaşta yenilmiş ve topraklarının bir bölümünü kaybetmişti. Halk vergilerden yılmıştı ve belki de bu yüzden içten içe bir isyan hazırlığı içindeydi. Her yerde askerler hazır bekliyor ve çıkacak en ufak bir kargaşada insanları yakalayıp hapsetmeyi düşüyorlardı. Ama padişahı bu kadar huzursuz ve sinirli yapan bir başka şey daha vardı. O da oğlunun uzun süren hastalığıydı. Padişahın bir tek oğlu vardı. Tahtın tek varisiydi ama uzun zamandır yataktan dışarı çıkmamıştı. Dediklerine göre tamamen bilinçsizce, bir uyku halinde yaşıyordu. Çevresinde olup biten hiçbir şeyden haberi yoktu. Saraydakiler de bu durumda endişeliydiler. Çünkü oğlu iyileşmeden padişah ölüverirse ülke hükümdarsız kalmış olacak ve büyük bir kargaşalık yaşanacaktı.

Adamlar bunları bu kadar açık söylemiyorlardı elbette. Yanlarında Gazi olduğundan ve onu da tehlikeli biri olarak gördüklerinden temkinli konuşmaya, ağızlarından laf kaçırmamaya dikkat ediyorlardı. Yine de Gazi onların söylediklerini dikkatlice dinleyerek ülkenin içinde bulunduğu durumu az çok anlamayı başardı. Sonraki iki gece uyuyor gözüküp de uyumamasının da payı vardı bunda. Onu uyumuş zanneden adamlar o yattıktan sonra bir süre daha sohbet ediyor ve sarayda meydana gelebilecek tehlikelere karşı ne gibi önlemler alabileceklerini konuşuyorlardı. Dediklerine göre ülkeyi komşu ülkenin casusları sarmış durumdaydı. Halkı isyana teşvik ediyor, saraya bile sızarak padişahın en güvenilir adamlarını etkilemeyi başarıyorlardı. Üstelik bunu da en umulmayacak kişilerle yapıyorlardı. Ba-

zen ihtiyar bir adam oluyordu bu, bazen bir deli; bazense Gazi gibi bir çocuk.

Evet, Gazi'yi komşu ülkelerden gelen bir casus zannediyorlar ve bu yüzden de bir bakıma ondan korkuyorlardı. Özellikle de tuhaf bir şekilde konuşması ve ilginç bir şekilde giyinmiş olması onları en çok kuşkulandıran şeylerdi.

Gazi onları dinleyince içinde bulunduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anladı. Bir an önce kaçmalı ve üzerindeki kıyafetlerini değiştirmeliydi. Ama bunu yapma fırsatı olamadı. Adamların gözü her an üzerindeydi ve geceleri de başında biri muhakkak nöbet tutuyordu. Bu yüzden aradığı fırsatı yakalayamadan saraya ulaştılar ve Gazi kısa bir beklemeden sonra padişahın huzuruna çıkarıldı.

4

Padişahın Huzurunda

Ömründe ilk kez gerçek bir saray görüyordu Gazi. Daha önce filmlerde ya da resimli kitaplarda da görmüştü sarayları ama hiçbiri şimdi karşısında bulunan saray kadar heyecanlandırmamıştı onu.

Büyük, akıl almaz bir kapısı vardı sarayın. Yaklaşık beş adam yüksekliğinde ve iki adam genişliğindeydi. Ağaçtan yapılmıştı ama kolay kolay hiçbir güç yerinden oynatamazdı bu kapıyı. Sarayın etrafı surlarla çevrilmişti. Sık aralıklarla askerler nöbet tutuyorlardı burada. Hiç kimseyi yaklaştırmıyorlardı kapıya. Kendileri de kapıya biraz yaklaşınca hemen oklarına davranmışlar ve onlara kim olduklarını sormuşlardı. Bunun üzerine diğer atta olan adam kazağının içinden bir bez parçası çıkarıp yukarıdakilere sallayarak, padişahın habercileri olduklarını söylemişti. Böylece birkaç dakika sonra kapı açılmış ve geçmeleri için kendilerine yol verilmişti. Yine de biraz ötede bir grup asker, her ihtimale karşı onları bekliyordu. İçlerinden komutanları olduğu

anlaşılan, şık giyimli biri yanlarına yaklaştı ve yüzlerini seçebilir hale gelince gülümsedi.

"Bu çocuk da neyin nesi böyle?" dedi, "yoksa yeni casuslardan biri mi?"

"Öyle olduğundan şüpheleniyoruz" dedi Gazi'yi tutan adam. "Hanın birinde yakaladık onu. Bizi görünce kaçmaya kalktı. Bu sefer önemli birini ele geçirdik gibi geliyor bana."

"İnşallah öyledir. Hükümdarımız casuslarla uğraşmaktan bıktı. Çoğunu dinlemiyor bile. Zindana yollayıp kellesini vurduruyor."

Bunu duyunca, Gazi'nin tüyleri birden diken diken oldu.

"Amma da garip giyinmiş" diye devam etti askerlerin komutanı. "Hiç böyle birini görmemiştim daha önce. Niye böyle giydirmiş olabilirler ki bunu? Casus dediğin daha az dikkat çekmeli. Bunda bir iş var ama hükümdarımız uğraşmak ister mi orasını bilemem."

"Bizim işimiz onları yakalayıp buraya getirmek. Gerisi artık yüce padişahımıza kalmış. En iyisini o bilir elbette. Bence de bu çocuğun özel bir durumu var ama öğrenebilir miyiz bilmiyorum. Şimdiye kadar ağzından bir şey kaçırmadı."

Böyle diyerek atını mahmuzladı adam. Askerler de geçmeleri için yol verdiler. Gazi onlara bakınca, hepsinin yüzünde de bir şaşkınlık ifadesi gördü. Galiba giyinişi tuhaf gelmiş olmalıydı onlara.

Sarayın iç kapısına gelince, yanına iki asker vererek kenarlardaki bekleme odalarından birine aldılar onu. Her iki asker de belki çekindikleri, belki de onu biraz tehlikeli buldukları için konuşmaya cesaret edemiyorlardı. Gazi de daha çok kendisiyle meşgul olduğu için onlarla konuşmayı düşünmedi bile. Yaklaşık

bir saat kadar sonra kendisini buraya getiren iki adam gelerek onu kollarından yakaladılar ve saraya götürdüler.

Sarayın ve içindekilerin Gazi'yi ne kadar etkilediklerini anlatmak için kelimeler yetersiz kalır sanırım. Gördüklerinden öylesine etkilenmişti ki Gazi, daha kapıdan girer girmez içindeki korkuyu tamamen unutuvermişti. Adamların kolunu sıkıca kavramış olmaları bile canını acıtmıyor denebilirdi.

Saray sanki tamamen altın kaplamaymışçasına pırıl pırıl parlıyordu. Daha adımınızı atar atmaz kendinizi uzun, geniş ve tavanı oldukça yüksek bir koridorda buluyordunuz. Yerde kıpkırmızı, göz alıcı bir halı vardı. Tertemizdi ve kirlenmesini önlemek için kapıya dikilmiş nöbetçiler, girenlerin ayaklarını güzelce temizliyorlardı. İçeri girdiğinizde ayakkabılarınızda en ufak bir toz kırıntısı bile kalmıyor denebilirdi. Halının olmadığı yerlerde fayanslar görülüyordu. Ama bunlar Gazi'nin evinde de olan o ucuz ve zamanla parıltısı gitmiş fayanslardan değildi hiç de. Hepsi de altın rengindeydi ve duvarlara çok sık aralıklarla yerleştirilmiş lambalardan gelen ışığı yansıtarak etrafı ışıltıya boğuyordu. Öyle ki Gazi kapıdan baktığında gözlerinin kamaşmasından kendini alamamıştı.

İçeri girildikçe sarayın büyüklüğü daha da iyi anlaşılıyordu. Koridora bakan odaların çoğunun kapısı açıktı ve bu yüzden de içlerini kolaylıkla görebiliyordunuz. Ama onu tutan adamların kendisine göre çok hızlı yürümelerinden, Gazi'nin odalara bakmaya pek de fırsatı olmuyordu. Yine de görebildiği kadarıyla hemen hepsi de normal bir evin odalarıyla karşılaştırılamayacak denli büyük ve bir o kadar da süslüydü. Ve ayrıca hiç de tahmin edemeyeceğiniz şeyler vardı bu odalarda. Örneğin bir tanesinde büyük bir havuz görmüştü Gazi. Havuzun fıskiyesi yerden neredeyse tavana kadar fışkırıyor, sonra da odaya giren güneş ışın-

larının etkisiyle olmalı, değişik renkler halinde içeriye dökülüyordu. Sonra bir başka odada uzun, upuzun bir masa görmüştü. Öylesine uzun bir masaydı ki bu, öbür ucunu görebilmeniz imkansızdı. En azından Gazi görememişti.

Böyle şaşkın bir şeklide bakınırken, padişahın huzuruna vardığını anladı. Koridorun en sonunda, sağ tarafta, geniş ve tamamen ışıltılı fayanslarla döşeli büyük bir salon vardı. Salonun karşı ucunda, yüksekçe bir yerde bir taht kuruluydu. Tahta giden yol, koridorda da olduğu gibi kırmızı ve parlak bir halıyla örtülmüştü. Yolun her iki yanında da silahlı ve sert ifadeli askerler, hareketsiz bir şekilde beklemekteydiler. Gazi salona girer girmez içinde bulunduğu tehlikeyi bir kez daha anımsadı ve tekrar korkmaya başladığını hissetti. Üstelik gördüğü bu ihtişam, hükümdar hakkında duydukları ve saraydaki resmi ortam onu daha da korkutmuştu.

Salona girince biraz beklediler ve padişahın işareti üzerine yavaş ve dikkatli adımlarla ona doğru ilerlediler. Padişah, tahtının üzerinde düşünceli bir ifadeyle oturuyordu. Sert denemezdi yüzündeki ifadeye. Daha çok kafası başka bir şeyle meşgul gibiydi. İhtiyar birisiydi. Beyaz, gür sakalı göğsüne dökülüyordu. Üzerindeki elbiseler filmlerde görülen padişahlarınkine benziyordu şüphesiz. Ama kürkü onlarınkiler kadar uzun değildi ve başındaki başlık da daha küçüktü. Başlığının hemen üzerinde uzun bir tüy vardı.

Tahtın kenarında, yaşlıca iki adam bekliyordu. Birinin elinde Gazi'nin defterleri ve kitapları, diğerinin elinde ise çantası ve kalem kutusu vardı. Giyinişlerinden onların sıradan birer hizmetçi olmadıkları belliydi. Belki de padişahın yardımcılarıydılar.

Tahtın önüne gelince yanındaki adamlar yere eğilerek padişahı selamladılar. Gazi ne yapacağını bilemediği ve padişahı kız-

dırmaktan çekindiği için o da adamların davranışını tekrarladı.

"Bu mu bahsettiğiniz çocuk?" diye sordu adamlara padişah. Sert ve gür bir sesi vardı.

"Evet hükümdarımız" dedi adamlardan biri. "Yakaladığımız kişi, sizin de gördüğünüz gibi garip bir şekilde giyinmiştir ve bunun nedenini bir türlü anlatmak istememektedir."

"Ya!" dedi padişah sakalını kaşıyarak.

"Sırtında taşıdığı torbadan da anlaşılmaz şeylerin yazılı olduğu defter ve kitaplar ile bazılarının ne işe yaradığını anlamadığımız aletler bulduk."

"Hımm. Peki, bir şey söylemedi mi bunlar hakkında?"

"Söyledi ama biz doğruyu söylemediğini düşündük hükümdarım."

"Peki, siz çıkabilirsiniz."

Padişahın bu sözü üzerine kendisini getiren iki adam, selam vererek çıktı. Padişahın huzurunda yalnız kalmıştı Gazi ve durum onu daha da korkuttu.

"Şimdi açıkça konuş benimle" dedi padişah sert bir ses tonuyla, "burada bulunan alimlerim ve vezirlerim torbanın içinden çıkanları incelediler amma velakin hiçbir şey anlayamadılar. Şimdi bana ülkemde ne aradığını; bu defterlerin, kitapların ne işe yaradığını ve bu aletlerle ne yapmaya çalıştığını anlat."

Gazi, daha önce hancıya ve kendisini getiren adamlara anlatmış olduklarını padişaha da anlattı. Defterlerde ve kitaplarda yazılanların dersleriyle ilgili olduğunu; çantasını, yani torbasını, okula giderken kullandığını; silginin yazıları silmeye, kalemtıraşın kalemi açmaya yarayan bir alet olduğunu söyledi. Kendisinin geldiği yerde okula giden her çocukta bulunurdu bunlardan.

Fakat tüm bu anlattıkları padişahı ikna etmemişti. Yanındakilere dönerek:

"Kimdir sizce bu çocuk?" diye sordu.

"Bence adamlarınız şüphelenmekte haklılar hükümdarımız" dedi bir tanesi, "torbanın içinden çıkanlar bile onun bu ülkeye ne niyetle gelmiş olduğunu açık bir şekilde izah etmekte. Kitaplardaki ve defterlerdeki yazıları ilk defa görüyorum. Bunlar özel bir şifreleme sistemi olmalı. Bu çocuk da büyük ihtimalle onların içinde neler yazdığını bilmiyordur. Kanımca o sadece bir aracı. Bu torbayı birisine götürüyordu muhakkak. Ama beni düşündüren şey hükümdarım, çocuğun niçin bu kadar garip giyindiği. Çünkü böyle bir durumda onu gören birinin ondan şüphelenmesi kaçınılmaz. Bu çocuğu gönderenlerin bu durumu akıl edememeleri ise imkansız. Belki de bilerek bu şekilde giydirdiler onu. Bizim bu garipliği fark edeceğimizi ve onu hemen sarayda sizin huzurunuza çıkaracağımızı düşünüyordular. Asıl amaçları buydu belki de."

"Ayrıca hükümdarım" diye söze girdi öbür adam, "yazılar, bildiğimiz mürekkeple yazılmamış. Farklı, hiç bilinmedik bir yöntem kullanılmış. Ne kitap ne de defter iple dikilmemiş. Defter demirden bir kıskaçla tutturulmuş, kitap ise sanki yapıştırılmış gibi. Cildi de son derece farklı. Aynı şey aletler için de geçerli. Onlar da son derece farklı ve ustaca. Ben de çocuğun tüm bunları düşünebileceğini ve o kitapları okuyabileceğini zannetmiyorum. Bu kadar önemli malzemeler on iki-on üç yaşındaki bir çocuğa emanet edilemez herhalde. Belki de tüm bunları çaldı bu çocuk. Sonra da korktu ve kaçtı."

"Doğru mu bu dedikleri?" diye sordu padişah Gazi'ye.

"Ben efendim…ben sadece doğruları söyledim…."

Padişah ve yanındaki adamlar bir süre daha tartıştılar. Ancak yine de kesin bir sonuca varamadılar. Üçü de bulunan malzemelerin çok önemli olduğu konusunda hemfikirdiler. Ama bunların ne işe yaradıklarını bir türlü açıklayamıyorlardı. Padişah son olarak Gazi'nin üzerinin aranmasını emretti. Askerlerden biri onun kravatını, ceketini, gömleğini ve ayakkabılarını çıkardı. Gazi ona yardım etmek zorunda kalmıştı, çünkü askerin hayatında daha önce hiç böyle bir şey görmediği belli oluyordu.

Asker, padişahın emriyle, çıkan eşyaları ve Gazi'nin üzerindeki pantolonu iyice yokladı ve ne bulduysa orta yere döktü. Bunlar birkaç metal ve kağıt para, iki misket, bir tane çiğnenip tekrar ger sarılmış sakız, yarısı kullanılmış kağıt mendil poşeti, bir tarak ve buruşuk bir kağıt parçasından ibaretti. Bu eşyalar Gazi'ye olan şüpheyi daha da artırdı. Padişah ve yanındaki iki adam bu eşyaları da ilk kez gördükleri için uzun uzun incelediler, tartıştılar ve sonuçta Gazi'nin şimdilik öldürülmemesine, ama gerçeği söyleyinceye dek çok az yiyecekle, karanlık bir zindanda tutulmasına karar verdiler.

Gazi bunları duyunca soğuk bir ürpertinin tüm bedenini sardığın hissetti. Karanlık bir zindan, çok az yiyecek, şimdilik öldürülmemesi gibi sözler kulaklarında uğulduyor ve mantıklı düşünebilmesini engelliyordu. Birtakım askerlerin gelip kendisini sıkıca tutup sürüklemeye başladıklarını gördü. Ama başının dönmesine daha fazla dayanamadı ve olduğu yere yığılıp kaldı.

5

Karanlık Bir Zindan

Uyandığında, dedikleri gibi karanlık bir zindanda buldu kendini. Herhangi bir şey görebilmenin imkanı yoktu ve bu yüzden de bulunduğu yerin nasıl bir yer olduğunu bilemiyordu. Oda ne kadar genişlikteydi, kapı neredeydi, odada tehlikeli bir şeyler var mıydı? Bunları anlayabilmek imkansızdı. Karanlık kör olmuş izlenimini uyandırıyordu Gazi'de.

Ayağa kalkıp duvarın nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Ama daha iki adım atmamıştı ki, eli duvara değdi. Bunun üzerine tam karşı tarafa doğru yürüdü ve üç adım sonra orada da bir duvara vardığını anladı. Aynı şey sağ ve sol tarafta da geçerliydi. Onun adımlarıyla tam dört buçuk adımlık eni ve boyu vardı odanın. Demek ki küçük, kare şeklinde bir odada bulunuyordu. Odanın kapısının nerede olduğunu da anlamıştı. Duvarlardan bir tanesinin yarısı taştan değil metaldendi. Kapı burasıydı. Fakat duvarla öyle bir bütün oluşturmuştu ki ne yerinden kıpırdatılıyor ne de en ufak bir ışık sızdırıyordu. Kısacası buradan kaçabilme ihtimali yok gibi gözüküyordu.

Yere oturup da ellerini dizine koyunca, üzerindeki elbiselerin değiştirilmiş olduğunu anladı. Kendi pantolonu değildi giymiş olduğu. Onun yerine daha bol ve cepleri olmayan, geceliğe benzer bir şey giydirmişlerdi ona. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu göremiyordu elbette. Gömleği, ceketi ve kravatı da yoktu tabii. Bunların yerine de yine ne olduğu bu karanlıkta tam olarak anlaşılmayacak bir şey giydirmişlerdi.

Kötü olan şey, içeride üzerine örtebileceği veya yatabileceği bir battaniye ya da ona benzer bir şey olmamasıydı. Yer ise tamamen taştandı ve soğuktu. Otururken üşüyor ve üzerindeki giysilere daha sıkı sarılmak zorunda kalıyordu. Ayağındaki ayakkabıları da almış, onun yerine biz bez parçası geçirmişlerdi **(Daha sonraları bu bez parçasının bir tür çarık olduğunu öğrenecekti; tıpkı o masalsı filmlerde gördüğü cinsten, ama biraz daha yıpranmış, biraz daha soluk olanlarından).** Ne var ki bu bez parçasının ayaklarını koruduğu söylenemezdi. Bu nedenle otururken olduğu gibi ayaktayken de üşüyordu.

Kendi kendisine, burada ne kadar kalabileceğini sorarken hemen yanında bir ses duydu. İlk önce bunun ne olduğunu anlamadığı için büyük bir korkuya kapıldı. Yanında başka birisi daha mı vardı? Ama ses tekrar çıktığında bunun bir insan sesi değil de bir fare sesi olduğunu anlayınca korkusu daha da büyüdü. Kapıya doğru giderek, köşeye büzüldü. Bir fareyle aynı odada nasıl yaşayabilirdi? Ya fare kendisini ısırmaya kalkarsa? Ya bir tek değil de birden fazlaysa farelerin sayısı? Öyle ya, bir tanesinin girebildiği yere diğerleri de rahatlıkla girebilirlerdi. Ona saldırırlarsa, nasıl karşı koyacaktı? Yanında kendisini savunmak için hiçbir şey yoktu?

O böyle düşünürken fare bir kez daha ses çıkardı ve Gazi, onun ayak seslerinden odanın bir ucundan öbür ucuna koştu-

ğunu anladı. Böylece kapıya daha çok yapıştı ve farenin yanına gelmemesi için dua etmeye başladı. Ama seslerin sayısı artmaya başladıkça odaya daha çok fare doluştuğunu anlamakta gecikmedi.

"Hey, gidin buradan pis fareler!" diye bağırdı. Bununla onları korkutacağını umuyordu. Nitekim bağırışının arkasından sesler bir süreliğine kesildi. Ama sonra tekrar başladı. Hatta bir tanesi ayak ucuna dek geldi. Gazi, bacaklarına yumuşak ve soğuk bir şeyin değdiğini hissedince olduğu yerde sıçradı ve:

"Defol, defol pis fare!" diye bağırmaya başladı. Bir yandan da fare kendisinden uzaklaşsın diye tepiniyordu. Tam bu sırada dışarıda ayak sesleri duydu ve biraz olsun sakinleşti. Ayak sesleri yaklaştı ve kapının hemen önünde durdu. Gazi, dışarıdaki adamın kendisine yardım edeceğini ya da en azından niye bağırdığını soracağını umuyordu ama hiç de öyle olmadı. Kapının açılacağı düşüncesiyle, gerideki farelerden korkmasına rağmen biraz olsun geriye çekilmişti. Dışarıdaki adamın soluk alıp verişini duyabiliyordu. Adam:

"Yemek!" diye bağırdı ve kapının hemen altından küçük bir delik açılarak içeriye bir çanak ile yanında sert bir şey attı ve daha Gazi'nin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan sürgüyü hızlıca geri çekti. Deliğin birkaç saniyeliğine açılmasıyla Gazi, biraz olsun bir aydınlık görebilmişti. Ama çok kısa sürmüştü bu. Ne olup bittiğini anlayamadan tekrar karanlık içinde kalmıştı. Adamın gitmeye başladığını anlayınca kapıya atıldı.

"Lütfen efendim, yardım edin bana!" diye bağırdı, "yardım edin. Burada yaşayamam ben! Hiçbir suçum yok benim! Padişaha söyleyin lütfen, suçsuzum ben!...."

Fakat adam, Gazi'nin sözlerini duymadı ya da duymamış gibi yaptı. Çünkü ayak sesleri birkaç saniye içinde kaybolup gitmiş-

ti. Bu arada fareler de yemek için verilen şeylere saldırmışlardı. Çanak devrilmiş, diğer şeyi de öteye doğru sürüklemişlerdi. Yerde ayağı bir ıslaklığa değince çanaktaki şeyin su olduğunu anladı. Diğer şey de ekmekti büyük ihtimalle. Ama farelerden korkusuna onu aramaya cesaret edemedi.

Kapıda durmuş, kendisini farelerden nasıl koruyabileceğini düşünürken bir insan sesi duydu. İlk önce bunun gerçek olup olamayacağından kuşkuya düştü. Fakat ses hemen yakınında bir kez daha yinelendi.

"Hişşşt!" dedi kapının arkasından bir ses, "duyuyor musun beni?"

"Evet, duyuyorum!" dedi Gazi heyecanla.

"Hükümdar ve vezirleri seni konuşuyorlar" dedi kısık bir ses tonuyla.

"Beni mi? Ne diyorlar hakkımda? Daha ne kadar süre burada tutacaklar beni?"

"Hişt, sessiz ol, duyabilirler bizi" dedi adam, "bunu bilemiyorum. Ama onların kafasını epey karıştırmış gibisin. Şu kitap ve defterleri iyi akıl etmişler. Kıyafetlerin de şaşırttı onları. Hala bu konuda tartışıp duruyorlar."

"Öldürecekler mi beni?"

"Bilmiyorum ama öldüreceklerini zannetmem. Çünkü ele geçirdikleri şeylerin oldukça değerli olduğuna inanıyorlar. Belki de öyledir? Bilerek mi yakalanmak istemiştin? Yani bu bir oyun muydu? Ben böyle olduğunu düşünmüştüm. Yoksa kaçarken mi yakaladılar seni?"

"Kimsin sen?"

"Tabii ki senin yanında olan biri. Buraya gizlice geldim. Her an biri gelip yakalayabilir beni. O yüzden söyleyeceklerimi he-

men söylemeliyim. Bize kimlerin geldiği ve niçin geldikleri hiçbir zaman belirtilmez. Bu da her şeyin gizli olarak kalmak istenmesinin bir parçası elbette. Sen de, niçin geldiğini anlatmamakta haklısın. Sana yol göstermek için sadece bir şey söylemek istiyorum. Eğer susmaya devam edersen büyük ihtimalle uzun süre burada kalırsın ya da işkence edip öldürülürsün. Çünkü onlar için, şu ana dek görülmemiş şeylere sahipsin sen. Elindeki aletler ve kitaplar bunu gösteriyor. O yüzden buradan çıkman gerekiyorsa sana bir tavsiye veriyorum: Padişahın oğlu ağır hasta. Üç haftadır yatağında yatıyor. Ateşi var ve bilinci yerinde değil. Padişah bütün ülkeye tellallar gönderdi. Her gün onlarca kişi geliyor onu iyi edebilmek için. Tabii iyileştiremeyenlerin, padişahı aldattıkları için, kelleleri vuruluyor. Ama bu önemli değil. Padişaha onu iyileştirebileceğini, kitaplarda bununla ilgili şeyler yazdığını söyle. O aletlerin de bu işe yaradığını söyleyebilirsin. Seni güvenilir bir adamıyla birlikte oğlunun odasına alacaktır. Onu görünce zaten iyileştiremeyeceğini anlayacaksın. Ama bu üzmesin seni. Biraz kitapları karıştır ve bunun için bulman gereken şifalı otlar olduğunu söyleyip ormana ya da artık nereye gitmen gerekiyorsa oraya gitmen gerektiğini söyle. Oğlu için yapmayacağı şey yoktur. O da seninle gelmek isteyebilir. O zaman……"

Adamın bir an sesi kesildi.

"Ne oldu, cevap ver?" dedi Gazi kısık bir sesle.

"Biri geliyor. Artık gitmeliyim. Buradan kurtulmak istiyorsan dediklerimi düşün. Belki bir kez daha gelebilirim. Hoşça kal!"

Aynen gelirken olduğu gibi yine hiç ses çıkarmadan uzaklaştı adam.

6

Sahte Hekim

Adam gittikten sonra Gazi, içinde bulunduğu hali düşündü. Eğer durum adamın dediği gibiyse kurtulmak için söylenen şeyleri yapmak en mantıklısıydı. Padişahın oğlunun hasta olduğunu zaten duymuştu. Padişah da oğlunu çok sevdiğine göre bu durumdan yararlanabilirdi. Burada bir gün bile olsa durmak istemiyordu. Ama bunu padişaha nasıl anlatacaktı? Yemek getiren adam onun sözlerini duymuyordu bile. Yemeği bırakır bırakmaz hemen gidiyordu. Keşke, konuştuğu adama bunu da sorabilseydi? Peki, acaba o konuştuğu adam kimdi? Kendi ülkesinden bir casus mu sanmıştı Gazi'yi? Galiba öyleydi. Fakat önemli olan bu değildi şimdi. Nasıl bir plan yapıp da buradan kurtulacağını bulmalıydı.

Bir yandan planını yaparken bir yandan da farelerle uğraşıyordu. Adam geldiğinde onları bir süreliğine unutmuştu. Ama işte şimdi tekrar ortaya çıkmışlar ve yine yanı başına kadar gelmişlerdi. Daha önce de yaptığı gibi bağırarak korkutmayı dene-

di onları. Bağırmasıyla birlikte, ayak seslerinden biraz geriledik-lerini anladı. Bunun üzerine bir-iki adım daha atarak iyice kor-kutmak istedi ve bu sırada ayağı yemekle birlikte gelen su ça-nağına takıldı. Bunu bulması sevindirdi onu. Çünkü en azından farelere karşı kendini savunacağı bir şey bulmuş oluyordu.

Köşeye büzülerek savunma konumuna geçti ve kendisinin de bilemediği uzunca bir süre bu konumda kaldı. Oda hiç ışık almadığı için Gazi'nin kafasındaki zaman kavramı tamamıyla si-linmişti. Dışarıda gece mi vardı yoksa gündüz mü, bilemiyordu. Buraya geleli ne kadar olmuştu, bunun da cevabını veremiyor-du. Ara sıra gözleri kapanıp uyuyacak gibi oluyor ama hemen sonrasında toparlıyordu kendini. Birkaç sebebi vardı bunun. Her şeyden önce farelerin kendisini ısırmasından, hatta yeme-sinden korkuyor ve bu yüzden uykusu gelmiş olmasına rağmen, uyumaya çekiniyordu. İkinci sebep, yemek getiren adamı bekle-mesiydi. Onun gelişini kaçırmak istemiyor, gelince onunla ko-nuşmak istiyordu. Ve son olarak ise oda son derece soğuktu. Taşalar ayaklarını donduruyordu ve bu soğukta Gazi'nin uyu-ması mümkün değildi.

Ne kadar süre sonra bilemiyoruz ama sonunda Gazi dışarı-daki ayak seslerini tekrar duydu. Hemen kapının yanına soku-larak, kafasını açılacak olan deliğe dayadı. Adımlar yaklaştı ve kapının yanına geldiğinde durdu.

"Yemek!" diye bağırdı aynı adam yine. Fakat bu sefer ilkin-den farklı olarak, çanakla kapıya vurdu.

"Efendim ben bir şey söylemek istiyorum!" dedi Gazi aceleyle.

"Boş çanağı çıkarın, yoksa yemeği vermem" dedi adam.

"Efendim, ben şey diyecektim …."

"Boş çanak!" diye yineledi adam.

"Efendim….ben konuşacağım….padişaha….yani padişahımıza….yüce padişahımıza söyleyin, konuşacağım….söyleyeceğim her şeyi…….her şeyi söylemeye karar verdim…."

"Her şeyi söyleyecek misin?" dedi adam. O soru sorunca işlerin yolunda gittiğini anladı Gazi.

"Evet efendim" dedi, heyecanlı heyecanlı, "yüce padişah efendimize söyleyin, her şeyi anlatacağım. Gerçekler i, sadece gerçekleri."

"Peki, madem böyle diyorsun, hükümdarımıza söyleyeceğim bunu. Ama önce yemeğini almak istiyorsan çanağını ver."

Adam böyle diyerek alttaki deliği açtı. Gazi adamda iyi bir izlenim uyandırmak için hemen çanağını uzattı. Bunun karşılığında öncekinde olduğu gibi yine su dolu bir çanak ve kaskatı bir parça ekmek geldi ve hemen arkasından da delik yine kapandı.

Çok susadığı için hemen suyu içti ve farelerden korunmak için çanağı onlara doğru birkaç kez salladı. Ekmeği yemeyi denedi. Ama son derece sağlam dişler istiyordu bu ekmek. Çünkü neredeyse bir taş kadar sertti ve çok aç olmasa bir parçasını bile yemek istemezdi. Ayrıca çok da pis kokuyordu. Bir sarayda bu kadar kötü ekmek yapılıyor olamazdı. Belki de mahkumlar için özel olarak üretiliyordu.

Adamın gelmesinden kısa bir süre sonra koridorda tekrar ayak sesleri duyuldu. Bu sefer gelenler konuşma gereği duymadan doğrudan kapıyı açtılar. Kapı, yer ve tavanla aynı hizada olduğu için sürtülerek açıldı ve bu yüzden de kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı. Kapının açılmasıyla birlikte içerisi aydınlanmıştı bir anda. Ve tabii, bu aydınlık Gazi'nin gözlerini kamaştırdı o an. Elini gözlerinin üzerine koyarak gelenlere bakmaya çalıştı. İki kişiydiler bunlar.

“ Haydi toparlan, hükümdarımız çağırıyor seni” dedi bir tanesi.

Kapı açılır açılmaz fareler de uzaklaşmış ve köşedeki deşikten dışarı çıkmıştı. Gazi onları görünce, onlarla aydınlık bir yerde baş başa kalmadığına şükretti. Çünkü küçük bir sürü teşkil ediyorlardı ve her biri de normal bir farenin yaklaşık on katı büyüklükteydi. Gazi’ye saldırmış olsalar, Gazi’nin onlarla başa çıkma olasılığı oldukça düşüktü. Şimdi onları görünce planını uygulamaya kesin olarak karar verdi Gazi. Bir daha bu odaya girmektense ölmeyi bile tercih ederdi.

İki asker onu alıp yine padişahın huzuruna çıkardı. İki yardımcısı veya kendisiyle konuşan adamın dediği gibi iki veziri de oradaydılar. Padişaha selam verdi ve önünde diz çöktü.

“Her şeyi söylemeyi kabul etmişsin, doğru mu bu?” diye sordu padişah.

“Evet, hükümdarım. Aslında daha önce söylemem gerekirdi ama sizi ve sarayınızı görünce sanırım ne diyeceğimi şaşırdım.”

“Ama benden önce adamlarıma da aynı şeyleri söylemişsin. Oysa o zaman ne beni ne de sarayımı görmüştün”

“Haklısınız hükümdarım” dedi Gazi, “ama ilk önce o adamların sizin adamlarınız olduğunu bilmiyordum. Sonradan bana adamlarınız olduklarını söylemelerine rağmen onlara tam olarak güvenemedim. Çünkü bizzat sizinle görüşmek istiyordum.”

“Pekala , şimdi her şeyi açıklamak istiyor musun? Kim yolladı seni buraya? Öncelikle bunu söyle bize.”

Gazi, kafasını kaldırdı ve padişahın yüzündeki ifadeyi görmek için dikkatlice ona baktı.

“Hükümdarım” dedi, “ben oğlunuz, şehzademiz için buraya gelmiştim.”

Bu söz üzerine her iki vezirden de şaşkınlık nidaları yükseldi. Padişah merakla öne doğru eğildi ve:

"Oğlum için mi?" diye sordu, "yoksa bir hekim misin?"

"Evet hükümdarım. Duydum ki oğlunuz hastaymış. Önceleri saray hekimlerinizin onu iyileştireceğine güvenerek gelmeyi düşünmemiştim hiç. Ne de olsa şanlı hükümdarımızın hekimleri ülkenin en iyi hekimleridir. Bu yüzden başlangıçta dua etmekten başka bir şey yapmadım elbette. Ama zaman geçip de hükümdarımızın oğlunun derdi olmayan bir hastalığa yakalandığını öğrendiğimde, gidip bakmanın ve varsa bir çaresi iyileştirebilmenin daha iyi olacağını düşündüm."

Padişah onun söylediklerini dinlerken bir yandan da sakalını sıvazlıyordu.

"Ama, nasıl olur" dedi, "senin gibi bir çocuk nasıl hekim olabilir? Üstelik koskoca hekimlerin iyileştiremediği bir hastayı iyileştirmeyi nasıl düşünebilirsin?"

Gazi, kendisine bu tür soruların sorulacağını iyi biliyordu. Bu yüzden cevap vermekte gecikmedi. Adeta ezberden konuşmaya başladı.

"Hükümdarım, küçük olduğum doğrudur" dedi, "ama babam çok büyük bir hekimdi. Kendi halinde yaşayan, paraya pula ihtiyacı olmayan biriydi. Ayrıca son derece utangaç biriydi. Hekimliğini kimseye göstermek istemezdi. Bu yüzden de kimse onun hastalıklar konusunda ne kadar çok şey bildiğini bilmezdi. Sadece ara sıra evimize misafirliğe gelen yolcuların ya da köydeki kimi insanların hastalıklarına bakardı. Ama hangi otun hangi hastalığı iyileştireceğini, hangi hastalık için hangi yöntemlerin uygulanması gerektiğini çok iyi bilirdi. Öyle ki kimi zaman evimizde misafir kalan gerçek hekimler bile onun bu bilgisi kar-

şısında hayran kalırlardı. Fakat köyünden ayrılmak istemediği için bu özelliğini hiçbir zaman belli etmedi. Kimse de onun çok büyük bir hekim olduğunun farkına varmadı. Aradan zaman geçince babam, bildiklerinin kendisiyle birlikte mezara gitmesini istemedi ve bu yüzden hekimlik hakkında bildiklerini yazıya geçirdi. Çok uzun yılların birikimiydi bu yazıya geçirdikleri. Bu yüzden kendi istemediği kişilerin defterde yazan şeyleri öğrenmesini istemiyordu. Nedense bunları bir sır gibi saklamakta direniyordu. Bunun sonucu olarak kendine göre bir alfabe oluşturdu ve yazıların bu yazıyla yazdı. Onları çok iyi saklayabilmek içinse sırtımda taşımış olduğum torbayı icat etti."

Bu garip açıklamanın padişahı ne kadar tatmin edeceğini merak ediyordu. Yanındaki adamlar da sözünü bitiresiye kadar, tıpkı padişah gibi onu merakla dinlemişlerdi. Sözünü bitirmesiyle birlikte adamlardan, yani vezirlerden biri:

"Ona inanmayınız, hükümdarım" dedi aceleyle, "böyle bir şeyin olmasına imkan yok. Babası bu kadar şey biliyorduysa niye onları saklama gereğini duydu. Sizin, ilme değer veren büyük bir hükümdar olduğunuz ülkemizin en ücra yerlerinde bile biliniyor. İlim adamlarına verdiğiniz değer ve onların başarılarını ve buluşlarını çok yüklü bir parayla ödüllendirdiğiniz, bugün ülkenin her yerinde bir destan gibi söylenmektedir. Öyle olmasına rağmen bu adam acaba niçin bildiklerini bir sır gibi saklamayı tercih etmiştir? Çünkü bildiği herhangi bir şey yoktur. Bu çocuğun amacı da daha önce gelenler gibi sizi aldatmaktan başka bir şey değildir."

"Sen ne dersin? Doğru olabilir mi bunlar?" diye sordu padişah öbür tarafta söz bekleyene.

"Bence de yüce hükümdarım, vezirimizin söyledikleri son derece doğrudur. Eğer bu hekim, çocuğun söylediği gibi çok şey

bilseydi, insan tabiatının bir icabı olarak bunu çevresine açıklamadan edemezdi. Eğer çevresine ve özellikle de size söylemediyse bence bu çok daha büyük bir suçtur. Çünkü onun yüzünden sarayınızda bulunan nice değerli insan, onun tedavileri sayesinde kurtulabilecekken ölüp gitmiştir."

"Peki, ya kitap ve defterlerde yazılan anlaşılmaz şeylere ne diyeceksiniz? Bu tür bir yazıyla daha önce hiç karşılaşmamış olduğunuzu siz de söylemiştiniz."

"Bence hükümdarım" dedi son konuşmuş olan vezir, "çocuk bunları çaldı veya bilmeyerek ele geçirdi. Yakalanınca da bize bu yalanı atmaya çalışıyor. Belki de bir antikacının dükkanından çalmıştır onları. Belki de, daha önce de söylediğimiz gibi, bizim aleyhimize birtakım şeyler yazıyordur içinde. Bunları bir şifreyle yazmanın zor olmadığını herkes bilir yüce hükümdarım."

"Peki," dedi hükümdar Gazi'ye dönerek, "baban niçin kendisi gelmedi? Yoksa ondan habersiz mi geldin?"

Gazi, üzgün bir tavır takınarak:

"Babam bir yıl önce vefat etti efendim" dedi, "ölmeden önce bildiklerini bana öğretmek için büyük gayret sarf etti. Hastalandığında yataktayken bile bunları konuşurduk. Bildiklerimi kimseye söylememem konusunda bana yemin ettirdi. Ancak ufak tefek hastalıklarla ilgilenecektim. Ve bir de hükümdarımız veya onun ailesinden biri ciddi bir hastalığa tutulduğunda yardım edeceğime dair yemin ettim."

"Peki, kıyafetlerine ne diyeceksin?" diye sordu hükümdar, "bu kıyafetlerle gezmenin mantıklı bir açıklaması olmalı, öyle değil mi?"

"Sarayın nerede olduğunu bilmiyordum efendim" dedi, "beni saraya ulaştıracak bir şeyler gerekiyordu. Eğer böyle giyinirsem

benden şüpheleneceklerini ve beni doğrudan saraya getireceklerini düşündüm. Belki sorarak da bulabilirdim ama oğlunuzun hastalığının ciddi olduğunu duydum ve vakit kaybetmemem gerektiğini düşündüm. Yine de ilk geldiğimde şaşkınlıktan ne yapacağımı bilememiştim açıkçası."

Vezirler onun bu sözleri üzerine tekrar itiraz etmeye başladılar. Her ikisi de Gazi'nin söylediklerinde mantık hataları bulmaya çalışıyor ve bunlar doğrultusunda onun hekim olamayacağını, olsa olsa bir casus ya da yalancının teki olabileceğini söylüyorlardı. Bir kere o henüz bir çocuktu ve bu yaşta babasının söylediklerini anlayabilmesi imkansızdı. Üzerine giymiş olduğu elbiseler de çok garipti. Ülkede bunları dikecek bir terzi olabileceğini düşünemiyorlardı. Çocuğun kendisinin de bunları dikebilme olasılığı yoktu. Bunu ispat etmek için en azından elbiselerin dikilmiş olduğu terziyi bulmak gerekiyordu. O zaman belki bir parça doğru söylediğine inanabilirlerdi. Bu son söyledikleri Gazi'yi kokuttu. Çünkü ülkenin içinde isim verebileceği bir yer bilmiyordu. Bir terzi ismi de veremezdi. Bu ise yalanının ortaya çıkması demekti. Ama neyse ki korktuğu başına gelmedi.

"Vakit kaybedecek zamanımız yok" dedi padişah vezirlere, "çocuk yalan söylüyor olabilir. Ama şimdilik söylediklerinin birçoğu bana mantıklı geldi. Üstelik bir denemekle de bir şey kaybetmeyiz. Harun hergün daha da kötüleşiyor."

Harun, padişahın hasta oğlunun ismiydi. Padişahın düşünceli halinden oğlunu ne derece sevdiği anlaşılabiliyordu.

"Ama yüce hükümdarım" dedi vezirlerden biri, "bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Ya şehzademize bir zarar verirse? Ya tam olarak bilmediği ilaçları onun üzerinde denemeye kalkarsa?"

Diğer vezir de onun bu düşüncelerini benimsedi. Gazi'yi henüz herşeyi tam olarak bilemeyecek bir çocuk olarak görüyorlardı.

"Yanlarına Abdulbaki ve Tuğrul Efendileri gözetmen olarak koyun. Yorulduklarında medresedeki diğer efendilerle yer değiştirirler. Ne olursa olsun çocuğu denemek zorundayız. Aksi halde oğlumu kaybetme ihtimali zaten var. Bu işle bizzat ilgileneceğim. Askerler!"

Böyle demesiyle birlikte hemen iki asker geldi ve Gazi'yi alarak, salonun arka tarafındaki merdivenlerden yukarı çıkardılar. Burası da alt katta olduğu gibi son derece ihtişamlıydı. İç içe geçmiş birkaç odayı geçerek, büyük bir kapının önünde durdular. Onlara yolu göstermiş olan adam:

"Abdulbaki Efendi ve Tuğrul Efendi'yi beklemeliyiz" dedi.

Bekledikleri adamlar çok geçmeden geldiler. Ellerinde Gazi'nin çantası vardı.

"Hükümdarımız, bunu size vermemizi emrettiler" dedi adamlardan biri.

Gazi çantayı adamlardan aldı ve omzuna atmaya çekindiği için elinde tutmasının daha iyi olacağını düşündü. Bunlar da padişah gibi yaşlıcaydılar ve ayrıca onun gibi uzun birer sakala sahiptiler. Onların gelmesiyle birlikte kapı açıldı ve Gazi, iki asker ve diğer iki adamla birlikte odaya girdi.

Odanın diğer odalar kadar büyük olduğu söylenemezdi. Ama içeride bulunan süslemeler ve odanın göz alıcı parlaklığı neredeyse diğer tüm odaları gölgede bırakıyordu. Padişahın oğlu olduğu için belki de, buraya ayrı bir özen gösterilmişti. Fakat Gazi'nin bunlarla ilgilenecek zamanı yoktu şimdilik. Doğruca köşede, pencerenin hemen kenarında yatmakta olan şehzadenin, yani Şehzade Harun'un yanına gitti.

Kendi yaşlarında, soluk yüzlü, kendisinden daha kısa boylu bir çocuktu bu. Siyah ve gür saçları vardı. Kendisinin aksine son derece esmerdi. Gazi adamlara dönerek:

"Odada yalnız kalmamın imkanı yok mu?" diye sordu. Böylece belki de kaçabileceği bir yol bulabilirdi odada.

"Hükümdarımız odada en az iki kişinin daha bulunmasını emrettiler" dedi adamlardan biri.

"Öyleyse, sakıncası yoksa askerler çıksın. Çünkü ne kadar az olursak kendimi o kadar işime verebilirim. Ayrıca mümkünse sizin de biraz uzakta durmanızı rica edeceğim. İşimle meşgulken rahatsız edilmek istemem."

"Çok uzakta duramayız" dedi adamlar, "hükümdarımızın emri böyle. Size yakın olmamızı emretti."

Gazi:

"Peki öyle olsun" diyerek çantasını açtı ve içindekileri rasgele karıştırmaya başladı. Şimdi sıra buradan çıkabilmek için bir çözüm aramaya geliyordu. Zindandayken, adamın dediği gibi bulması gereken bir ot olduğunu söyleyip, yakınlardaki ormanlardan birine gidebilirdi belki de. Ama şimdilik biraz daha beklemeliydi. Hastalığın ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi gözükmeliydi en azından. Bu düşünceyle yatağın kenarına yaklaştı ve elini Harun'un alnına koydu. Ateşi olduğu belliydi çocuğun. Sonra elini elleri arasına aldı ve ona bakmaya başladı. Buradan çıkabilmesi için bir plan yapması gerekiyordu. Her türlü ihtimali düşünmeli, ne tür aksiliklerle karşılaşacağın hesap edebilmeliydi. Fakat o kendisini ne kadar bu düşüncelere odaklamaya çalışırsa çalışsın aklı hep Şehzade Harun'a takılıyordu. Bir padişahın oğlu olmak nasıl bir duyguydu acaba? Kendisi de bir padişah oğlu olmuş olsaydı ne yapardı? Böyle güzel bir odada yatmak, herkese emirler vermek, her istediğini yerine getirtmek güzel şey olmalıydı. Harun'a bakmaya başladı. Şimdi onun yerinde olabilseydi! Ya da en azında onu iyileştirip onunla birlikte yaşayabilseydi burada. Bunun için hastalığının ne olduğu-

nu bilmesi gerekiyordu. Ama bunu bilecek bilgi yoktu onda. Bir baş ağrısının bile neden kaynaklandığını tam olarak bilemezdi. Harun'u iyileştirebilmesine imkan yoktu bu yüzden. Ama ya iyileştirmiş olsaydı! Evet, ya iyileştirmiş olsaydı onu!

Böyle düşünürken birden tuhaf bir şeyler olmaya başladığını hissetti Gazi. Görünmez bir güç sanki kendisini Harun'a doğru çekiyordu. Fakat bu, vücudundan ziyade ruhunda meydana gelen bir çekimdi. Ruhu kendisinden çıkıp Harun'a doğru, karşı konulmaz bir şekilde ilerliyor gibiydi. Etrafındaki görüntüler silikleşiyor, bulanıklaşıyor ve tanınmaz hale geliyordu. Sonra nasıl oldu bilinmez, bir anda herşey karardı ve Gazi artık sarayın, padişahın ve askerlerin çok gerilerde kaldığını düşünmeye başladı. Karanlık, tıpkı zindandaki gibi koyu bir karanlığa dönüştü. Yine de zindanda olduğu gibi bir korku yoktu üzerinde. Artık şehzadenin odada olmadığını biliyordu. Peki, neresiydi burası öyleyse?

7

Zindandaki Tanıdık

Karanlık bir odada bulmuştu Gazi kendini. Fakat zamanla gözleri alıştı ve burasının da bir tür zindan olduğunu anladı. Kapı bir parça aralıktı. Bu da onun buraya hapsedilmediği anlamına geliyordu. Öyle olup olmadığını anlamak için kapıya doğru gitti ve gizlice dışarı baktı. Hayır, dışarıda kimseye yoktu. Bunun üzerine buraya hapsedilme ya da burada yakalanma korkusu ile yavaşça dışarı çıktı. Ama çok geçmeden hala sarayda olduğunu anladı. Buraya nasıl gelebilmişti bunu hiç bilmiyordu. Ama herşey karanlığa büründüğünde nedense saraydan çok uzaklara gitmiş gibi bir duygu uyanmıştı içinde. Şimdi yeniden zindanları, karanlık koridorları ve taştan merdivenleri görünce bunda yanılmış olduğunu düşündü. Hala saraydaydı. Neyse ki bu sefer kimse görmemişti onu. Üstelik üzerindeki giysiler de ülkede giyilen giysilerdendi. Bu da yakalanma ihtimalini zorlaştıracaktı. Yapması gereken tek şey nasıl kaçabileceğini anlamak için nerede olduğunu bulmaktı.

Zindandan çıkınca, karşıda yukarı doğru çıkan bir merdiven olduğunu gördü. Merdivene doğru yaklaştı. Üst kattan sesler geliyordu.

"Sarayda ne aradığını konuşacak mısın artık?" diye bağırdı adamın biri.

"Bunun gibi inatçı çocuk görmedim" dedi bir başka ses. "Bir katır kadar inatçı."

"Neyse, yarın da konuşmazsa, artık başka çareler aramamız gerekecek. Ben kimleri konuşturdum şimdiye dek. Küçücük bir çocuğu mu konuşturamayacağım?"

"Senin işkencelerine bir dakika bile dayanacağını zannetmiyorum" dedi öbür adam kahkahayla gülerek. "Şimdiden acıyorum sana ufaklık. Ben olsam daha fazla kızdırmazdım onu. Attığın palavraları yutacak adam değiliz biz. Kimin adına çalıştığını söyle yeter. Seni salıveririz, inan bana. O zaman hükümdarımız, padişahınıza 'beni çoluk çocukla uğraştırmayın' diye haber yollar. Hükümdarımız çocukları pek sever. Hele casus çocukları. Hah., hah. Hah!..."

Gazi bunları duyunca, "benim gibi başka çocuklar da var demek!" diye düşündü. Onu da casus diye yakalamışlardı. "Kim acaba?" diyerek merak etti.

"Nöbet vakti" dedi adamlardan biri diğerine. "Sen bu gecelik idare ediver, ben çok yorgunum. Biraz dinleneyim, gelir alırım nöbeti."

"Çok gecikme ama" dedi diğeri, "ben de en az senin kadar yorgunum. Her gün akşama kadar canım çıkıyor burada."

"Merak etme. Biraz uyuduktan sonra gelirim. Yorgunluğumu atayım yeter bana."

Böyle dedikten sonra adamın yukarı doğru çıktığı duyuldu. Bir süre sonra da ayak sesleri kayboldu.

"Evet, kaldık baş başa" dedi nöbet tutan adam. "Hergün seninle uğraşacak değilim ufaklık. Ya yarın ağzındaki baklayı çıkarırsın ya da şu elimde gördüğün kamçıyla derini yüzerim. Karar sana kalmış. Daha uğraşacak sürüyle insan var. Ne olursan ol, beni ilgilendirmez, anlıyor musun? Hem böylece bir daha saraya gizlice girmeye kalkmazsın artık…."

İlginçti ama adamın konuştuğu çocuğun sesi çıkmıyordu hiç. Israrla susuyormuş gibi bir izlenim veriyordu bu da insana. Çocuk konuşmadıkça Gazi de çocuğu daha çok merak ediyordu. Neredeyse kendisiyle aynı sebep yüzünden yakalanmış bu çocuk kimdi acaba?

Fakat çocuğu ne kadar merak ederse etsin yapması gereken ilk şey buradan çıkmaktı. Gazi'nin gidebileceği iki yol vardı önünde. Ya zindanlara doğru yol alan, o karanlık koridora dalacak-ki bunu hiç de istemiyordu-ya da yukarıdaki adamla karşılaşacağı merdivenleri tırmanıp, oradan bir yol arayacaktı kendisine. Ama bu da son derece tehlikeli bir yoldu. Çünkü bu sefer de adamlarla karşılaşma ve tekrar yakalanma tehlikesi vardı.

İkisi arasında bir karar vermeye çalışırken yukarıdaki adamdan horlama sesleri gelmeye başladı. Adam uyumuştu. Bu Gazi'ye cesaret verdi. Böylece belki hem bir çıkış yolu bulabilir hem de çocuğu görebilirdi. Hatta belki onun için de bir kurtuluş yolu bulabilirdi. Zindana kapatılmış bir çocuğun ne kadar zor bir durumda olabileceğini gayet iyi biliyordu.

Merdivenin altında saklanmış olduğu yerden çıktı ve yavaş adımlarla yukarı doğru tırmanmaya başladı. Çocuğun bulunduğu zindan merdivenin birazcık uzağında, hemen sağ taraftaydı.

Kapısı açıktı ve nöbetçi asker kapının hemen yanında uyuyakalmıştı. Etrafta başka hiç kimse gözükmüyordu. İyi ama nöbetçi niçin kapıyı kapatma gereği duymamıştı? Yoksa çocuğu bağlamışlar mıydı?

Adamı uyandırmamak için ayaklarının ucuna basa basa zindana doğru yaklaştı. Adamın horultuları bütün koridoru kaplıyordu. Derin bir uykuda olduğu her halinden belli oluyordu. Ama Gazi'nin içinde yine de büyük bir korku vardı. Adam uyanıverirse nereye kaçabileceğini bilmiyordu.

Kapının yanına yaklaşınca içeri doğru baktı. Koridorda her taraf duvara asılmış meşalelerle aydınlatılmıştı. Bu yüzden içerisini görebilmek çok zor değildi. Ama kapı yarı kapalı bırakılmıştı. Bu yüzden de içerideki çocuğu görebilmenin imkanı yoktu. Bunun üzerine biraz daha yaklaştı. Sonra biraz daha. Kendisi gitmek istemese de adımları onu kapıya doğru çekiyordu. Adamın uyandığında kendini yakalayamayacağı kadar uzakta kalmaya özen gösteriyordu. Ne var ki çok geçmeden kendini tam adamın ayağının dibinde buldu. Yavaşça süzülerek içeri girdi. İki meşale aydınlatıyordu odayı. Bu nedenle kendi bulunduğu zindandan çok farklıydı burası. İlerideki duvara zincirlenmiş bir çocuk vardı. Yüzünü tam olarak seçemiyordu ama onu tanıdığına dair bir his vardı içinde. Çocuk onun varlığından habersiz, başını önüne eğmişti. Uyumadığı belli oluyordu.

Birkaç adım daha atınca çocuk bir ses duymuş gibi dikkat kesildi, sonra da aniden başını kaldırdı ve Gazi'yle yüz yüze geldi. Aman tanrım! Tanıyordu bu çocuğu Gazi. Şehzade Harun'du bu! Ama nasıl olabilirdi?

"Şehzade Harun'sunuz siz!"diye hitap etti çocuğa, "ama sizin ne işiniz var burada?"

Böyle demesiyle, padişahın oğlunun yüzü aydınlandı.

"Demek sensin o!" dedi gülümseyerek. "Geleceğini biliyordum."

Her ikisi de dışarıdaki adamı uyandırmamak için fısıltıyla konuşuyorlardı.

"Geleceğimi biliyor muydunuz?" diye sordu Gazi. "Ama nasıl olur bu? Sizin burada olduğunuzu bilmiyordum ki ben."

"Hiç fark etmez. Geleceğini biliyordum ama sonra anlatırım bunu."

"Peki, ama niye buradasınız siz? Daha biraz önce….."

"Şimdi bunları konuşamayız. Beni çöz hemen, buradan çıkınca sana her şeyi anlatırım."

Gazi onu zincirlerinden kurtarmaya çalıştı. Fakat sımsıkı bağlanmıştı duvara. Bu şekilde kurtarmasının imkanı yoktu.

"Nöbetçide anahtarlar olacak" dedi Harun, "zincirin anahtarları ondadır. Dua edelim de onda olsun. Eğer diğer nöbetçideyse onun gelmesini ve uyumasını beklemek zorundayız. Hemen bir bak. Tam belindeki kuşakta bir deste anahtar olmalı. Eğer varsa onları al ve buraya gel."

"Ama nasıl yapabilirim bunu?" dedi Gazi. Nöbetçiye yaklaşmak düşüncesi bile korkutuyordu onu. "Ya uyanırsa? Böylece ikimiz de tehlikeye girmiş oluruz."

Harun oldukça sakin bir şekilde:

"Merak etme" dedi, "bütün gün durmadan çalışır onlar. Çok yorgun olurlar. Uyanacağını hiç zannetmem. Hem anahtar destesini de kuşaklarına öylece iliştiriveriyorlar. Bunu bizzat gördüm. Genelde, eğer unutmazlarsa nöbet değiştirdikçe anahtar destesini de yeni nöbetçiye teslim ediyorlar. Bu yüzden onları uzun uzun çıkarmak zorunda kalmamak için kuşaklarına gevşekçe bağlayıveriyorlar."

"Ama ya çıkmazsa, ya uyanırsa? O zaman ben de tutsak olurum. O zaman her ikimizin de kurtulma şansı kalmaz."

Gazi, doğal olarak tekrar yakalanmaktan korkuyordu. Ama Şehzade Harun'u burada bırakıp gidemezdi de. İki zor karar arasında kalmıştı.

"Merak etme" dedi Harun, "yakalanmayacağından eminim. Büyücünün bir bildiği olmalı mutlaka."

"Büyücü mü? Hangi büyücü?"

"Sana sonra anlatırım. Eğer buradan sağ salim kurtulabilirsek seni büyücüyle de tanıştırırım. Tabii daha önce Yıldızlı Kılıcı bulmazsak."

Gazi onun söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştı.

"Yıldızlı Kılıç mı? Tüm bu söylediklerinizi garip şeyler…."

"Şimdi bunları düşünecek zamanımız yok. Hepsini anlatacağım sana. Ama öncelikle beni buradan kurtarmalısın. Korkma, nöbetçi uyanmayacak. Sadece çok dikkatli ol yeter. Fazla zamanımız yok. Diğer nöbetçi her an gelebilir. Bana da siz demekten vazgeç. En azından şimdilik."

Gazi daha fazla direnemedi ve Harun'un dediğini yapmak için yavaşça nöbetçinin bulunduğu yere gitti. Harun her ne kadar adamın uyanmayacağına dair garanti vermiş olsa da Gazi içindeki korkuyu yenemiyordu.

Kapıya vardığında adamın yine aynı şekilde, sırtını duvara dayamış horlamaya devam etmekte olduğunu gördü. Harun'un dediği gibi anahtar adamın kuşağına bağlıydı ama kapının öte yanına, yani adamın sol tarafına doğru sarkıyordu. Bu yüzden gürültü etmemeye özen göstererek yavaşça adamın öbür tarafına geçti. Adama dikkatlice baktı ve uyuduğundan emin olduğunu anlamaya çalıştı. Uyuyordu fakat Gazi, adamın aniden

uyanacağını ve kendisini de yakalayıp zindana zincirleyiverece-ğini hayal edip duruyordu devamlı. Bu da onun korkusunu artırıyordu.

"Ne olursa olsun!" dedi içinden, "Harun'u burada bırakamam. Kim bilir yarın neler yapacaklar ona! Aynı şey benim de başıma gelmişti. Onu buradan kurtarmalıyım ve bunun da başka bir yolu yok."

Böyle diyerek adama yaklaştı ve dikkatlice anahtarı çözmeye çalıştı. İşin en zor yanı anahtarların birbirine çarparak gürültü çıkarmasını engellemekti. Neyse ki Harun'un dediği gibi gevşekçe bağlanmıştı anahtarlık. Bu da Gazi'nin işini kolaylaştırdı. Adam bir iki kez göğsünü kaşıyarak başını salladı. Bu sırada eli az kalsın ona değiyordu. Fakat Gazi, adam hareket etmeye başlayınca hemen geri çekilmiş, uyanırsa duvarın karanlık köşesine gizlenmeyi düşünmüştü. Ancak adam uyanmadı ve Gazi de bunun üzerine işine kaldığı yerden devam ederek anahtarı çözmeyi başardı.

Harun, Gazi'nin, anahtarı aldığını anlayınca, "başardık!" dedi hafiften sesli bir şekilde.

"Biraz daha sessiz olun lütfen!" dedi Gazi, "her an uyanabilir adam."

"Haklısın. Özür dilerim. Sevincimden düşünemedim bunu. Hadi hemen çöz beni. Öbür nöbetçi gelmeden çıkmalıyız buradan."

Gazi yakalanmamak için o kadar acele ediyordu ki daha Harun sözünü bitirmeden hemen zincire atıldı ve onu çözmeye başladı. Ne var ki bu davranış hiç beklenmeyen bir sonuca yol açtı. Belki de ikisi de düşünememişti bunu. Ne de olsa birisi çok tedirgin diğeri ise çok sevinçliydi ve daha şimdiden kurtulmuş-

lar gibi başka bir şey düşünmüyorlardı. Bu yüzden de olan oldu ve çözülen zincir gürültüyle yere düştü.

"Eyvah!" dedi Harun fısıltıyla. Onu şimdiye kadar hep kendinden emin bir şekilde gören Gazi de bu söz üzerine çok tehlikeli bir durumda bulunduklarını anladı.

"Uyandı mı yoksa? Ne yapacağız şimdi?" dedi Harun'a bakarak. Bu arada dışarıdan adamın sesi geldi.

"Hey, o ses de neydi öyle? Birisi mi var yoksa içeride?"

"Aman Allahım! Uyandı adam!" dedi Gazi.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdı adam gür bir sesle. "Anahtarlarım yok. Buraya bir yere mi düşürdüm yoksa?"

"Çabuk gel" dedi Harun, "adama gözükmeden kapının arkasına saklanmalıyız. Hadi çabuk!"

Hızlı adımlarla ama olabildiğince sessiz bir şekilde kapının arkasına geçtiler. Adam da hala kendi kendine söylenmeyi sürdürüyordu.

"Anahtarlarımı bulamıyorum. Biri almış olmasın? Buralarda bir yerde olmalı ama.....Hey ufaklık, içerideki o ses neydi? Sakın şu ufaklık bir işler çeviriyor olmasın?"

Adam böyle diyerek içeri girdi.

"Bu da ne demek böyle?" dedi, "zincir boş!"

Harun, Gazi'nin kolunu tutarak:

"Hadi!" dedi ve ikisi beraber bir anda dışarı fırladılar. Arkasındaki gürültüyü duyan adam:

"Kaçıyor!" diye bağırdı, "hey, gel buraya! Seni bacaksız! Bir elime geçersen."

Gazi'yle Harun merdivenlerden aşağı doğru koşmaya başladılar. Adam da onlarla beraber dışarı çıkmıştı. Gürültüyü duyan

birkaç kişi daha adamın yanına geldi. Gazi arkasına baktığında dört kişinin onların peşine takılmış olduğunu gördü.

"İki kişi bunlar!" dedi içlerinden biri.

"Kurtarmaya gelmişler! Size bu çocuğun önemli biri olduğunu söylemiştim."

Gazi'nin kendisini aniden içinde bulmuş olduğu zindanın yanından geçtiler. Biraz ileride meşale yoktu artık. Bu yüzden de ortalık iyice kararıyordu. Nereye gidebileceklerine karar vermeleri zordu. Fakat arkadaki adamların her birinin elinde bir meşale vardı. Bir süreliğine onların ışığından faydalanabilirlerdi.

Gazi nereye gidebileceklerini bilmiyordu. Harun'un peşine takılmış, onunla birlikte hızlıca koşuyordu. Ama görünüşe göre Harun da bilmiyordu nereye gittiklerini. Sadece kurtulmayı düşünüyordu o kadar. Koridorun nereye kadar uzandığını kestirmek zordu. Belirli aralıklarla zindanlar göze çarpıyordu. Ama bir süre sonra koridorun sonuna geldiklerini anladılar. En sonda her iki yanda da odalar vardı. Bunlar, diğer zindanlara göre daha farklı ve daha büyük gözüküyorlardı. Özellikle sol taraftaki odanın kapısı tamamıyla açıktı. Bu yüzden de Harun vakit kaybetmeden oraya girdi. Gazi de peşinden gitti elbette. Fakat içeri girince burasının da diğer odalardan hiçbir farkı olmadığını anladılar. Tipik bir zindan odasıydı burası. Küçük ve karanlıktı tabii. Gazi'nin daha önce tıkılmış olduğu zindandan biraz daha büyüktü o kadar.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Gazi. Korktuğu başına gelmişti.

"Bilmem" dedi Harun, "görünüşe göre kaçacak hiçbir yerimiz yok."

"İkimiz de yakalanırsak, bir daha kurtulma şansımız olmaz herhalde."

"Bilmem. Bu kadar umutsuz olmamak gerekir."

Bu sırada askerler de içeri girmişti. Her birinin elinde bir kılıç vardı. Soluk soluğaydılar ama aynı zamanda onları yakalamış olmaktan dolayı da memnun gözüküyorlardı.

"İşte şimdi elime geçtiniz!" dedi en önde olanları. Nöbet tutan askerdi bu. Ayakta gerçekten de korkunç görünüyordu. Başı neredeyse zindanın tavanına değiyordu ve bunun yanı sıra çok da iri yarıydı. Kahkahalarla gülmeye devam ederek:

"Şimdi kapana kısıldılar. Hem de iki tane! Demek her yakalanan adamınızı kurtarmaya geliyorsunuz ha? Çocukları çocuklar kurtarıyor, ne güzel?" dedi, "Anahtarımı alıp kaçmaya çalışmak neymiş öğreneceksiniz, sizi bacaksızlar! Benden kaçmaya çalışmak ha! Siz ne sanıyorsunuz beni?"

"Ne yapacaksın onlara?" dedi yanında duranlardan biri. Adam dişlerini göstererek güldü.

"Ne mi yapacağım? Kaçmaya çalışanlara yaptığımı yapacağım elbette. Onların biraz eğlendireceğim o kadar. Hem de ikisini de."

Bu sözleri duyunca Gazi'nin tüyleri diken diken oldu. Bir şeyler söylemek istedi ama ne söylerse söylesin fayda etmeyeceğini bildiğinden hemen vazgeçti.

"Evet, hadi gelin artık. Bütün gece sizinle uğraşacak değiliz herhalde" dedi adam ve onlara yaklaşmaya başladı. İkisi de iradedışı olarak duvara doğru gerilediler. Adamın dediği gibi kapana kısılmışlardı ve kurtulmak için hiçbir çıkış yolu göremiyorlardı.

8

Gizli Geçit

Adam bir yandan kahkaha atarak onlara doğru yaklaşırken bir yandan da, o zaman kadar arkasında saklamış olduğu kırbacı çıkardı ve öne doğru sallamaya başladı.

"Hey, şunların haline bir bakın!" dedi yanındakilere dönerek, "soğukta kalmış kedi yavrularına benziyorlar. Padişahımız, çocuğu kurtarmaya başka birisinin geldiğini duyunca çok sevinecek. Ama şu ikincisinin buraya kadar nasıl girebilmiş olduğunu aklım almıyor doğrusu."

Adam böyle diyerek kırbacı Gazi'ye doğru salladı. Kırbaç bir yerine değmemiş olmasına rağmen Gazi, onun acısını adeta üzerinde hissederek elleriyle yüzünü kapadı ve duvara dönerek, kendini korumaya çalıştı. Ama bu sırada garip bir şey oldu. Gazi, adamın yaklaşmasının da etkisiyle yüzünü duvara dönmüş ve başını da duvara yaslamıştı. Birkaç saniye bu şekilde bekledikten sonra yüzünün duvarın içine doğru gömülmeye başladığını hissedince çok şaşırdı. Ayrıca bununla birlikte büyük bir

uğultu da gelmeye başlamıştı kulalarına. Gözlerini açıp da kendini karanlık bir delik içinde bulunca hemen kafasını çekti. Hayal değildi gördüğü. Başını dayamış olduğu duvardaki taş parçası içeri doğru çekiliyordu.

"Bu da ne böyle?" dedi adamlardan biri. "Duvarda bir delik mi var yoksa?"

Harun'la Gazi ise şaşkınlıkla duvara bakıyorlardı. Onlar da duvarda bir delik açılmasını bekliyorlardı. Ama öyle olmadı. Taş parçası yarıya kadar içeri gömüldükten sonra durdu.

"Bir şey değil" dedi elinde kırbacı tutan adam, "galiba taşları biraz gevşek döşemişler. Unutmayalım da bunu duvar ustasına…"

Adam sözünü bitiremeden büyük bir gürültü duydular. Ve gürültünün hemen ardından da Gazi'yle Harun'un bulunduğu zemin ikiye ayrıldı ve ikisi birlikte içine düştükten sonra aniden kapanıverdi. Bir anda kırbaçlı adam ve yanındakiler ortadan silinivermişti. Ama bu sefer tamamen karanlık bir yerde bulmuşlardı kendilerini.

"Bu da ne böyle?" diye bağırdı Gazi.

"Düşüyoruz, dikkat et kendine!" diye bağırarak cevap verdi Harun.

Düşmeleri birkaç saniye sürdü. Bu sırada her ikisinin duygularını da anlatabilmek olanaksızdı. Çünkü herşey o kadar çabuk olup bitmişti ki yere düştüklerinde bile neler yaşadıklarını tam olarak anlayabilmiş değillerdi. Sadece büyük bir korku ve şok yaşamış olduklarını hissedebiliyorlardı o kadar. Neyse ki düştükleri yer bir samanlıktı. Bu yüzden bir yerleri incinmemişti.

Gazi samanların içinden güçlükle doğrularak:

"İyi misin?" diye sordu Harun'a. Artık ona siz diye hitap etmemenin daha doğru olacağını düşünüyordu.

"Evet, iyiyim. Ya sen?"

"Ben de iyiyim sanırım. Sadece biraz kolum incinmiş gibi."

"Benim de bileğim burkuldu galiba."

Bulundukları yer tamamen karanlık olduğu için bir şey göremiyorlardı.

"Ne olduğunu anlayamıyorum" dedi Gazi, "o yer durup dururken niye açıldı acaba?"

"Galiba gizli bir geçitti orası. Senin başını dayamış olduğun yer de oranın açılmasını sağlıyordu. Şanslı sayılırız. Başını doğru taşa dayamışsın."

"Evet, ama hala nerede olduğumuzu bilmiyoruz. Eğer bu samanların üstüne düşmemiş olsaydık çoktan ölmüştük."

"Eğer bu samanlar olmasaydı gizli geçitin bir anlamı olmazdı. Çünkü gizli geçiti kullanacak kişinin buradan sağ salim çıkması gerekir, öyle değil mi?"

"Yani bu samanların buraya bilerek mi koyulduğunu söylüyorsun?"

"Elbette bilerek koyuldu. Bana kalırsa bu gizli geçiti bilen çok az kişi vardır. Belki de sadece hükümdar ya da onunla birlikte birkaç güvenilir adamı biliyordur. Bu yüzden şimdi o askerler bunu öğrendiğine göre büyük ihtimalle öldürüleceklerdir."

"Öldürülecekler mi? Ama bu çok ağır bir ceza değil mi?"

"Ağır mı? Burada bir gizli geçit söz konusu. Gizli geçitin yerini kimse bilmemeli. Aksi halde bir hain bunu öğrenip kolayca saraya sızabilir."

"Aslında o adamların öldürülecek olmalarına da üzülmüyorum hani. Yakalanmış olsaydık bize işkence yapacaklarından eminim."

"Evet, bu kaçınılmazdı."

Bu sırada bir at kişnemesi duydular. Ses çok yakınlardan gelmişti. Sonra iki atın birden kişnediğini duydular.

"Yakınlarda bir yerde at var!" dedi Gazi.

Harun onun kadar heyecanlanmamıştı. Belirgin bir kayıtsızlıkla:

"Bu doğal" dedi, "kaçmayı düşünen kişi, atlarla kaçmanın daha kolay olduğunu bilir."

"Peki şimdi neredeyiz dersin? Herhalde saraydan dışarı çıkmamışızdır."

"Elbette çıkmadık. Saraydan çıkmak o kadar kolay değildir. Ama bir gizli geçitten geçmiş olduğumuza göre çıkışa çok yakın olmalıyız. Çünkü bu tür geçitler ani bir durumda dışarı çıkabilmek için yapılır ve genellikle de en son çıkışa yakın olurlar. Her sarayda birkaç tane gizli geçit bulunur."

"Çıkarken atları kullanabilir miyiz? Gerçi ben hiç ata binmedim ama …."

"Atları kullanmak tehlikeli olur. Çok dikkat çeker. Oysa bizim hiç gürültü yapmamamız gerekir. Zaten şimdi buları düşünecek zaman değil. Durumu hükümdara ilettilerse, peşimize düşmüş olabilirler. O yüzden biraz acele edip bir çıkış yolu bulmalıyız. Kolun nasıl?"

"O kadar da acımıyor? Ya senin bileğin?"

"Yürüyebilirim. Hadi çıkalım artık buradan. Bastığın yere dikkat et. Buralarda bir yerde bir meşale de vardır ama kim bilir nereye koydular. Duvarları bir yoklayayım."

Harun böyle diyerek, karanlıkta duvarların olduğu yeri bulmaya çalıştı. Ama bu sırada dışarıdan sesler gelmeye başlamıştı.

"Bu da ne?" dedi Gazi heyecanla.

"Padişaha haber vermişler. Bizi aramaya geliyorlar!"

"Hemen kaçmalıyız buradan ….Yakalayacaklar yine bizi!"

Seslerin yaklaşmasıyla birlikte oda da birazcık aydınlanmıştı. Görebildikleri kadarıyla bulundukları yer, ahır olarak kullanılan odalardan biriydi sadece. Oda yarısına kadar samanla doldurulmuştu. Yan odada ise bir tane at seçiliyordu. Fakat bu sadece kapıya yakın olan tarafta görünendi. Karanlıkta kalan taraflarda belki de birkaç at daha vardı.

Oda hafiften aydınlanınca Harun da aradığı meşalenin nerede olduğunu görebilmişti ama şimdi buna vakti yoktu.

"Hemen saklanmalıyız" dedi Gazi'ye, "çabuk samanların altına gir. En altına. Görünmeyecek kadar saklan. Duvara doğru ….tamam mı?"

Gazi başını sallayarak onun dediğini yaptı ama Harun da saklanması gerekirken başka bir şeyle uğraşıyordu.

"Sen saklanmayacak mısın?" diye sordu Gazi.

"Benim dediğimi yap. Ben de geliyorum."

"Sen ne yapıyorsun öyle?"

Harun ayağındaki çarıklardan birini çıkarmış ve yavaşça kapının ağzına koyduktan sonra çabucak samanların altına saklanmıştı.

"Sakın ses çıkarma" dedi Gazi'ye, "onlar gittikten sonra çıkacağız yerimizden."

Sesler artık iyice yaklaşmıştı. Birden fazla oldukları belli oluyordu. Konuşmalardan, içlerinden birinin hükümdar olduğunu anladılar.

"Hükümdarım, kaçabilecekleri bir yer yok" dedi içlerinden biri, "kapıyı açmış olabileceklerini hiç zannetmiyorum."

"Göreceğiz bakalım" dedi hükümdar olduğu belli olan kişi.

"Belki de düşerken korkudan ölmüşlerdir. Ne de olsa iki tane çocuk."

"İşimi gücümü bıraktım iki veletle uğraşıyorum" dedi hükümdar, "hele bir yakalayayım, onlara ne yapacağımı gösteririm ben."

Sesler gitgide yaklaştı ve kapının önüne gelince durdu.

"Samanları yoklayalım mı efendim?" dedi adamlardan biri.

"Evet yoklayın."

Gazi artık yakalandıklarına kesin gözüyle bakıyordu. Gizli geçitlerinden birinin ortaya çıkmasına neden olmuş, hükümdarı kızdırmışlardı. Affedilmeleri gibi bir ihtimal yoktu. Burayı öğrenmiş olan askerleri bile öldürttüğüne göre, onlara kim bilir neler yapardı?

Her ikisi için de, soluk bile almıyorlar denebilirdi. Askerlerden biri yaklaşmış ve elinde bulunan sivri uçlu mızrağı bir anda samanların içine saplamıştı. Mızrak Gazi'nin hemen yanından geçti. İkinci seferde Harun'a yakın bir yere sapladı adam. Gazi bir an için Harun'a bir şey oldu zannetti ama ses çıkmayınca rahatladı. Fakat bu böyle devam edemezdi. Şimdikinde veya bir sonrakinde adam mızrağı ona veya Harun'a saplamış olacak ve ikisinden biri ölecek ya da çok ağır bir biçimde yaralanacaktı. Ayağa kalkmalı ve hükümdardan özür dilemeliydi. Belki o zaman en azından cezaları biraz daha hafifleyebilirdi. Affedilmeyi ise hiç beklemiyordu. Ama Harun'un hiç sesini çıkarmaması, Gazi'yi de beklemeye itiyordu. 'Onun susmasının bir sebebi vardır mutlaka' diyordu. Ne var ki mızrağın üçüncü saplanı-

şında artık dayanamadı ve kalkıp burada olduklarını söylemeye karar verdi. Mızrak tam ayak ucuna gelmiş ve neredeyse gövdesini sıyırıp geçmişti. Hafifçe doğrulup yukarı kalkmaya çalışırken bir ses duydu:

"Hükümdarım burada birisinin çarığı var! Çocuklardan birinin olmalı."

Onun böyle söylemesiyle Gazi yerine gizlendi. Neyse ki mızrağı tutan adam onun bu hareketini görmemişti.

"Ver bakalım şunu" dedi hükümdar. "Evet , bir çocuk çarığı bu. Onlardan başkasına ait olamaz. Demek ki gitmişler buradan. Ama nereye gitmiş olabilirler? Hemen kapının oraya bakalım."

Böyle demesiyle, elinde mızrağı tutan adam da dahil olmak üzere hepsi kapının olduğu tarafa doğru yöneldiler. Ama anlaşılan çok uzakta bir yerde değildi kapı. Hükümdarın ve adamlarının sesini rahatlıkla duyabiliyorlardı.

"Tehlikeyi atlattık mı?" diye sordu Gazi sessizce.

"Hişşş Hiçbir şeyi atlatmış değiliz daha. Konuşma şimdilik."

Adamların sesleri geliyordu.

"Hala saraydalar daha!" dedi içlerinden biri.

"Kapıyı açamamışlar. Ben de bunu bekliyordum. Hala buralarda bir yerde olmalılar. Ya da sarayın içine kadar sızdılar."

"Ne yapmamızı emredersiniz hükümdarım?"

"Sen burada bekle Genar. Köşeye saklan ve gelecek olurlarsa onları yakalayıp bana getir. İki kişi olacaklar. Birini yakalayacak olursan bekle. Biz zaten tekrar geleceğiz buraya. Ama yakalamaya çalışırken sakın öldüreyim demem. Onları canlı istiyorum. Buraya gelmelerinin bir nedeni olmalı. O ikinci çocuğun

zindanlara kadar nasıl sızabildiğini de öğrenmek istiyorum. Biz ahırların ve samanlıkların olduğu yere bir daha bakalım. Belki de atların olduğu bölmeye saklanmışlardır. Orada da yoksa saraya bakmaktan başka çaremiz kalmıyor."

Tekrar bulundukları yere gelecek olmaları korkuttu Gazi'yi.

"Yine buraya bakmazlar umarım" dedi.

"Hişşş. Sessiz ol!" diye uyardı yine Harun onu.

Hükümdar ve bir adamı içeri girdiler.

"Çarıklarından birini düşürdüğüne göre, buradan çıkmışlardır" dedi hükümdar. "Yine de şu atların bölmesine baksak iyi olacak. Fazla zaman kaybetmemeliyiz. Sarayda, dışarı çıkacak bir delik bulmuş olabilirler."

"Samanlara bir kez daha bakmamı ister misiniz hükümdarım?"

"Hayır. Oraya bakmıştık zaten. Vakit kaybetmeden saraya gitmeliyiz."

Atların bulunduğu bölmeye girerek, iyice araştırdılar. Bu arada atlar da onların gelmesinden dolayı huysuzlanmaya başlamışlardı.

"Burada da yoklar hükümdarım. Sanırım dediğiniz gibi saraya girmeyi başarmışlar."

"Hemen saraya gidip haber salmalıyız. Fare deliğine bile girseler bulacağım onları. Bütün kapılar kapatılmalı öncelikle. Her kapı. Bütün askerlere de alarm verilmeli. Sarayda görülen her yabancı çocuk hemen bana getirilmeli."

"Elbette hükümdarım."

"Şu adamların da icabına bakılmıştır herhalde. Bu geçiti görenleri kastediyorum."

"Emirlerinizin aynen yerine getirildiğinden eminim hükümdarım. Ama isterseniz gidip bakabilirim."

" Hayır buna gerek yok. Öncelikle şu çocukların bulunması işini halletmeliyiz."

Hükümdar ve adamı konuşarak dışarı çıktılar. Sesleri uzaklaşmaya başlayınca Gazi dayanamadı:

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu kaygıyla, "bütün çıkış yollarımız kapatılmış durumda."

Ama Harun'dan ses gelmedi bu sefer.

9

Prensesin Odası

Harun'dan ses gelmeyince Gazi kaygılandı bir an.

"Hey, orada mısın? Duyuyor musun beni?" dedi hafiften sesli bir şekilde.

"Duyuyorum, duyuyorum, sessiz ol biraz daha. Adamlardan biri hala yakın bir yerde bekliyor."

" Niye cevap vermiyorsun öyleyse?"

"Düşünüyorum sadece. Bir çıkış yolu bulmalıyız. Hadi gürültü etmeden çıkalım şuradan. Nefes alamaz hale geldim."

Samanların altından sürünerek çıktılar. Oda tamamen karanlıktı şimdi. Diğer adam da görünmemek için meşalesini yakmamış olmalıydı.

"Mızrak bir yerine gelmemişti değil mi?" diye sordu Gazi fısıltıyla.

"Gelmedi ama neredeyse geliyordu. Bacağımı sıyırıp geçti diyebilirim. Şu duvarda asılı meşaleyi bulmalıyım öncelikle. İhtiyacımız olabilir ona."

Daha önce nerede olduğunu görmüş olduğu için meşaleyi bulması güç olmadı. Ama yakmadı onu. Aksi takdirde orada olduklarını belli etmiş olurlardı. Harun fısıltıyla:

"Hükümdar ve adamının gittiği yoldan gitmeliyiz" dedi, "öbür tarafta nöbetçi olarak biri bizi bekliyor. Onunla baş edeceğimizi sanmıyorum. Hem kapının nasıl açılacağını da bilmiyoruz. Büyük ihtimalle bir şifresi vardır. Geriye kalan tek yol orası, sarayın içine doğru giden yol. Yolumuzu saraydan bulmaya çalışacağız."

"Ama oradan çıkabilmemiz çok zor olur. Hükümdarın emirlerini sen de duydun?"

"Evet, duydum ama yapabileceğimiz başka bir şey yok. Hadi acele etmeliyiz. Hükümdar bir kez daha gelecek buraya. Yakalanmadan sarayda olmalıyız."

Gizlice odadan çıktılar. Ama nöbetçi sandıklarından daha da yakındaydı. Bu kadar yakında olabileceğini tahmin etmemişlerdi hiç. İlerideki bir karartının kapının orada beklediği açıkça belli oluyordu. Harun, karartıyı fark edince, çabuk olması için Gazi'yi kolundan çekti. Yukarı doğru eğimli bir şekilde uzanan koridordan çıkmaya başladılar. Ama kapının orada bekleyen adam, onların kendisinin bulunduğu tarafa değil de tam aksi yöne gitmeye başladıklarını anlayınca yerinden fırlamıştı. Arkalarından gelen ayak seslerini duyunca Harun:

"Koş!" diye bağırdı Gazi'ye.

"Hükümdar adına durun!" diye bağırdı arkadaki ses. "Hükümdar adına durmanızı emrediyorum size!"

Ama adamın sözlerini dinlemeyi düşünmüyorlardı hiç. Var güçleriyle koşmaya başlamışlardı. İşin kötü tarafı her yer karanlıktı ve nerede bir dönemeç olabileceğini kestiremiyorlardı. Bazen hızlıca koşarken bir duvara çarpıp yere düşüyor ama hiçbir şey olmamış gibi hemen ayağa kalkıp tekrar koşmayı sürdürüyorlardı. Neyse ki birkaç dakika sonra gözleri karanlığa iyice alıştı ve koştukları yeri daha rahatça görebildiler. Oldukça dar bir yerdi burası . Sarayın altına bu kadar uzun bir koridor yapabilecekleri Gazi'nin aklına hiç gelmezdi. Ama Harun o kadar da şaşırmış görünmüyordu. Sadece önüne bakarak hızlıca koşuyordu. Adam biraz geride kalmış gibiydi. Tam koridorun bittiği noktaya varmışlardı ki önlerine üç ayrı merdiven çıktı.

"Bu da neyin nesi?" dedi Gazi soluk soluğa.

"Sonra öğrenirsin, hadi!" dedi Harun ve onu kolundan çektiği gibi en sağda bulunan merdivene sürükledi. Bu arada adamın da ayak sesleri duyulmaya başlamıştı. Ona görünmemek için merdiveni çabucak çıktılar. Önlerine tahtadan küçük bir kapı çıktı. Harun hiç vakit kaybetmeden kapıyı açtı ve Gazi'yi de içeri çekerek kapıyı kapattı. Bir eliyle de parmağını dudağına götürmüş, konuşmaması için "sus" işareti yapmıştı.

Bir dolaptı burası. Çeşitli giysiler vardı içinde. Ama yeteri kadar aydınlık olmadığı için ne tür giysiler olduğunu anlayabilmek güçtü. Fakat Gazi'nin asıl dikkatini çeken şey, dolabın normal bir giysi dolabından çok daha büyük olmasıydı. Kendilerinin de bir giysi dolabı vardı evlerinde. Ama bu dolabın belki de onda biri kadar bile etmezdi o dolap. Ve işin garibi dolabın, görebildiği kadarıyla neredeyse tamamı doldurulmuştu. Bu dolabı dolduracak kadar giysisi olan biri önemli biri olmalıydı.

Harun, dolabın kapağındaki aralıktan içeri bakarak orada birinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. O da onunla bir-

likte gözünü kapağın aralığına dayadı. Dolabın hemen karşısında büyük bir yatak vardı. Oldukça büyük ve süslü bir yataktı bu. Bembeyaz bir örtüyle örtülmüştü ve üzerinde hiç kırışıklık bırakılmayacak şekilde düzenlenmişti. Büyük bir pencerenin hemen kenarındaydı. Pencere yere kadar değen, uzun ve kalın bir perdeyle yarı yarıya kapatılmıştı. Yatağın hemen kenarında büyük bir ayna vardı. Aynanın önünde de süs eşyaları göz çarpıyordu. Odanın, her halinden bir kadına ait olduğu belliydi.

Harun:

"Kimse yok" dedi fısıltıyla, "hadi içeri biri girmeden hemen çıkalım buradan."

Yavaşça kapağı araladılar ve odaya girdiler. Güneş henüz yeni doğmuştu. İçeride her kim yatıyorsa erken uyanıyor olmalıydı. Odanın ortasında durdular bir süre.

"Şimdi nereye gideceğiz?" diye sordu Gazi.

"Kapıyı açıp dışarı bakacağız. Kimse yoksa hemen daha güvenilir bir yer bulup kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz."

"Keşke bir erkeğin odasına girmiş olsaydık" dedi Gazi dolaptaki kıyafetleri düşünerek. "Diğer merdivenlerden çıksaydık belki de işimiz daha kolay olurdu."

"Belki de. Ama bunları düşünecek zamanımız yok şimdi. Her an biri girebilir içeri. Hadi çıkalım buradan. Bütün sarayda bizi arıyorlardır şimdi. Merdivenler hangi odalara çıkıyorsa hepsini tek tek ararlar."

Gürültü çıkarmadan kapıya doğru gittiler. Dışarıdan bir takım sesler geliyordu. Ama kapıya yakın değildi hiçbiri de.

"Hafiften bir aralayıp bakalım" dedi Harun, "kimse yoksa çabucak çıkabiliriz."

"Ya varsa?"

"Fark etmez. Kapıyı kimin açtığını nereden bilecekler. Dua edelim de burada kalan kişi kapısının açıldığını görmesin."

Böyle diyerek kapının kolunu tuttu. Ama ondan önce davranan biri dışarıdan hızlıca çekti kapıyı ve o an kendi yaşlarında genç, sarışın bir kızla karşı karşıya geldiler. Kız, onları görünce bir an irkilerek geriye doğru sıçradı ve küçük bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

Gazi daha kızı görür görmez hemen dolabın bulunduğu yere doğru koşmaya başlamıştı. Amacı geldiği yerden geri dönmek ve mümkünse diğer merdivenlerden birisinin olduğu yere gitmekti. Harun'un da kendisi gibi davranacağını umuyordu. Ama geriye dönüp baktığında durumun hiç de öyle olmadığını anladı. Harun kapının önünde durmuş, kıza bakmayı sürdürüyordu.

"Kimsiniz siz?" dedi kız Harun'a bakarak. Gazi'nin varlığını unutmuş gibiydi her ikisi de.

"Siz prenses olmalısınız" dedi Harun kızın önünde diz çökerek. "Bizi affedin. İzinsiz olarak içeriye girmek zorunda kaldık. Bunun ne kadar yakışıksız bir davranış olduğunu farkındayız. Hem arkadaşım hem de ben sizden çok özür diliyoruz. Ama inanın içeriye girmekten başka bir çaremiz yoktu prenses. Sizin odanıza girdiğimizin ise hiç farkında değildik."

"Yine ne kurnazlıklar geçiriyor içinden acaba?" dedi Gazi kendi kendine.

"Peki" dedi kız "ne yapmamı istiyorsunuz? Eğer yanlışlıkla girdiyseniz, size kızamam elbette. Herkes yanlış yapabilir. Ama buraya nasıl girdiğinizi anlayamadım. Nöbetçiler kimseyi geçirmezler dış kapıdan."

Harun diz çökmeyi sürdürerek:

"Babanız, yüce hükümdarımız bizi arıyor prenses" dedi, "lütfen teslim etmeyin bizi. Lütfen ele vermeyin. Kötü bir amacımız yoktu. Sadece sarayı görmek istiyorduk. Tek amacımız buydu bizim. Başka çocuklardan duyunca merak etmiştik. Hükümdarımızın yaşadığı sarayı görmek istedik."

Bu sözler üzerine prenses hala açık duran kapıyı kapadı ve:

"Babam bunun için mi sizi yakalamak istiyor?" diye sordu.

"Evet prenses. Askerleriniz bizim gizlice saraya girdiğimizi gördüler ve kuşkulandılar bizden. Onlara gerçeği söylememize rağmen inanmadılar. Hükümdarımızı da yanılttılar. Şimdi her yerde bizi arıyorlar. Yakaladıkları anda zindana atıp işkence edecekler bize."

"Ama bu nasıl olur?" dedi prenses. Son duyduklarıyla beraber ellerini yüzüne kapamış ve olayın kendisi için ne kadar korkunç olduğunu göstermişti böylece.

"İnandı!" diye sevinçle içinden geçirdi Gazi.

"Babanız, yani yüce hükümdarımız gerçeği bilmiyor. İnanmak için vakti de yok. Tek düşündüğü bizi yakalayıp bir an önce cezamızı vermek. Bizi onun eline teslim ederseniz bu belki de ölümümüz demek olur."

"Bunu yapamaz" dedi prenses, "onunla konuşurum. Beni kırmayacağından eminim."

"Yo, bunu yapmayın!" dedi Harun yalvararak, "size inanmayacaktır. Bize çok kızgın. Çünkü kaçmaya kalktık. Ama başka şansımız yoktu. Askerler işkence ediyorlardı bize. Şimdi sadece askerlerine inanıyor hükümdarımız. Sizin sözünüzü dinlemeyecektir. Lütfen bizi gördüğünüzü söylemeyin."

"Peki, o zaman nasıl yardım edebilirim size?"

Prensesin onlar için üzüldüğü belli oluyordu. Ama Harun'un dediği doğruydu. Çünkü hükümdarın, kızını kırmayacak bile olsa kendilerine iyi davranmayacağını biliyordu Gazi. Üstelik gizli geçiti de görmüşlerdi. Bundan sonra hükümdardan af dilemek bir işe yaramazdı. Saklanmak ve hükümdara görünmeden saraydan kaçmak gerekiyordu.

Harun tam prensesin sorusuna cevap vermek üzereydi ki koridordan sesler gelmeye başladı. Her ikisi de hükümdarın sesini tanıdılar.

"Hükümdar geliyor!" dedi Gazi.

Harun aceleyle ayağa kalkarak:

"Lütfen saklayın bizi prenses" dedi, "lütfen hükümdarımıza burada olduğumuzu söylemeyin. Yoksa bu sonumuz olur bizim."

Prenses de ne yapacağını şaşırmış gibiydi. Sesler yaklaştıkça bir karar vermesi daha da zorlaşıyordu. Harun' la Gazi donup kalmış, onun ne diyeceğine bakıyorlardı. Bir an için kızın onları ele vereceğinden korktular. Çünkü sesler artık iyice yaklaşmış, neredeyse kapının dibine kadar gelmişti. Ama tam o anda prenses hızlıca cebinden anahtarı çıkararak kapıyı kilitledi. Bunun üzerine her iki kahramanımız da rahat bir nefes aldı. Fakat kapının kilitlenmesinin her şeyi daha da karıştıracağını akıl edememişlerdi. Kapının bu kadar aceleyle kapatıldığını duyan dışarıdakiler hemen kapıya saldırdılar.

"Ece, kızım, iyi misin?" diye sordu hükümdar bağırarak.

"Sakın o çocuklar buraya gelmiş olmasınlar hükümdarım?" dedi adamlarından biri.

"Ece, cevap ver, yoksa kapıyı kırmak zorunda kalacağım."

"Buradayım baba!" dedi Ece. Prensesin isminin Ece olduğunu da öğrenmişlerdi böylece.

"İyi misin?" diye sordu hükümdar. Sesinden bir şeylerden kuşkulandığı belli oluyordu.

"İyiyim baba" diye cevap verdi Ece. Heyecanı gitmiş, biraz sakinleşmişti şimdi. Harun'la Gazi'ye döndü ve perdeyi işaret ederek, çok alçak bir sesle, "perdenin arkasına geçin, kapıyı açacağım" dedi.

Perde daha önce de söylediğimiz gibi oldukça uzun ve kalındı. Gazi ve Harun gibi iki kişiyi rahatlıkla saklayabilirdi. En azından şimdilik dolaptan ya da başka herhangi bir yerden çok daha güvenli gözüküyordu. Her ikisi de hemen perdenin arkasına geçtiler ve iyice duvara yaslanarak, bir kabarıklık oluşmasını önlediler.

"Kapıyı açar mısın Ece, içeri girmem gerekiyor" diyen sesi geldi hükümdarın.

"Açıyorum baba, biraz bekleyin lütfen!" dedi Ece ve her iki çocuğun da iyice gizlenmiş olduğunu görünce kapıyı açtı.

Hükümdar askerlerine dışarıda beklemelerini söyleyip tek başına içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Biraz önce niçin aceleyle kapıyı kilitledin?" diye kuşkuyla sordu Ece'ye.

"Giyiniyordum baba. Sizin bir anda içeri gireceğinizi düşünüp hemen kilitlemek istedim."

"Ama giyinmemişsin."

"Üzerimdekileri çıkarıyordum. Ama sizin sesinizi duyunca yeniden giymek zorunda kaldım. Bir şey mi oldu baba?"

Sesi donuk ve kendinden emindi; en ufak bir heyecan belirtisi yoktu. Biraz önceki kızın nasıl böyle birden değişiverdiğine hayret etti Gazi.

“ İki mahkum kaçtı kızım” diye cevap verdi hükümdar. “ İki tehlikeli mahkum.”

“Tehlikeli mi? Suçları nedir baba?”

“Tam olarak bilemiyoruz. Ama çok tehlikeli oldukları kesin. Üstelik gizli geçidi de gördüler.”

“Gizli geçidi gördüler mi? Ama nasıl oldu bu?”

Hükümdar sıkıntıyla dolabın yanına gitti.

“Nasıl yaptılarsa zindanlar kısmında bulunan taşı oynatmışlar yerinden. Oradan da geçide düştüler tabii. Meğer samanların altında saklanıyorlarmış. Oysa bakmıştık da oraya. Onları nasıl elimizden kaçırabildiğimizi anlayamıyorum.”

“Yakalanırlarsa cezaları ne olacak baba?”

“Öncelikle kim olduklarını ve buraya niçin geldiklerini öğreneceğiz. Sonra da öldürülecekler.”

“Öldürülecekler mi? Ama bu çok ağır bir ceza değil mi baba?”

“Gizli geçidi gören kimsenin kurtulma şansı yoktur kızım. Sen, kardeşin ve Genar ile Hasan dışında. Gizli geçit sadece bizim için yapılmıştır. Başka biri onu öğrendiği anda ülke tehlikeye girdi demektir.”

Hükümdar dolabı açarak karıştırmaya başladı.

“Dolapta dikkatini çeken bir şey oldu mu Ece?”

“Yoksa gizli geçitten buraya mı gelmişler baba?” diye sordu Ece.

“Galiba öyle olmuş. Giderken odan kilitli değildi, değil mi?”

“ Hayır baba, kilitlememiştim. Bugün unutmuşum kilitlemeyi...”

“Sanırım, gizli geçitteki merdivenlerden senin odaya girmişler. Çok şanslılar. Çünkü benim ve kardeşinin odası kilitliydi. Sen de kilitlemiş olsaydın yakalamış olacaktık onları. İlk önce

senin odana gelmemiz gerekiyordu aslında. Ama işler karıştığında mantıklı düşünemiyoruz maalesef."

Hükümdar böyle diyerek dolabın içine girdi ve her tarafını iyice araştırdı. Elinde bir saman çöpüyle dışarı çıktı.

"Evet, senin merdivenlerini kullanmışlar. Bak!" Saman çöpünü Ece'ye uzattı. "Şimdi kim bilir neredeler. Buradan geçtiklerine göre çok uzağa gidemezler. Vakit kaybetmeden bulmak gerekiyor onları. Her an daha da tehlikeli hale geliyorlar."

Ece üzüntülü bir ses tonuyla:

"Çok özür dilerim baba" dedi, "böyle olmasını istemezdim."

Onun böyle demesiyle Gazi korktu bir an. "Şimdi ele verecek bizi!" diye düşündü. Harun onun ne düşündüğünü anlamış gibi, "sus" işareti yaptı.

"Önemli değil kızım" dedi hükümdar, "onları nasıl olsa buluruz. Fakat sen de bundan sonra daha dikkatli davranırsın."

"Elbette baba."

"Dolabının iç kapısına da bir kilit yaptırmak gerekiyor. Ne olur ne olmaz, gizli geçide birisi düşerse senin de yaşamın tehlikeye girebilir."

Böyle diyerek dışarı çıktı hükümdar.

10

Prensesin Yardımı

Hükümdar dışarı çıkınca Ece tekrar kapıyı kilitledi. Ayak seslerinden babasının uzaklaştığını anlayınca:

"Çıkabilirsiniz" dedi Harun ve Gazi'ye. Sesinde sevinç ya da üzüntü yoktu. Duygusuz bir ses tonuydu bu.

Gazi öne çıkarak:

"Teşekkür ederiz prenses" dedi. Prensesle ilk kez konuştuğu için yüzünün kızarmasını engelleyememişti.

"Doğuyu söylemiyorsunuz bana, öyle değil mi?" dedi Ece. Gazi ne söyleyeceğini bilerek Harun'a baktı.

"Prensesimiz niçin böyle düşünüyorlar acaba?" dedi Harun.

"Bilmiyorum" dedi Ece, "ama doğruyu söylemediğinizi hissedebiliyorum. Gezmek için saraya girip bu kadar tehlikeyi göze almanız hiç de mantıklıca değil. Gerçeği söyleyecek misiniz bana?"

"Prensesimiz bizi casus olarak mı görüyor acaba?"

"Kim olduğunuzu bilmiyorum. Bir casusa da hiç benzemiyorsunuz. Tehlikeli kişiler de değilsiniz. Bu da belli . Ama yine de gizlice saraya giriyorsunuz. Bunun daha mantıklıca bir açıklaması olmalı."

"Bizi teslim edecek misiniz prenses?"

Prenses sıkıntıyla dolaştı odada.

"Niçin gerçeği söylemiyorsunuz?" dedi, "gizli bir görevle mi buraya geldiniz? Kimsenin bilmemesi gereken bir şeyin peşinde misiniz?"

"Özür dilerim prensesim" dedi Harun, "bunu size şimdilik söyleyemem. Gizli değil ama sadece inanılmaz. Belki ikinci kez karşılaşacak olursak, her şeyi anlatırım size. Ama şimdilik bunun saklı kalması daha uygun. Sadece, ne size ne de hükümdarımıza karşı olmadığımızı bilmenizi isteriz."

Prenses donuk gözlerle onlara baktı.

"İkinci kez karşılaşacak mıyız peki?"

"Bunu sadece Tanrı bilir prensesim. Ben sizinle tekrar karşılaşmayı isterdim."

Hafifçe gülümsedi prenses.

"Demek dolaptan geçerek geldiniz buraya. Peki, şimdi nasıl çıkmayı düşünüyorsunuz? Sarayda nerede görürlerse yakalarlar sizi ve o zaman benim de bir yardımım olmaz size. Hem sonra gizli geçidi de gördünüz. Buradan çıkıp gitmenizi sağlamak babam ihanet etmek olur."

Gazi bir kez daha korkuya kapıldı. "Artık ele verecek!" diye düşündü.

"Öyleyse bizi teslim mi edeceksiniz prenses?" dedi Harun.

Prenses cevap vermeden odada gezinmesini sürdürdü. Gazi tedirgin bir şekilde Harun'a baktı. Fakat Harun'un, Gazi kadar endişeli olmadığı belliydi.

"Hayır, sizi teslim etmeyeceğim" dedi sonunda prenses, "ama bir şartla. Eğer şartımı kabul ederseniz, saraydan çıkarabilirim sizi. Aksi halde kendi başınızın çaresine bakmak zorunda kalırsınız."

"Şartınız nedir prenses?" diye sordu Harun.

"Şartım gizli geçitten kimseye bahsetmemeniz. Gerçi sizi denetleyemem. Burada sadece size olan güvenime göre hareket ediyorum. Çünkü ülkenin geleceğini de bir bakıma tehlikeye atmış oluyorum. Ama babamın sizi yakalamasına da gönlüm razı değil. Çünkü böyle bir durumda öldürüleceğinizi çok iyi biliyorum. Babamın bazı konulardaki kararları kesindir."

"Bana güvenebilirsiniz prensesim. Neyin üzerine isterseniz yemin edebilirim."

Onun kendi adına konuştuğunu fark eden Gazi:

"Bana da güvenebilirsiniz prenses" dedi kızararak, "ben de istediğiniz şey üzerine yemin etmeye hazırım."

"Yeminler boş sözlerden başka bir şey değildir" dedi prenses, "yemin etmeniz hiçbir şeyi değiştirmez. Sadece bana gerçekten söz vermenizi istiyorum. Gizli geçit ölünceye dek bir sır olarak kalacak aranızda."

"Söz veriyorum prensesim" dedi Harun şövalyeler gibi diz çökerek. Gazi de onu taklit ederek:

"Ben de söz veriyorum prenses" dedi gür bir sesle, "ne olursa olsun bir sır olarak kalacak aramızda bu. Başka hiç kimse…"

"Lütfen yavaş konuşun" diye onun sözünü kesti prenses, "dışarıdan biri duyabilir bizi."

Bu söz üzerine Gazi kıpkırmızı kesildi. Kekeleyerek:

"Özür dilerim" dedi.

"Önemi yok. Şimdi gizli geçitten bir kez daha geçelim öyleyse" dedi prenses. Sonra Harun'u işaret ederek, "siz de dolaptan ayağınıza giyecek bir şeyler bulsanız iyi olur" dedi.

Bu sefer kızarma sırası Harun'daydı. Çünkü ayaklarının birinin çıplak olduğunu tamamıyla unutmuştu. Çarığı aşağıdaki koridorda kalmıştı.

Prenses mumu yakarken Harun da ayağına sarabileceği bir bez aradı dolapta. Ama süslü elbiselerle dolu bu dolapta işe yaramayan bir bez parçası bulabilmek güçtü. Bunu fark eden prenses, mumu bir kenara koyarak, dolabın yanına geldi. Hiçbir şey söylemeden elbiselerinden birini tam ortasından yırttı ve parçalarından birini Harun'a verdi.

"Çok teşekkür ederim prenses" dedi Harun heyecan içinde.

"Biraz acele edin, çünkü babam bir kez daha gelebilir" dedi prenses. Ve mumlardan diğerini de yakarak Gazi'nin eline verdi. Bu arada Harun da bezi çabucak ayağına dolamıştı.

"Artık gidebiliriz" dedi prenses ve dolabın gizli geçide açılan kapağını da açarak önden yürümeye başladı. Harun' la Gazi de arkadan takip ediyorlardı onu. Bu arada Harun'un içine bir kuşku düştü.

"Prenses" dedi, "hükümdarımız yardımcılarından birini kapının yanına nöbetçi olarak dikmişti. Ya hala orada bekliyorsa?"

"Evet, haklısınız" dedi prenses, "hatta bundan daha kötüsü de olabilir. Sizi yakalamak için görünmeyecek bir yere saklanmış da olabilirler. Önden ben gitmeliyim öyleyse. Bir tehlike yoksa size işaret veririm."

"Ama prenses, tehlikeli olmaz mı sizin için?" diye sordu Harun.

"Öyleyse sen git. Ama uyarayım, yakalanırsan arkadaşın da yakalanmış demektir. Ve sizi kurtarmak için elimden hiçbir şey gelmez."

Gazi "gitme" dercesine Harun'a baktı. Fakat Harun, "gidemem" demeyi gururuna yediremiyordu. Prenses onun ne hissettiğini anlamış gibi:

"Şimdilik en iyisi benim gitmem" dedi, "ne de olsa prensesim, benim için bir tehlike söz konusu olmaz, hele de sarayın içindeyken. Siz ben gelesiye kadar burada bekleyin. Eğer bir tehlike yoksa size elimle ışığı kapatıp açarak işaret veririm. Ama ben işaret verinceye kadar gelmeyin. Eğer birisiyle buraya doğru geldiğimi görürseniz hemen içeri girin ve yine perdenin arkasına saklanın."

"Peki, ya sizi görmelerine rağmen saklanmaya devam ederlerse?" diye sordu Harun.

"Böyle bir şey olamaz. Beni görür görmez orada ne aradığımı soracaklardır. Kim olursa olsun beni gördüğünde çıkmak zorunda olduğunu bilir. Ben de onlara kaçakların odamda bazı şeyleri çalmış olduğunu ve burada onları aradığımı söylerim. Yani başımın çaresine bakabilirim. Siz beni düşünmeyin. Sadece söylediklerimi aklınızdan çıkarmayın yeter."

Her ikisi de "evet" anlamında başlarını salladılar. Bunun üzerine prenses de kapıya doğru yürümeye başladı.

"Onun odasına çıkmış olmamız ne büyük şans, öyle değil mi?" dedi Gazi fısıltıyla.

"Evet, hem de çok büyük bir şans. Büyücü, hayatın bizi hiç ummadığımız şeylerle karşılaştırabileceğini söylemişti."

Gazi, daha önce de büyücünün kim olduğunu sorduğu için bu kez sorma gereğini duymadı. En azından şimdilik gereği yoktu bunun. Zaten merak da etmiyordu. Şu an için düşündüğü tek şey dışarı çıkıp, tekrar özgür kalabilmekti. Her ikisi de gözlerini dikmiş, prensesten gelecek işareti bekliyorlardı.

"Şimdiye kadar varmış olması gerekmiyor muydu?" diye sordu Gazi. "Gideli epey oldu, değil mi?"

"Evet, epey oldu. Belki de birisiyle karşılaşmıştır. Umarım da öyle olmasın."

"Tekrar odada saklanmayı hiç istemiyorum."

"Ben de."

"Ayrıca çok da acıktım. Yiyecek bir şeyimiz olsaydı keşke. Uzun zamandır bir şey yemiyorum."

"Buradan kurtulduğumuzda yersin. Şimdi yemeği düşünecek zamanımız yok."

Gazi beklemekten yorulduğu için merdivene oturdu. Harun hala dikkatli bir şekilde gelecek işarete bakıyordu.

"Galiba birisini gördü orada. Zaten başka ne beklenebilir ki! Buradan çıkabileceğimizi zannetmiyorum hiç. İnşallah prensesin de başını belaya sokmayız."

"Merak etme, bir kıza göre çok zeki o. Dediği gibi, başının çaresine bakabilir."

"Umarım öyle olur."

Gazi umutsuzluk içinde başını düşünürken, Harun:

"İşte, işareti verdi!" diye haykırdı yavaşça. "Hadi kalk, yolumuz açıldı. Kimse yok. Hadi kalk, çabuk!"

"Ama çok geç gelmedi mi işaret?"

"Geç veya erken ne fark eder, hadi gidiyoruz."

"Bir tuzak olmasın bu?"

Harun öfkeyle baktı ona.

"Saçmalama!" dedi, "onun bize tuzak kurabileceğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Haklısın" dedi Gazi pişmanlık duyarak, "bu aklıma gelmemişti. Niçin bu kadar geciktiğini merak etmiştim sadece?"

"Eğer çok merak ediyorsan" dedi Harun kızgınlıkla, "gidince kendisine sorarsın. Sana verecek makul bir cevabı mutlaka vardır."

Gazi cevap vermeden mumu alıp öne düştü ve hızlı adımlarla çıkışın olduğu yere vardılar. Kapının hemen yanında bekliyordu onları prenses.

"Rahat olabilirsiniz" dedi gülümseyerek, "her tarafı kontrol ettim. Kimse yok ortalıkta. Bu kadar tedbirsiz olabilmeleri sizin için iyi bir şans. Ama umarım her işte böyle değildirler. Yoksa canımız tehlikede demektir."

"Çok teşekkür ederiz prenses" dedi Harun, "yardımlarınız olmasaydı hayatımız tehlikeye girmiş olacaktı. Eğer elimizden gelecek olsa size yardım etmek isterdik. Ama bizim gibi birilerinin size yardım edecek olması gülünç olurdu elbette. Siz ki büyük bir hükümdarın kızısınız. Neye ihtiyacınız olabilir ki? Yardımımızın karşılığını ödeyemeyecek olmak çok üzücü."

"Kimin yardıma ihtiyacı olabileceğini kim bilebilir ki!" dedi prenses, "Eğer bir kez daha karşılaşacak olursak ve sizin yardımınıza gereksinimim olursa , seve seve kabul ederim bunu Ve belki o zaman bana niçin sarayımıza girdiğinizi de anlatırsınız. Hayatta inanılmayacak bir şey yoktur."

"Yine de bazı şeylere inanmak güçtür. Aklımızın kabul etmeyeceği şeyler vardır."

Gazi, Harun'un böyle söylemekle içinde bulundukları durumu anlatmak istediğini anladı. Tabii, prensesin şimdilik bunu anlaması imkansızdı.

"Ben o insanlardan biri değilim" dedi, "ama şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Çünkü hala yakalanma tehlikeniz var."

Böyle diyerek kapının sol alt köşesindeki bir taşa dokundu. Taş ileri doğru çıkıp açılınca içinden altı köşeli bir yıldız çıktı. Prenses sol tarafa enlemesine uzanmış olan yıldızı iki kare aşağıya çevirdi, sonra sağ köşeye uzanmış yıldızı üç kez sola çevirdi ve son olarak da sol üst köşedeki çaprazlama uzanmış olan yıldızı bir kez sağa çevirdi ve yıldızı tekrar içeri doğru ittirdi. Biraz bekledikten sonra kapının gürültüyle açıldığını gördüler. Önlerine uçsuz bucaksız bir kır çıkmıştı.

"Gece çıkmanız sizin için daha güvenli olurdu" dedi prenses, "ama yakalanmanızdan korktuğum için acele etmek istedim. Hemen çıkıp kırın içine dalmayın, çünkü gördüğünüz gibi hiç ağaç yok o tarafta. Kaleden görürler sizi; yakayı ele verirsiniz. Duvar boyunca yukarı doğru yürüyün. Görünmemeye dikkat edin. Sırtı aşınca küçük bir orman göreceksiniz. Oraya ulaşabilirseniz kurtuldunuz demektir. Umarım sağ salim varırsınız evinize."

"Çok teşekkür ederiz prenses" dedi Harun, yine şövalyeler gibi dizinin üzerine çökerek. "Eğer bir gün yine karşılaşacak olursak, inanmayacağınıza aldırmadan anlatacağım her şeyi . Ve eğer bir gün size yardım etme imkanını bulursam, bunu bir şeref sayacağım kendim için."

Gazi de Harun'u örnek alarak şövalyeler gibi diz çöktü. Ama onun kadar iyi konuşamayacağını biliyordu. Bu yüzden sadece:

"Çok teşekkür ederim prenses, umarım bir gün yine karşılaşırız" diyebildi.

"Umarım karşılaşırız" dedi prenses gülümseyerek, "unutmayın burası aranızda bir sır olarak kalacak. Bir gün yine saraya düşerseniz, kurtulmak için burayı kullanabilirsiniz. Ama asla dışarıdan buraya girmeye çalışmayacaksınız."

"Asla!" dedi Harun.

"Asla!" diye destekledi onu Gazi.

"Öyleyse yolunuz açık olsun" dedi prenses ve onlar dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapattı.

11

Saklanacak Küçük Bir Yer

Issız bir bozkırın ortasında buluvermişlerdi kendilerini. Harun:

"Prensesin dediklerini yapmalıyız" dedi, "doğrudan kıra çıkacak olursa görürler bizi. Yakalamaları da çok zor olmaz. Neyse ki burası sarayın arka taraf . İyice gözetlediklerini zannetmiyorum. Şu tepeciğin arkasındaki ormanlığa ulaşsak yeterli . Ondan sonra tehlikeyi atlatmış olacağız."

"Ya duvarın dibindeyken görürlerse bizi?"

"Duvara yaslanarak gideceğiz. Başka çaremiz yok. Görülürsek tıkılacağımız yer o zindandan çok daha kötü olur."

Gazi sıkıntıyla:

"Of!" dedi, "kapıdan çıkınca tamamen özgür kalacağımızı düşünmüştüm. Ne zaman rahat bir nefes alacağız?"

" Şikayet etmeyi bırak. Dikkatli davranırsak kimse yakalayamaz bizi. Hadi, ses çıkarmadan yavaşça yürüyelim şuradan."

Duvara yaslanarak yürümeye başladılar. Tepecik çok uzakta sayılmazdı ama sırtlarını duvara dayayarak bu şekilde yürümeye çalışmak zor olduğu için oraya varmaları biraz vakit aldı. Fakat tepeyi aştıklarında ormanlığın o kadar da yakın olmadığını gördüler. Tepe, sarayın duvarlarının birleştiği noktadaydı ama oradan inip de görünmeden ormanlığa ulaşmak oldukça zor ve tehlikeliydi.

"Sence oraya gidesiye kadar görmezler mi bizi?" diye sordu Gazi. "Çok yakın bir yer gibi gözükmüyor."

"Evet, pek yakın değil" diye cevap verdi Harun, "ama burada akşamın olmasını beklersek de görülebiliriz. Başka çaremiz yok. Sürünerek gitmeyi deneyelim."

"Sürünerek mi? Ne yani, oraya kadar sürünecek miyiz?"

"Sen istersen sürünme" dedi Harun yere uzanarak, "ama görünmek istemiyorsan şimdilik yapabileceğin başka bir şey yok."

Fakat tam o sırada Gazi, tepenin geldikleri yere bakan kısmında küçük bir oyuk gördü.

"Hey, şuraya baksana, saklanacağımız bir yer var gibi! Mağara gibi bir yer!"

Harun onun gösterdiği yere baktı.

"Bir mağara kadar olmasa da ikimizi alabilir herhalde. Eğer içine sığabilirsek, akşamın olmasını bekleyebiliriz orada. Ben gidip bir bakayım. İkimizi de alabilecek kadar genişse seni de çağırırım."

"Ya değilse, ben burada mı bekleyeceğim o zaman?"

"Hayır" dedi Harun kızgınlıkla, "merak etme, seni burada bırakmam. Eğer o kadar geniş değilse mecburen ormanlığa kadar sürünmek zorundayız."

Harun oyuğun olduğu yere doğru sürünmeye başladı. Gazi de etrafa bakarak kendilerini gözetleyen biri olup olmadığını anlamaya çalıştı. Biraz sonra Harun'un kendisine eliyle işaret ettiğini gördü. Onun da gelmesini istiyordu. Oyuk, her ikisini de alacak kadar geniş olmalıydı. Yavaşça sürünerek onun olduğu yere gitti.

"Şanslıymışız" dedi Harun, "bizim gibi iki kişiyi daha alabilir burası. Üstelik sarayı da görebiliyoruz."

"Hala bizi arıyorlar mıdır?" diye sordu Gazi.

"Elbette arıyorlardır. Bütün çıkışları tutmuşlardır şimdi. Kuş uçurtmuyorlardır saraydan."

"Yakalansaydık, işimiz gerçekten de zordu."

"Yakalansaydık, yaşama ihtimalimiz yoktu."

Sarayı koruyan surlarda yer yer nöbetçiler dikilmişti. Şimdi ilk kez orayı dışarıdan görebiliyordu Gazi. Harun'un sarayı değildi burası. Başka bir saraydı. Çünkü onun sarayını koruyan surlarda her köşede bir burç olduğunu anımsıyordu. Uzun ve sivri birer kule şeklindeydi bu burçlar. Oysa burada tek bir burç bile yoktu. Bunun dışında sarayı koruyan surlar daha alçaktı. Kendisini getirmiş oldukları sarayın surları buraya göre epey yüksek sayılırdı. Bunlar aklına gelince heyecanla Harun'a döndü:

"Artık her şeyi anlatabilirsin bana" dedi, "başıma neler geldiğini bir türlü anlayamıyorum. Tam senin yatağının başucunda duruyordum, sonra elini tuttum. Ondan sonra ise kendimi sarayın karanlık bir odasında buldum. Tüm bunlar ne anlama geliyor? Sen hükümdarın oğlusun, öyle değil mi?"

"Elbette öyleyim."

"Ama şu an burası senin sarayın değil. Burası tamamen başka bir yer."

"Evet, haklısın. Şu an tamamen başka bir yerdeyiz."

"Neredeyiz öyleyse?"

Harun ciddi bir yüzle ona döndü.

"Prensese inanmayacağını söylerken doğru söylüyordum. Onun, şu an yaşadığımız şeyi anlaması olanaksız geliyor bana. Hatta söyleyeceklerime şimdi sen bile inanmayacaksın belki de. Hem de her şeyi bizzat yaşamış olmana rağmen."

"Yaşamış olmama rağmen mi? Her şeyin çok garip olduğunu biliyorum. Bir anda uyuyakaldım ve uyandığımda kendimi karanlık bir odada buldum. Sonra…"

"Uyandığında mı?"

"Evet, uyanıp da gözümü açtıımda…."

"Uyandığını zanneden sensin."

Gazi şaşkınlıkla ona bakakaldı. Ama Harun'un yüzünde alay ettiğini gösteren bir ifade yoktu.

"Ne demek şimdi bu?" dedi, "uyandığımı zannetmiş olmakla neyi kastediyorsun?"

Harun onun aksine son derece sakindi.

"Uyandığını zannediyorsun, ama uyanmadın aslında" dedi, "gözlerin hala kapalı.

Gazi oyuğun içinde çömelerek Harun'a bakmaya başladı.

"Gözlerim kapalı mı, bu saçmalık" diye bağırdı, "alay etmenin sırası değil. Nerede olduğumuzu ve burada ne aradığımızı bana mantıklı bir şekilde açıklayabilecek misin? Sadece mantıklı bir açıklama istiyorum. Mantıklı, anladın mı? Bir hükümdar oğlu olmayabilirim ama bu benimle alay etmeni gerektirmez."

"Pekala" dedi Harun onun gibi diz çökerek, "sana her şeyi açıklayacağım. Daha doğrusu her şeyi baştan anlatacağım. Ama sözümü kesmek yok."

Gazi, "tamam" anlamında başını salladı.

"Tüm bunlar sana inanılmaz gelecektir. Fakat seninle alay etmiyorum. Öyle olsaydı bunları sana zaten anlatma gereği duymazdım. Çünkü anlatacağım şeyleri, büyücü dışında kimse bilmiyor ve başka kimseye anlatmayı da düşünmüyorum. Sana anlatıyorum, çünkü sen beni kurtaran kişisin."

"Seni kurtaran mı? Aslında senin beni kurtardığını söylemek daha doğru olur."

"Hayır, sen beni kurtardın. Ama sözümü kesmek yok demiştim."

"Özür dilerim" dedi Gazi utangaçlıkla. Bunun üzerine Harun anlatmaya başladı.

12

Harun'un Başından Geçenler

"Sanırım üç hafta kadar önceydi. Kendimi karanlık bir ormanda buluvermiştim. Tıpkı senin kendini karanlık bir odada bulman gibi. Ve tıpkı senin gibi oraya nasıl gelmiş olduğumu bilmiyordum. Geceydi ve ay olmasına rağmen, belki ağaçlar yüzünden, her taraf kapkaranlıktı. Şaşırmıştım ama aynı zamanda korkuyordum da. Çünkü o zamana kadar saraydan yanımda koruyucularım olmaksızın hiç çıkmamıştım. Tek oğlu olduğumu için babam çok değer verirdi bana. Saraydan tek başıma çıkmama asla izin vermezdi. Hele geceleri hiç dışarı çıkmamıştım. Oysa o an, ormanda, gecenin bir vakti tek başımaydım.

Bulunduğum yer korkutucu bir yerdi. Ağaçlar o zamana kadar görmüş olduğum ağaçlardan çok daha büyüktü. Kocaman gövdeleri vardı ve koca birer dev gibi gökyüzüne uzanıyorlardı. Hemen önümde bulunanın içi oyuktu. Öylesine oyuktu ki ikimizi birden kolayca içine alabilirdi. Ayrıca, baykuş seslerini duyuyor, orasının vahşi hayvanlarla dolu bir orman olduğunu

düşünüyordum. Aslanların, kaplanların, kurtların arasına düşmüştüm büyük ihtimalle. Ve tıpkı şimdi senin hiçbir şey anlamadığın gibi ben de oraya nasıl gelebilmiş olduğumu anlayamıyordum.

Ses çıkarmamaya özen göstererek yürümeye başladım. Bir hayvana varlığımı hissettirmek istemiyordum hiç. Ama uzun süre yürümeme rağmen uzun ağaçlardan ve sık çalılardan başka hiçbir şeyle karşılaşmadım. Baykuşlardan başka hayvan yok gibiydi ormanda. Çünkü vahşi hayvanların büyük çoğunluğu inlerinden geceleyin çıkarlar.

Sabah olmaya başlayınca biraz rahatladım. Böylece bulunduğum yeri daha rahat görebilme imkanım oldu. Tahmin ettiğim gibi bir yerdi burası. Sadece ağaçlar düşünmüş olduğumdan daha uzundu. Tepeleri öylesine genişti ki üzerlerine rahatlıkla bir ev yapılabilirdi. Sabaha kadar yürümekten yorgun düşmüştüm. Bu yüzden daha fazla kendimi tutamayarak bir ağacın dibinde uyuyakaldım. Uyandığımda öğle olmuştu neredeyse. Acıkmamıştım ama çok susamıştım. Bir su kaynağı bulabilmek için ormanda dolaşmaya ve bu arada da buradan çıkabileceğim bir yer bulmaya çalıştım. Çok geçmeden, bir kayalığın arasından aşağıya doğru dökülen bir su kaynağıyla karşılaştım. Ne kadar sevindiğimi tahmin edebilirsin. Ama tam su içmek için eğilmiştim ki vücudumu sıkan bir şeyin olduğunu fark ettim. Yere eğildiğim anda belime doğru bir şey batmıştı. İlk önce karnımın ağrıdığını düşündüm. Ama ağrıyı biraz olsun dindirmek için elimi karnıma attığımda bambaşka bir şeyle karşılaştım. Gövdem bir demir gibi sertti! Şaşırmış ama aynı zamanda korkmuştum. Hemen giysilerimi çıkardım ve bunun ne olabileceğini öğrenmeye çalıştım. Gördüğüm şey gerçekten de garipti. Bir demir parçası karnımı ve göğsümü tamamıyla sarmıştı. Fa-

kat bildiğim türden bir demir değildi bu. Daha çok, savaşlarda korumalık için takılan, esnek ve yer yer delikli bir demir parçasına benziyordu. Babamın da birkaç kez bundan takmış olduğunu görmüştüm. Ama onlar gibi yerinden oynamıyordu hiç. Gözdeme sımsıkı yapışmıştı adeta. Daha iyi anlayabilmen için göstereyim sana onu."

Böyle diyerek hızlıca göğsüne açtı. Gazi gördüğü şey karşısında şaşakaldı. Dediği gibi, gövdesinin üst kısmını tamamıyla sarmış bir demir parçasıydı bu. Delikliydi ama deliklerin içinden vücudu görebilmek imkansızdı. Sanki üst üste birkaç parçadan oluşmuş gibiydi. Gün ışığında parıldıyordu.

"Ama onu çıkarmayı….." dedi Gazi fakat onun sözünü kesmemesi gerektiğini hatırladığı için hemen sustu.

"Onu çıkarmayı düşündüm elbette" diye devam etti Harun, "fakat dikkatlice baktığımda bir kaynak yeri göremedim. Nereden açılıp nereden kapandığı belli değildi. Böyle bir şey imkansızdı oysa. Bir demirci ne kadar usta olursa olsun iki demir parçasını bu kadar ustaca birbirine bağlayamazdı. Bu yüzden uzun süre o suyun başında zırhın kaynak yerini aradım. Zor olsa da, mümkün olduğu kadar arkama dönüyor ve bu demir parçasının açabileceğim bir yerini bulmaya çalışıyordum. Ama ne yazık ki çabalarım boşa çıktı. Bunun üzerine ben de demiri vücudumdan başka yollarla çıkarabilmenin çarelerini düşünmeye başladım. Keskin bir taş parçasını alıp sürtmeyi denedim ilkin. Böylece bir süre sonra demiri aşındıracağımı düşünüyordum. Fakat ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir sonuç alamadım bundan. Demir son derece sağlamdı ve bir taş parçasıyla çıkacağa benzemiyordu. Daha keskin bir şey gerekiyordu. Örneğin bir bıçak ya da bir kılıç. Ne var ki o an için yanımda bunların hiçbiri yoktu. Bu işi ertelemekten başka çare göremiyordum. Ben de öyle yaptım.

Güneş yükselmiş, akşam olmaya başlamıştı. Çok vakit kaybetmiştim orada. O akşamı da ormanda geçirmek istemiyordum. Bu yüzden kalacak bir yer bulmalıydım kendime. Üstelik çok da acıkmıştım. Hemen yola koyulup geceyi geçirebileceğim güvenli bir yer aramaya başladım. Oysa orman tahmin ettiğimden çok daha büyüktü. Nerede bittiğini ya da nerede başladığını tahmin edemiyordum hiç. Karanlık basasıya kadar uygun bir yer bulamamıştım kendime. Bu yüzden 'yine bir ağacın altında yatmaktan başka çare yok galiba' dedim kendi kendime. Ama bunu dememle birlikte bir ışık gördüm ağaçların arasından. 'Yoksa orman sona mı erdi?' diye düşündüm ve aceleyle ışığın olduğu tarafa doğru yürüdüm.

Çalılıklar hızlı yürümeme engel oluyordu. Ayrıca göğsümdeki o demir zırh da rahatsız ediyordu beni. Ama bunları önemsemedim hiç. Eskisi kadar korkmuyordum artık. Bir ışık parçası olduğuna göre orada insan bulunduğu anlamına geliyordu bu. Demek ki yabani bir yerde değildim. Bir saldırıya uğrasam bile sığınabileceğim bir yer vardı.

Işığın bulunduğu yere yaklaşınca, bir kulübe gördüm. Işık bu kulübeden geliyordu. Ama kulübeyle birlikte orman sona ermiyordu. Etrafı büyük ağaçlarla çevriliydi kulübenin ve muhtemelen ormanın içlerinde bir yere yapılmıştı. Böyle bir yerde kim yaşıyor olabilirdi ki! Ormanın içinde yaşamayı seçmiş vahşi bir adam mı vardı içinde? Ama ışığı kullandığına göre vahşi biri denemezdi ona. Olsa olsa garip biri denebilirdi. İnsanlardan uzak yaşamayı seçmiş biri. İçeri girerek gerçeğin ne olduğunu anlayabilirdim. Fakat buna da cesaret edemiyordum. Adama, adam diye düşünüyordum ama bir kadın da olabilirdi içerideki elbette, evet, adama güvenemiyordum. O geceyi dışarıda geçirmem benim için daha güvenli olacaktı belki de. Böyle bir yerde tek

başına yaşamayı seçmiş bir adamla bir geceyi aynı evde geçirmeyi göze alamazdım. Ama sonra vazgeçtim bu kararımdan. O gece, o kulübeye gitmemi biraz garip buluyor olabilirsin. Ama inan bana, benim yerimde olsaydın sanırım sen de aynı şeyi yapardın. Büyük bir ormanda tek başımaydım; ormanın nerede biteceğini hiç bilmiyordum ve vahşi hayvanlarla karşılaşma ihtimalim çok yüksekti. Ayrıca hava serindi ve ayakta durmayacak kadar açtım. Tüm bu koşulları göz önünde bulundurduğumda ne olursa olsun içeri girmekten başka çarem olmadığını anladım. Ama yine de öncelikle pencereden bakarak, içerideki-nin nasıl biri olabileceğini anlamaya çalışacaktım.

Yavaş adımlarla kulübeye doğru yaklaştım. Hiç ses çıkarmadan pencereye süzüldüm ve içeriye baktım. Pencerenin hemen sağ tarafında bir ocak vardı. Ocağın önünde saçları hafifften uzun, zayıfça bir adam oturuyordu. Herhangi bir şey yaptığı yoktu. Sadece düşünüyordu sanırım. Uyukluyor diyemezdim, çünkü hem gözleri açıktı hem de öyle bir hali yoktu. Biraz daha dikkatli bakınca onun korkulacak biri olmadığına karar verdim. Hele vahşi birine hiç benzemiyordu. Sakin, ağırbaşlı bir hali vardı.

Bu düşünceden cesaret alarak gidip kapıyı çaldım.

'Kim o?' diye bir ses geldi içeriden. Ona bir yolcu olduğumu, kalacak bir yer ve biraz da yemek istediğimi söyledim.

'Girebilirsin, kapı açık' dedi adam. Kapıyı kilitlememiş olması garibime gitti. Çekinerek içeri girdim. Ben eşikte durasıya kadar kafasını kaldırmamıştı. Kapıyı kapatınca başını çevirip yüzüme baktı.

'Hoş geldin' dedi ve ocaktaki tencereyi yere indirerek biraz uzağındaki bir bezin üzerine koydu. Eliyle pencerenin kenarındaki asılı torbayı işaret ederek:

'Ekmeği al ve karnını doyur güzelce' dedi.

Gecenin bir vakti böylece çıkıp gelmem hiç şaşırtmamış gibiydi onu. Oturuşunu da değiştirmemişti. Onu gören bütün gün öylece oturuyor zannederdi.

Yemeğimi yiyip teşekkür ettim. Bana nereden geldiğimi ya da burada ne aradığımı sormasını bekliyordum. Fakat o soru sormak yerine oldukça garip bir şey söyledi.

'Kendini bir anda bir ormanda bulmak değişik bir duygu olmalı' dedi.

Şaşırıp kalmıştım. Bunu nasıl biliyor olabilirdi?

'Niye böyle söylediniz efendim?' diye sordum ne söylediğini anlamamış gibi davranarak. Ama o beni duymamış gibiydi. Ya da öyle davranıyordu.

'Üstelik vakit de geceyse' diye devam etti, 'üstelik bir hükümdarın oğluysan. Ve üstelik göğsünde, senden habersiz seni sımsıkı sarmış bir zırhın varsa.'

Donup kalmıştım. Öylesine şaşırmıştım ki ağzımı bile açamadım. Ama o son derece sakin bir şekilde başını kaldırdı ve gülümseyerek bana baktı.

'Ve ayrıca tüm bunları benim gibi bir yabancının bilmesi' dedi, 'ne kadar şaşırtıcı değil mi?'

'Ama efendim' dedim sonunda konuşmayı başararak, 'bunları nasıl bilebiliyorsunuz? Bunlar…bunlar….'

'Bunlar senin başına gelenler, öyle değil mi?'

'Evet, ama bunları sizin bilmeniz….'

Adam ilk kez oturuşunu değiştirdi ve bana doğru döndü.

'Bazı şeyleri bilmek hiç de güç değildir benim için' dedi, 'se-

nin de buraya nasıl geldiğini ve buradan nasıl gidebileceğini biliyorum. Ama sen daha burasının neresi olduğunu bile bilmiyorsun, öyle değil mi?'

Hayır anlamında başımı salladım.

'Pekala' dedim derin bir nefes alıp heyecanımı yenmeye çalışarak, 'neredeyim öyleyse? Söyleyin bana. Çünkü her şey son derece anlaşılmaz benim için. Tüm bu yaşadıklarıma bir anlam veremiyorum. Ayrıca babam da benim yokluğumdan endişe içindedir şimdi. Bütün ülkede beni aratıyordur.'

'Babanı merak etme' dedi adam, 'en azından maddi yokluğundan dolayı endişe etmiyor. Ama endişe ettiği başka bir şeyler var elbette. Bunu giderebilmek de senin elinde.'

'Benim elimde mi? Söylediklerinizden hiçbir şey anlayamıyorum.'

Gerçekten de yaptığımız konuşmadan hiçbir şey anlamamıştım. Ama hissettiğim bir şey vardı ki bu adam benim hakkımdaki her şeyi biliyordu. Bildiği şey her neyse bu tamamen gerçekti.

'Gerçek şu' dedi adam düşündüklerimi duymuş gibi, 'sen bir rüyanın içindesin!'

'Bir rüya mı?' dedim yerimden fırlayarak, 'ben bir rüyanın içinde miyim? Ama nasıl olur bu?'

'Şu anda görmüş olduğun bir rüyadasın. Aslında bir kabustasın demek daha doğru olur. Kendi rüyanda yaşıyorsun kısacası.'

'Fakat bu çok garip. Öyleyse her an uyanabilirim ve her şey de sona erebilir.'

'Maalesef bu mümkün değil. Bu rüya, senin kontrolünde olan bir rüya değil. Bu yüzden istediğin an sona erdiremezsin onu.'

'Öyleyse sonsuza kadar burada mı kalacağım? Bunu mu demek istiyorsunuz?'

'Hayır. Sanırım biraz eksik söyledim. Rüyanı sona erdirebilirsin. Ama bir şarta bağlı bu.'

'Bir şarta mı? Nasıl bir şarta?'

'Göğsüne sarılı olan demir zırhı çıkarman gerekiyor. Rüyan ancak böyle sona erebilir'

Bunu duyunca sevinmiştim.

'Öyleyse çok uzun sürmeyecek demektir' dedim, 'keskin bir şey gerekiyor. Sizde varsa belki hemen kesebilirim onu.'

'Bu kadar basit değil' dedi adam, 'öyle olsaydı, sana tüm bunları anlatmamın bir gereği kalmazdı. Nasıl olsa bir gün kesmeye çalışacaktın onu. Ve basit bir zırh olmuş olsaydı, çok da vaktini almazdı bu. Oysa üzerinde bulunan zırh basit bir zırh değil. Onu kesebilecek sadece bir tane alet var. O da hükümdarın kılıcı!'

Bunu duyunca daha da sevindim.

'Tamam öyleyse' dedim, 'babamın nerede olduğunu bulmama yardım et bana. Böylece onun kılıcıyla kolayca kesebilirim zırhımı.'

'Üzgünüm ama buranın hükümdarı baban değil!'

'Ne!' diye bağırdım, 'yani düşman ülkenin toprağına mı ayak basmış durumdayım?'

'Hayır, burası düşman ülke toprağı değil. Burada tanıdığın çok az şeyle karşılaşacaksın. Umarım bunların hepsini de tanıyabilirsin. Özellikle de bir tanesini. Onu tanımanı çok isterdim'

'Neyi? Ya da kimi?' dedim merakla.

‘Bunu söyleyemem sana. Onu bulmak senin görevin. Burası tamamen başka bir dünya. Burada baban yok. Düşman ülke de yok. Burada sadece sen varsın. Ve başının çaresine bakacak olan da sensin.’

‘Tek kurtuluşum hükümdarın kılıcını ele geçirebilmek mi?’

‘Evet, öyle.’

‘Peki, nasıl yapacağım bunu?’ dedim umutsuzluk içinde. ‘Hiçbir yer bilmiyorum. Ve hiç kimseye görünmeden hükümdarın kılıcını almak da kolay değil. Üstelik hükümdarların birçok kılıcı olur. Babamdan biliyorum bunu. Özel bir kılıcı aramam gerekiyor elbette, öyle değil mi?’

‘Bu doğru. Hükümdarım birçok kılıcı var ama bunların içinden sadece bir tanesi zırhını kesebilir. O da ‘Yıldızlı Kılıç’ olarak anılan kılıçtır. Hükümdar ailesinin en önemli kılıcıdır bu. Sapına altın bir yıldız işlenmiştir. Yüzyıllar önce on bir demirci on bir yılda dövdüler bu kılıcı. Ve onu daha dayanıklı yapabilmek için nergis otunun suyundan yapılmış özel bir sıvı akıttılar içine. Bu yüzden asla paslanmaz kılıç. Ve asla parlaklığını kaybetmez. Her hükümdarın en değerli hazinesidir. Ölmeden önce hükümdar tarafından oğluna verilir. Hükümdar bunu hangi oğluna verirse hükümdar olmak onun hakkındır anlamına gelmektedir bu. O yüzden de kimi zaman babaları hastalandığında onu gizlice çalmaya kalkan şehzadeler olur. Ama hükümdar, kılıcı hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde saklar hep. Bu yüzden her zaman güvendedir kılıç. Hükümdar ancak en güvendiği çocuğuna verir bu sırrı. İşte seni kurtaracak olan kılıç bu kılıçtır. Çok sert bir demiri bile, bir yağ parçasını kesiyormuş gibi kolayca ikiye ayırır ortasından.”

‘Ama bunu nasıl bulurum ben’ dedim kaygıyla, ‘eğer kılıç bu kadar güvenli bir şekilde korunuyorsa, ona ulaşmak imkansız olmalı.’

'Hiçbir şeye ulaşmak imkansız değildir' dedi büyücü, 'taşkın bir nehrin önünde hiçbir güç duramaz. Azgın bir fırtınanın önünde de.'

Bu arada bir şey dikkatimi çekmişti.

'Peki, şu an bir rüyanın içindeysek' dedim kılıcı nasıl ele geçireceğimi unutarak, 'gördüğüm şeyler bu rüyanın parçası olmalı, öyle değil mi?'

'Bu doğru' dedi büyücü.

'Peki öyleyse' dedim, 'kılıcı ele geçirdiğim zaman rüyam sona erecek. Rüyanın bir parçası olduğunuz için siz de sona ereceksiniz. Kendi kendinizi sona erdirmekten korkmuyor musunuz? Bana yardım etmekle bir bakıma kendi sonunuzu hazırlamıyor musunuz?"

Artık bir büyücü olduğunu düşündüğüm adam gülümseyerek bana baktı.

'Haklısın dediğinde' dedi, 'ama neyin gerçek neyin düş olduğunu kim bilebilir ki?'"

13

Büyücüye ve Kılıca Dair

Harun böyle söyledikten sonra sustu.

"Eee, sonra?" dedi Gazi merakla. "Sonra ne oldu?"

"Sonra bana saraya nasıl girebileceğim konusunda yardım etti. Kılık değiştirdim. Amacım hükümdarın yakınına kadar sokulabilmek ve kılıcın nerede olduğunu öğrenmekti. Ama işler düşündüğüm gibi gitmedi. Daha ilk günümden yakalandım. Hem de hükümdarın bölmesine gizlice girmeye çalışırken. Sonra da zindana atıp, niçin sarayda olduğumu öğrenmeye çalıştılar. İki haftadan fazla bir süre kaldım orada. Neyse ki bu süre boyunca elbiselerimi çıkarmadılar hiç. Aksi takdirde zırhımı görmüş olurlardı ve bu da başka birçok soruna yol açardı. İlk günler sadece karanlık bir zindanda kapalı kaldım. Sonra ise beni başka bir odaya alarak kim olduğumu öğrenmek istediler. Gerisini biliyorsun zaten."

"Fakat zindanda bana geleceğimi bildiğini, büyücünün sana bunu söylediğini ya da buna yakın bir şey söylemiştin. Büyücü gerçekten de benden bahsetti mi sana?"

Harun bir anda ona döndü

"Evet, bak burayı unutmuşum" dedi gözler parlayarak, "senin geleceğinden bahsetmişti elbette. Bana sarayın nerede olduğunu gösterdikten sonra, 'eğer' demişti, 'sarayda zor bir durumda kalacak olursan merak etme. Seni kurtarmaya gelecek biri mutlaka olacaktır. Belki de sarışın ve senden de birazcık uzun olacaktır bu kişi. Ve belki de sen onu tanımıyor olsan dabelki de tanıyorsundur ama farkında değilsindir bunun-o seni muhakkak tanıyacaktır.' Evet, aynen böyle söylemişti."

"Vay be!" diye küçük bir çığlık attı Gazi, "tıpatıp beni tarif etmiş."

"Hatırlıyorsan zindana geldiğinde bana ismimle hitap etmiştim. O zaman seni tam olarak görmemiştim. Zincire asılı kalmaktan zihnim allak bullak olmuştu. Ama daha sesini duyar duymaz, senin beni kurtarmaya gelen kişi olduğunu anladım. Çünkü bu ülkede bana ismimle hitap eden ilk kişi sen oldun. Ama ben senin ismini bilmiyorum daha."

Gazi ismini söyledi.

"Çok hoş bir isim" dedi Harun, "ilk kez duyuyorum bu ismi."

Gazi de başından geçenleri anlattı ona. Nasıl saraya getirilip hükümdarın önüne çıkarıldığını, nasıl zindana atıldığını ve onu yatakta uyuyorken nasıl gördüğünü.

"Bu durumda senin kurtulman da benim kurtulmama bağlı" dedi Harun, "kılıcı bir an önce bulmamız gerekiyor. Başka bir yardımcı daha gelir mi bilemiyorum. Büyücü hiç bahsetmemişti bundan."

"Peki, büyücü nereden biliyor tüm bunları? "diye sordu Gazi, "ayrıca niye öyle garip garip konuşuyor. Kimi sözlerinden bir anlam çıkartabilmek gerçekten zor.

"Büyücüler hep öyle olur" diye karşılık verdi Harun, "bizim saraydaki büyücü de böyleydi. O her şeyi bilmezdi elbette ama o da tıpkı böyle garip konuşurdu. Kimi zaman babamın bile onun sözlerinden bir şey anlayabildiğini zannetmiyorum."

Büyücünün kendisinin geleceğini, hem de tarif ederek bildirmesi onun gerçekten de çok şey bildiğini gösteriyordu.

"Peki, o sana niye yardım etmedi?" diye sordu Gazi.

"Kim? Büyücü mü?"

"Evet, büyücü. Senin, kılık değiştirerek saraya girmeni söyledi, kılıcı tarif etti. Çok önemli güçleri olduğu da anlaşılıyor. İstese rahatlıkla saraya girebilir ve kılıcı bulabilirdi. Ama bunun yerine saray ve ülke hakkında hiçbir şey bilmeyen senin gibi birini gönderdi oraya. Sana yardım etmeyi istediğine gerçekten inanıyor musun?"

"Elbette inanıyorum. Bunu ben de merak ettim. Ama ona sormaya cesaret edemedim. Yine de eğer yardım etmiyorsa bir sebebi vardır diye düşünüyorum."

"Olmalı. Bir sebebi olmalı."

Gazi böyle söyleyerek yere uzandı ve kollarını başının altında çaprazladı.

"Söylediğin kılıcı bulabilmek gerçekten zor gibi geliyor bana" dedi, "büyücünün yardımı olmaksızın onu ele geçirmemiz neredeyse imkansız. Tekrar kaleye girmeliyiz. Tekrar hükümdarı bulmamız gerekecek. Ama asıl önemlisi kılıcın nerede olduğunu öğrenmek. Hükümdar onu yanında taşıyor mudur dersin?"

Harun dışarı doğru bakarak

"Hiç sanmıyorum" dedi, "büyücünün dediği gibiyse, onu çok gizli bir yerde saklıyor olmalı. Ve sanırım bunu tek bilen de

odur. Ama ondan bunu nasıl öğrenebiliriz bilmiyorum. Saraya ilk girdiğimde elime bir fırsat geçebileceğini düşünüyordum. Fakat şimdi bu inancımı da kaybetmiş haldeyim."

"Prenses biliyor olabilir. Eğer ondan yardım istersek bize yardım edeceğinden eminim."

"Onun bildiğini hiç sanmıyorum" dedi Harun sıkıntıyla. "Hükümdarlar böyle şeyleri kız çocuklarına söylemezler. Çünkü her biri de bir gün evlenip giderler. Onlara buraya ait değilmiş gibi davranırlar."

"Ama hükümdar prensese hiç de öyle davranmadı. Ona çok değer verdiği belli oluyordu."

"İkisi çok farklı şeyler. Her insan çocuklarına değer verebilir. Ama ülkeyle ilgili bir sırrı ya da hükümdar ailesinin bir hazinesinin yerini asla kız çocuklarına söylemezler."

"Evet, sanırım haklısın" dedi Gazi, "ama gizli geçidi biliyordu prenses, bu da bir sır değil mi?"

"Gizli geçit, hayati durumlar için kullanılır, bu yüzden onu bilmesi gayet doğal. Prensesin, hayatı tehlikeye girdiğinde kolayca kaçabileceği bir yer olması gerekir. Bu hükümdar ailesindeki herkese ait bir sırdır."

"Doğru" dedi Gazi yattığı yerden, ama o an aklına yeni bir şey gelmiş gibi hemen zıpladı yerinden.

"Hey, hükümdar, prensese bir kardeşinden daha bahsetmişti" dedi, "bir kardeşi daha var değil mi? Belki o da erkektir ve…."

"Erkek" diye onun sözünü kesti Harun. "Nöbetçi askerlerden duymuştum bunu."

"Öyleyse, ondan yardım isteyebiliriz belki. Niçin bize yardım

etmesin? Ya da prensesle konuşuruz. Kardeşi bize yardım etsin diye onu aracı yapabiliriz."

"Bundan umudunu kes" dedi Harun, "kardeşi bizden birkaç yaş büyük. Kılıcın yerini biliyordur muhakkak. Ama onun yerini bize söyleyeceğini hiç zannetmiyorum. Bir şehzadeyi ne sanıyorsun sen? Bir çocuk mu? Bir şehzade her şeyden önce ülkesinin geleceğini düşünür. Bizi daha görür görmez yakalatacağından eminim. Çünkü duyduğuma göre daha şimdiden hükümdar gibi davranmaya başlamış bile. Onu unut. Başka bir yol bulmalıyız."

"Öyleyse büyücüye danışmaktan başka bir yol gelmiyor aklıma. Büyücü muhtemelen kılıcın nerede olduğunu biliyordur? Neden sana yardım etmiyor anlamıyorum."

Harun cevap vermedi. Saraya doğru bakmayı sürdürüyordu. Güneş batmak üzereydi neredeyse. Hava yarı yarıya kararmıştı.

"Artık çıksak iyi olacak" dedi, "karanlığa kalmamalıyız. Bu havada bizi göreceklerini hiç zannetmiyorum."

Gazi ölgün bir sesle:

"Öyle aç ve yorgunum ki" dedi, "büyücünün evine gider gitmez, iyi bir yemek yiyip uymayı düşünüyorum. Bütün bu meseleleri onunla yarın konuşuruz. Kafam tamamıyla durmuş halde."

"Ben de çok acıktım. Vakit kaybetmeden gidelim hemen."

"Büyücü yine geleceğini tahmin ediyor mudur dersin?"

"Umarım ediyordur. Aksi halde iyi bir yiyecek bulacağımızı zannetmiyorum."

Sürünerek dışarı çıktılar. Dinlenmiş olmalarına rağmen yorgunluğu atamamışlardı üzerlerinden. Yine de birkaç saat öncesine göre daha iyi durumdaydılar. Tepeyi aşarak ormanlığa

doğru yürüdüler. Küçük bir ormandı burası. Bu yüzden orayı geçmeleri uzun sürmedi. Ormanlıktan sonra tekrar bir bozkır çıkmıştı karşılarına. Uzun, uçsuz bucaksız bir bozkır gibi görünüyordu.

"Aman Allahım!" dedi Gazi, "tüm bu bozkırı aşacak mıyız yoksa?"

Harun oldukça soğukkanlı bir şekilde:

"Merak etme, göründüğü kadar büyük değil" dedi, "şu gördüğün tepeyi aşar aşmaz bir ormanla karşılaşacağız. Büyücünün kulübesi o ormanın biraz içerisinde."

"Senin kaybolmuş olduğun orman mı?"

"Evet, orası. Çok içerlerde bir yerde değil. Bozkıra yakın sayılır."

"Karanlıkta bulabileceğinden emin misin?"

"Kaygılanma. Ormanda tek bir ev var o da onun evi. Bir ışık görürsen anla ki onun evine gelmişizdir. Hadi daha fazla oyalanmayalım burada."

Harun'un dediği gibi tepeyi aşınca akşamın karanlığında bile uçsuz bucaksız olduğu anlaşılan bir ormanla karşılaştılar. Ağaçlar gerçekten de Gazi'nin şu ana dek hiç görmediği kadar uzundu. Gövdeleri ise küçük bir ev genişliğindeydi. Ormanı görünce bir ıslık çalmaktan kendini alamadı.

"Şu ağaçlara bak hele!" dedi, "söylediğin kadar varmış. Ne kadar da büyükler!"

Fakat Harun cevap vermeden hızlıca ormana daldı. Gazi de onu kaybetmek endişesiyle hemen arkasından koştu. Bir yandan da çevresine bakmadan edemiyordu. Bulunduğu yer kendisini öylesine büyülemişti ki o an için bütün yorgunluğunu ve açlığını unutmuştu.

Çok fazla yürümelerine gerek kalmadan buldular büyücünün evini.

"İşte orada bir ışık görüyorum!" dedi Gazi, "büyücü orada mı yoksa?"

"Evet, geldik nihayet" dedi Harun, "umarım iyi bir yemek bizi bekliyordur."

"Sence benim kim olduğumu anlayabilecek mi?"

"Hiç kuşkun olmasın" dedi Harun, "belki şu an burada durduğumuzu ve bunları konuştuğumuzu bile biliyordur."

Böyle diyerek hızlıca kulübeye doğru yürüdü. Gazi de aceleyle takip etti onu.

14

Büyücünün Evinde

"Girin!" diye bir ses geldi içeriden. Gazi sesinden, büyücünün nasıl biri olabileceğini çıkartmaya çalıştı ama başaramadı bunu.

Harun'un anlattığında olduğu gibi yine ocağın başına oturmuştu büyücü. Gelenlerin iki kişi olduğunu görünce gülümsedi.

"Demek buldun arkadaşını!" dedi.

"Evet efendim" dedi Harun.

"Öyleyse işler yolunda gitmedi ve tutuklandın değil mi?"

"Evet, öyle oldu efendim. Daha en başında tutuklandım. Ve arkadaşım gelmemiş olsaydı sanırım her şey çok daha kötü olacaktı."

"Karamsar olmak iyidir" dedi büyücü, "bizi hep daha güçlü kılar. Yaşam umutlarla değil, umutsuzluklarla beslenir."

Her ikisi de onun ne demek istediğini anlamadıkları için cevap vermediler.

"Sanırım açsınız" dedi büyücü, "sizinle yemek yemeden konuşmak pek mantıklı olmayacak gibi gözüküyor."

Böyle diyerek ateşteki tencereyi yine hemen arkasında serili olan bezin üzerine koydu. Tencerenin içinde iki tane kaşık vardı. Büyücü kaşıklardan birini çıkarıp tencerenin ağzına dayadı. Diğeriyleyse yemeği karıştırdı.

"Ekmeğin nerede olduğunu biliyorsunuzdur sanırım" dedi işine ara vermeksizin, "umarım siz de davet bekleyen misafirlerden değilsinizdir."

Onun neyi kastettiğini anlayan ikili hemen, pencerenin kenarında asılı olan torbadan ekmeği alarak sofranın başına çöktü. Yemek gerçekten de çok lezizdi. Gazi belki de çok aç olduğu için, bunun yediği en harika yemek olduğuna hükmetti. İyi pişmiş bir et yemeğiydi bu. Ama tadı şu ana kadar yemiş olduğu et yemeklerinden tamamıyla farklıydı. Ekmek de daha önce yediği ekmeklere benzemiyordu. Tuhaf yeşilimsi bitkilerle doluydu içi ve nefis bir kokusu vardı. Gazi'ye daha önce yediği bir yiyeceği hatırlatmıştı.

Yemek bitince büyücü onlara bir testi su verdi. Suyu da içince ikili biraz olsun kendine gelmiş oldu.

"Bu sefer de uykunuz geldi galiba" dedi büyücü gülümseyerek. Doğruydu bu. Her ikisi de kendilerini yorgun hissediyorlardı ve yemeği yemeleriyle birlikte iyice ağırlaşmışlardı.

"Ama" dedi büyücü, "ya uyuyup da uykunuzda bir kez daha esir kalırsanız?"

Böyle bir ihtimal karşısında her ikisi de irkildi.

"Rüya içinde rüya görmek ilginç bir şey olmalı" diye devam etti büyücü, "ama esir olmuş olduğunuz bir rüyanın içinde, bir başka esirlik daha yaşamak daha da ilginç."

"Ama uyumadan nasıl durabiliriz?" dedi Gazi. Uyuduğu zaman gerçekten esir alınacağına inanmıştı. Fakat Harun daha dikkatliydi.

"Böyle bir şeyin olması mümkün mü efendim?" diye sordu.

"Mümkün olmayacak bir şey söyleyebilir misin bana?"

Bu cevap her ikisi de korkutmaya yetti. Büyücü onların bu halini görünce:

"Merak etmeyin" dedi, "bu gecelik öyle bir şey olmayacak. Sarayda kaç gece kaldığını hatırlıyor musun?

Harun'a sormuştu bu soruyu.

"İki haftadan fazla olmuştu sanırım" diye cevap verdi Harun.

"Hiç uyumadın mı orada?"

"Hemen her gece uyudum efendim."

"Ama hiç birinde de rüyanda esir olmadın, öyle değil mi?"

"Hayır efendim."

"Öyleyse korkacak bir şey yok. Rahatça uyuyabilirsiniz bu gece. Ama unutmayın, hayat tuhaflıklarla doludur. Mümkün olmayacak gibi görünen her şey bir gün gerçeğin ta kendisi olabilir."

Böyle söyledikten sonra onlara ocağın hemen kenarındaki kapıyı açtı ve yataklarının hazır olduğunu, korkmadan uyuyabileceklerini söyledi. Bu kapıyı o ana dek ne Harun ne de Gazi fark etmişti. Şaşkınlık içinde içeri girdiler. Ama öylesine yorgundular ki bu konuyu konuşmayı düşünmeden uyuyakaldılar.

15

Büyücünün Planı

Ertesi sabah ilk uyanan Gazi oldu. Uyanınca karanlık bir yerde buldu kendini. Odanın hiç penceresi yoktu. Harun'a baktı. Hala derin bir şekilde uyuyordu. Onu uyandırmadan sessizce dışarı çıktı. Büyücü, yine ocağın başındaydı ve kitap okuyordu.

"Günaydın" dedi, "bu kadar erken uyanacağını beklemiyordum doğrusu."

"Her şey için çok teşekkür ederim" dedi Gazi, "bu kadar uyku yeterli benim için. Şimdi çok güçlü hissediyorum kendimi."

"Buna sevindim. Çünkü bu gün de biraz yorulacaksınız."

"Tekrar yola mı çıkıyoruz?"

Büyücü oturması için işaret etti ona. O da ocağın hemen yanı başına, onun karşısına oturdu.

"Evet" dedi, "yola çıkıyoruz ama saraya doğru değil. Tam tersi yöne doğru hareket edeceğiz."

"Ama kılıç sarayda değil mi?" diye sordu Gazi.

"Kılıç sarayda ama bu şekilde oraya girilemeyeceğini öğrenmiş olduk. Kılık değiştirmek bir işe yaramıyor. Bunu sen de gördün. İkinci kez aynı yöntemi deneyemeyiz."

"Saraya girmenin başka bir yolu mu var efendim?"

"Saraya girmenin birçok yolu var. Biz şimdilik bize en çok uyanını kullanacağız. Timur'un ordusuna katılacağız."

Gazi şaşırarak baktı büyücüye.

"Timur'un ordusuna mı? Yani orduya mı katılacağız efendim?"

"Evet, orduya katılacağız. Timur, hükümdara savaş ilan etti. Ordusunu topladı ve bu tarafa doğru yola çıktı. Amacı hükümdarı yenip ülkeyi ele geçirmek. Saraya saldıracak. Biz de o ordunun içinde olacağız. Böylece saraya girme ihtimaliniz olacak. Sizinle birlikte bir süreliğine ben de geleceğim. En azından saraya kadar. Fakat içeri girip kılıcı bulması size kalmış."

"Ama bizi orduya alacaklarını nereden biliyorsunuz efendim. Orduya güçlü, kuvvetli kişileri almazlar mı? Ben bir kılıcı tutmasını bile bilmem. Hatta ata binmeyi bile bilmiyorum."

Büyücü gülümseyerek baktı ona.

"Bunları biliyorum" dedi, "ama savaşta sadece güçlü, kuvvetli kişilere ihtiyaç olmaz. Sadece kılıç kullanmasını bilenleri de almazlar savaşa. Savaş iki ordunun çarpışması değildir. En azından Timur öyle düşünmüyor. Ona göre savaş, her türlü hile ve kurnazlığın yapılabileceği bir yer. Bu yüzden sizi de ordusuna alma ihtimali var. Fakat ata binmeyi bilmemen biraz kötü. Harun'la aynı atta gideceksiniz artık, başka çaresi yok."

Orduya katılma fikri Gazi'ye pek de cazip gelmemişti.

"Ya savaşı kaybedersek efendim" dedi, "o zaman esir düşmüş olmayacak mıyız? O zaman kurtulma ihtimalimiz yine çok düşük olmayacak mı? Hem esirler arasında hükümdar da tanır belki bizi?"

"Bazı şeyleri göze almadan hiçbir şey başaramazsın" dedi büyücü, "her güzel şeyin ardında halledilmesi gereken güç bir iş vardır."

"Peki, niçin Harun'u kurtarmak için ben seçildim?" dedi Gazi birden. Ama hemen sonra da bu soruyu sorduğu için utandı. "Özür dilerim, bunu sormamalıydım" dedi.

"Sormak istediğin her şeyi sorabilirsin" diye cesaretlendirdi onu büyücü, "sen seçildin, çünkü senin de kurtulman gerekiyordu."

"Bu doğru!" diye düşündü içinden Gazi. "Peki, Harun niye seçildi efendim?" dedi, "başka biri olamaz mıydı onun yerine?"

Büyücünün gözleri parıldadı o an.

"*Belki de onun da kurtaracağı biri vardır*" dedi, "belki o da birisini kurtarmak için gelmiştir buraya. Hayatta bazı şeyler hiç de rasgele olmaz."

Fakat Gazi bu cümleden hiçbir şey anlamadı. Büyücü de onun anlamadığını sezmişti gibiydi ama bir şey söylemedi. İkisi de bir süre sustular öylece. Sonra Gazi'nin aklına Harun'a sormuş olduğu soru geldi. Ne var ki bir süre bunu sorup sormamakta kararsız kaldı. Çünkü bunu sormak bir bakıma büyücüyü sorgulamak olacaktı. Onun biraz önceki söylediği şeyi anımsayarak:

"Size her şeyi sormaya hakkım var mı efendim?" dedi. Büyücü düşünceli bir şekilde:

"Her şeyi sormaya hakkın var" dedi.

"Peki, soracağım şey ya sizi kızdırırsa?"

"Senin soracağın hiçbir şey kızdırmaz beni. Her şeyi sorabilirsin bana. Ama sana her şeyi anlatabilir miyim bilmiyorum."

Bunun üzerine Gazi bütün cesaretini topladı.

"Kılıcın nerede olduğunu biliyor musunuz efendim?" diye sordu.

"Biliyor olmam veya olmamam bir şeyi değiştirmez. Benim gidip kılıcı bulmamı ve size teslim etmemi bekliyorsunuz, değil mi? Ama bunu yapamam. Aksi halde kılıcın zırhı kesme özelliği gider ve ebediyen burada kalırsınız."

Bu düşünce korkuttu Gazi. "Aman Tanrım!" diye düşündü.

"Onu siz bulmalısınız. Başka birisi size yardım edebilir ama ben yardım edersem kılıcın büyüsü gider."

Bu sırada Harun da uyanmıştı. Yavaşça kapıyı açarak içeri girdi. Gazi büyünün söylediklerini ona da anlattı kısaca.

"Yani savaşa mı katılacağız?" dedi Harun. Gazi gibi endişelenmiş görünmüyordu.

"Daha önce savaşa katılmış olmalısın" diye sordu büyücü ona.

"Pek çok kez" dedi Harun, "babamın yanında giderdim. Ama elbette hiçbir zaman savaşmadım. Sadece savaşı uzaktan izledim. Babam askerlerin nasıl savaştıklarını görmemi isterdi."

"Ya savaşı kaybetseydiniz, o zaman tehlikeli olmayacak mıydı senin için?" diye sordu Gazi.

"Kazanacağına kesin gözüyle baktığı savaşlara götürürdü babam beni. Benim gittiğim hiçbir savaşı kaybetmedik. Bu yüzden bir süre sonra benim uğur getirdiğime inanmaya başladı. Umarım bu da öyle olur."

"Umarım" dedi büyücü, "şimdi hazırlanın. Bir şeyler yedikten sonra yola çıkıyoruz. Ben de sizinle geliyorum. Tek başınıza giderseniz Timur sizi ordusuna almaz. Fakat beni tanıyor. Üçümüzü de aldıracağım orduya. Saraya kadar da eşlik edeceğim size. Sonrası ise sizin gayretlerinize kalmış."

16

Yolculuk

Kahvaltıyı yaptıktan sonra dışarı çıktılar. Gece kar yağmıştı. Her taraf bembeyazdı.

"Ne güzel bir manzara!" dedi Harun, "böyle bir havada savaşmak güzel olacak."

Gazi aynı fikirde değildi, ama belli etmedi bunu. Bu sırada büyücü de kulübenin arka tarafındaki ahırdan iki tane at getirmişti.

"Bir tanesi benim" dedi, "diğer ikisini ise beraber kullanacaksınız. Böylece Gazi, sen de ata binmeyi öğrenmiş olacaksın."

Bu söze kızdı Gazi. Her insan ata binmeyi bilmek zorunda değildi. Kendisi bir hükümdar çocuğu değildi üstelik. Fakat bunları söylemeden, büyücünün de kendisine yardım etmesiyle, Harun'un yanında ata bindi.

Kar artık dinmişti ama yerdeki karlar bir karıştan fazlaydı. Bu yüzden de atların yürümesi zorlaşıyordu. Öğleye kadar durmak-

sızın yol aldılar. Öğleyin bir ağacın altında mola vererek atları biraz dinlendirdiler ve yemeklerini yediler. Yiyecekleri soğuk et ve biraz da ekmekten ibaretti. Yemekten sonra tekrar yola çıktılar. Harun'un bahsettiği ormanın kenarı boyunca yürüyorlardı. Gazi ve Harun ormanın büyüklüğünü şimdi daha iyi anlıyorlardı. Tıpkı bir okyanus gibi uçsuz bucaksızdı orman. Sınırlarının nereye dayandığını kestirebilmek olanaksızdı. Gazi bir ara:

"Bu orman nerede bitiyor?" diye sordu büyücüye. Büyücü her zamanki gizemli tarzıyla:

"Bazı şeyler sonsuza değin sürer" dedi. Bunun üzerine Gazi de büyücünün cevaplarından hiçbir şey anlamayacağına hükmedip ona bir daha soru sormamaya karar verdi. Ama daha sonraları bu kararına pek fazla uyamayacaktı.

Akşama doğru büyük bir uçurumun önüne geldiler. Uçurumun aşağısında derin bir vadi uzanıyordu.

"Bu geceyi burada geçireceğiz" dedi büyücü, "sabah olunca yolumuza vadiden devam edeceğiz."

"Vadiden mi?" dedi Harun, "ama orası çok derin değil mi?" diye sordu, "üstelik böylesine kar varken."

"Evet, zor" dedi büyücü, "ama Timur'un çılgınca planları var ve onu durdurmak için olabildiğince çabuk gitmemiz gerekiyor. En kestirme yolumuz ise bu derin vadi."

Geceyi, uçuruma yakın bir yerdeki, küçük bir koruluğun içinde geçirdiler. Gazi ve Harun bulabildikleri kuru dallarla ateş yakmayı denediler. Ama yanlarında dalları tutuşturacak ateş yoktu. Onların bu halini gören büyücü, yanlarına geldi ve dalları birbirine sürtmeye başladı.

"Hiç böyle ateş yakan birini görmüş müydün?" diye sordu Gazi'ye.

Gazi'nin bir an gözleri parıldadı .

"Evet" dedi, "bir filmde görmüştüm. Issız bir adaya düşen bir adam da ateşi böyle yakmaya çalışıyordu."

"Film mi?" dedi Harun, "o da neyin nesi?"

Gazi, o an bunu büyücüye anlatmakla yanlış yaptığını anladı. Kendisinin buraya nasıl geldiğini ikisi de bilmiyordu. Harun onu kendi ülkesinden biri zannediyordu. Büyücünün ise gerçeği bilip bilmediğinden emin değildi. Bu yüzden onlara gerçeği açıklayabileceğini zannetmiyordu. Fakat büyücü, Harun'un sorusuna verdiği cevapla onu oldukça şaşırttı.

"Film, üzerinde insan görüntüleri olan, kitaplardaki gibi olayların anlatıldığı bir anlatım türü olsa gerek, öyle değil mi?"

"Evet, onun gibi bir şey" dedi Gazi, ama büyücünün bunu nasıl bilebildiğini de bir türlü anlayamadı. Garip adamdı büyücü, sanki her şeyi biliyor gibiydi. İnsan ona baktığında çok tanıdığı birini hatırlıyordu. Acaba sadece Gazi'de mi böyleydi bu, yoksa tüm insanlar ona baktığında aynı şeyi mi hissediyorlardı?

Gazi, bunları düşünerek uykuya daldı. Uyandığında büyücünün, Harun'la birlikte ateşin başında oturduğunu gördü. Hiç konuşmadan ateşin yanışını izliyorlardı. Onun uyandığını gören Harun:

"Günaydın" dedi, "ben de senin uyanmanı bekliyordum. Bu gece bir rüya gördüm ve senin de dinlemeni istedim."

Gazi ateşin yanına gidince Harun da rüyasını anlatmaya başladı.

"Aslında çok uzun bir rüya değil. Çok farklı bir tarafı da yok. Ne de olsa rüyaların büyük çoğunluğu zaten gariptir ve anlamsızdır…."

"Hiçbir rüya anlamsız değildir" diyerek onun sözünü kesti büyücü. "Sadece onları düşünmek zahmetine girmediğimiz için anlamsız olduklarını zannederiz."

"Belki de öyledir" dedi Harun aldırmaksızın. Büyücünün anlaşılmaz sözlerine alışmış gibiydi. "Ama ben rüyanın pek bir şey ifade ettiğini düşünmüyorum açıkçası. Çünkü rüyada Gazi'yle birlikte etrafı taştan duvarlarla çevrili, daha önce hiç görmediğim bir binanın bahçesinde oturuyordum. Bahçede bizimle birlikte, bizim yaşımızda başkaları da vardı ve ben sanki hem Gazi'yi hem de bu çocukları çok önceden beri tanıyormuşum gibi garip bir hisse kapılmıştım. Oysa hepsini de ilk kez görüyordum. Fakat onlar hakkında Gazi bir şeyler anlatıyordu bana ve ben tüm anlatılanları nasılsa biliyordum. Daha da ilginci Gazi'yle ilgili her şeyi de biliyordum. Gazi çok yakın dostumdu, hep onunla geziyorduk; Gazi ısrarla eve benzeyen bu binaya girmeye zorluyordu beni. Bu bina da daha önce ne ülkemde ne de burada gördüğüm hiçbir binaya benzemiyordu. Üç katlıydı ve sıra halinde pencereleri vardı. Kapısı demirden yapılmıştı, ama benim sarayımdaki kapılara benzemiyordu hiç. Ve nasılsa ben bunların hiçbirini garipsemiyordum. Sonunda Gazi'nin ısrarlarına dayanamayıp içeri girmeye razı oldum. Ama tam kapıdan geçmiştik ki uyandım. Ne ilginç değil mi?"

'Tarif ettiği yer benim okulum olabilir mi?' diye geçirdi Gazi içinden. Gerçekten de üç katlıydı okulu, ve duvarlarla çevrili bir bahçesi vardı. Kapıları demirdendi. Ama daha da tuhaf olan bir şey vardı; Gazi de sanki tüm bunları daha önce görmüş gibiydi. Özellikle de Harun'u. Büyücü gibi onu bir yerden tanıyor olabilir miydi?

"Evet, ilginç" dedi Gazi, "ben de çoğu zaman böyle açıklanamayan rüyalar görürüm. En iyisi onları fazla düşünmemektir."

"Yine de aklıma takılıp kaldı" dedi Harun, "kalktığımdan beri bunu düşünüyorum."

Büyücü, bir şey söyleyecekmiş gibi Harun'a baktı ama sonrasında başını tekrar ateşe çevirdi.

Kahvaltıdan sonra uçurumun kenarından aşağı doğru inmeye başladılar. Yol oldukça dikti ve üstelik kar da yürümelerini zorlaştırıyordu. Böyle bir yoldan atın üzerinde inmek tehlikeli olacağı için, atları arkalarından çekerek yürümelerinin daha güvenli olacağını söylemişti büyücü. Ama bu önlem bile yeterli olmuyordu çoğu zaman. Çünkü yol sık sık kıvrılıyor ve bazı yerlerde tamamen kapanıyordu. Harun, böyle yerlerde atın yularını Gazi'ye bırakıp tehlikeli yeri önce kendisi geçiyor, daha sonra atın yularını tekrar alarak Gazi'nin de geçmesine yardım ediyordu. Büyücü ise en önde gidiyordu hep. Zaman zaman durarak, onları uyardığı oluyordu. Kar, yoldaki bütün oyukları örtmüştü ve işin kötü tarafı yolun bir çok yeri böyle görülmeyen çukurlarla doluydu. Büyücü bu çukurlardan birine geldiklerinde onları uyarıyor, oradan nasıl geçmeleri gerektiğini anlatıyordu. Gazi, büyücünün bu çukurları nasıl bilebildiğini bir türlü anlamıyordu. Yoldan daha önce geçmiş bile olsa bir insanın yolun her tarafını bu şekilde ezberlemiş olması çok zordu. Uzaktan bakıldığında ise ortada bir çukur olduğuna dair hiçbir iz görülmüyordu.

Herhangi bir tehlikeyle karşılaşmadan vadiye vardıklarında öğle olmuştu bile. Uzunca bir çınar ağacının gölgesinde yemeklerini yediler. Bu sırada büyük bir kuş göründü gökyüzünde. Geniş, tüylü kanatları vardı. Çınarın tepesine kadar yaklaştı ve geldiği gibi aynı hızla geri döndü. Uzaklaşırken küçük bir kağıt düşürdü yere. Büyücü kağıdı aldı ve içinde yazılanları okudu.

"Hımm" dedi, "işte bu kötü. Tahmin ettiğim gibi."

"Kağıt size mi gelmiş efendim?" dedi Gazi şaşırarak. Korkunç görünüşlü bir kuşun gelip, bir mektup bırakarak geri dönmüş olması pek rastladığı bir durum değildi ne de olsa.

"Evet," dedi büyücü, "bir dosttan. Mektuplarını hep bu şekilde yollar. Timur'dan bahsediyor. Planlarını uygulamaya koymak üzereymiş. Bu yüzden olabildiğince çabuk orada olmalıyız. Kaybedecek vaktimiz yok."

"Peki ne kadar yolumuz var efendim?" diye sordu Harun.

"Az sayılmaz" dedi büyücü, "ama sadece ellerindekilerle yetinenler geç kalır. Biz elimizdekilerle yetinmeyeceğiz. Şimdilik zaman en kıymetli hazinemiz."

"Pek, ne yapacağız?" dedi Harun. "Atlarımızdan başka bir şeyimiz yok ve yollar karlarla kaplı. Timur ise çok uzakta, öyle değil mi?"

"Yerçekimi kanunu" dedi büyücü, "yerçekimi kanunu aşacağız."

"Yerçekimi kanunu mu? O da ne demek?" diye sordu Harun şaşkınlıkla. Böyle bir şeyi duymadığı belli oluyordu.

"Sakın yerçekiminin ne demek olduğunu bilmediğinizi söylemeyin" dedi büyücü.

"Ben biliyorum" dedi Gazi. Harun'un bilmediği bir şeyi bilmek sevindirmişti onu.

"Ya!" diye ona baktı Harun, "ne demek peki?"

Gazi, okulda öğretmeninin anlattığını hatırlamaya çalıştı. Fakat düşününce pek de bir şey bilmediğini anladı.

"Şey.." dedi, "yerçekimi yanılmıyorsam bir şeyin yere doğru düşmesidir. Yani bir şeyi yukarıdan bırakırsan yere doğru düşer. Buna yerçekimi denir……ya da en azından ben öyle hatırlıyorum."

Gazi, doğru söyleyip söylemediğini anlamak için büyücüye baktı. Fakat büyücü onu görmüyor gibiydi.

"Ne yani, yerçekimi dediğiniz bu mu?" dedi Harun hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Daha ilginç bir şey bekliyordum açıkçası."

"Bazen sonuç, basit görünen şeylerin arkasında gizlidir" dedi büyücü, "yerçekimini aşmak, bizi Timur'a götürecek en kısa yol şimdilik."

"Peki, nasıl yapacağız bunu?"

"Bıraktığımız şey yere düşmeyecek, hepsi, bu" dedi büyücü ve ayağa kalkarak atların yanına gitti. Cebinden çıkardığı mavimsi bir tozu atların ayaklarına serpti. Atların ayaklarında, mavi bir parıltı oluşmuştu.

"Evet, gitme vakti" dedi büyücü, "sıkı bir yolculuğa hazır olun."

17

Yerçekimsiz Atlar

Her ikisi de meraklı bakışlarla atların yanına gittiler. Atların ayaklarındaki mavi parıltı şimdi daha da yoğunlaşmıştı. Onların şaşkın şaşkın baktığını gören büyücü:

"Ne bekliyorsunuz, binmeyecek misiniz?" dedi, "Timur'u engellemek için daha hızlı olmamız gerekiyor. Hala harekete geçmediyse tabii."

Büyücünün bu sözü üzerine aceleyle ata bindiler. Gazi, önceden olduğu gibi yine Harun'un arkasına oturmuş, ne olacağını bekliyordu. Büyücünün dediği olabilir miydi gerçekten? Atlar yerçekimi kanunu aşabilirler miydi? Eğer bunu söyleyen büyücü olmasaydı tereddüt edebilirdi ama büyücünün hiç yanılmadığını biliyordu. Nitekim biraz sonra harekete geçtiklerinde Gazi oldukça ilginç bir şeye şahit oldu ve büyücüye olan inancı daha da güçlendi.

Atlar ilk adımlarını attıktan sonra yere basmadan diğer ayaklarını hareket ettirmişler ve onları da yere değdirmeden diğer ayaklarını ileriye fırlatmışlardı. Böylece iki ayaklarıyla da adeta

havada asılı kalmış; yerde küçük, mavi bir gölge bırakmışlardı. Atlar oldukları yerde hareket ediyor, ama ayaklarını yere değdirmiyorlardı.

"Ama bu inanılmaz!" diye küçük bir çığlık attı Harun, "şunlara bakın, ayaklarıyla nasıl da oynuyorlar!"

Gerçekten de atlar, her zaman yaptıkları gibi toprağı eşelemek istiyor, ama ayakları ancak boşluğa doğru gidip geliyordu. Onlar toprağa ulaşmak istedikçe toprak onlardan uzaklaşıyordu.

"Bunu yaptığınıza inanamıyorum" dedi büyücüye Harun.

"Hayat inanılmaz şeylerle doludur" dedi büyücü. "Ama bunları konuşacak zaman değil şimdi. Sıkı tutunun. Çünkü bu yolculuk, şimdiye kadarki hiçbir yolculuğa benzemeyecek."

Böyle diyerek atını mahmuzladı. Harun da onunla birlikte atını harekete geçirdi.

Büyücü yolculuk konusunda haklıydı. Gazi'nin, çok hızlı giden otomobillerde yolculuk yaptığı olmuştu. Uzak bir akrabasıyla birlikte şehrin otoyolunda son sürat gittiğinde büyük bir heyecan duymuştu örneğin. Bir gün de babasıyla birlikte metroya binmişti. Araba yolculuğundaki kadar hızlı olmasa da metroyla yolculuğun da kendine özgü bir tadı vardı. Ama bunların hiçbiri yerçekimsiz atların üzerinde yaptığı yolculukla kıyaslanamazdı. Bir araba kadar hızlı gitmiyordu belki atlar; hatta bir metroya bile yetişemezlerdi. Ama yolculuğun güzel tarafı da hızlı olması değildi zaten. Gazi'nin hissettiği duygu bambaşka bir duyguydu. Deniz üzerinde yürümek gibi bir şeydi bu; ya da havada süzülmek gibi. Gazi, atın üzerindeyken atla birlikte yerçekimi kanununu alt üst ettiğini hissediyordu. Eğer biraz yana kayıp yere düşse, tıpkı atlar gibi hava asılı kalacaktı sanki. Tabii böyle bir şeyi denemedi, ama aklından geçmedi de değil hani.

Atlar son sürat giderlerken Harun çılgınca bağırıyordu. Genellikle ağır başlı davranan birinin, böyle bağırıp çağırması garip geliyordu Gazi'ye. Ama belki de her çocuğun çocukluğunu yaşadığı bir an vardı. Harun, bir prens olarak büyütülmüş, küçük yaşta bir büyükmüş gibi davranılması öğretilmişti ona. Ama işte böyle anlarda içindeki o çocuk ortaya çıkıveriyor olmalıydı.

Gazi, Harun gibi bağırmak yerine hayran hayran atlara bakmaya devam etti. Atların koşuşuyla ayak sesleri arasında bir bağlantı kurmuştu hep. Bu yüzden şimdiki görüntü ona sessiz filmlerin görüntüsünü hatırlatıyordu. Atlar dörtnala gidiyordu ama ortada hiçbir ayak sesi yoktu. Sadece yüzüne çarpan kuvvetli rüzgarı hissediyordu o kadar.

Vadiyi boydan boya geçtikten sonra genişçe bir ovaya çıktılar. Ovanın nerede bittiği görülmüyordu. Çevrede bir tane olsun ağaç yoktu. Bembeyaz kar ufka kadar kesintisiz uzanıyordu. Atlar hiçbir yöne sapmadan aynı doğrultuda gitmeye devam ettiler. Bir süre sonra küçük bir gölü üzerinden geçip, bir yamacı tırmandılar. Gölü atların üzerinde geçmek hem Harun'u hem de Gazi'yi heyecanlandırmıştı. Gazi kalbinin deli gibi çarptığını duyabiliyordu. Atların ayaklarındaki mavi parıltının bir an gölün mavi sularıyla bütünleştiğini görür gibi oldu Gazi. Ama ne bir su çırpıntısı duydu ne de üzerinde bir ıslaklık hissetti. Gölün durgun yüzeyinde atlar sadece küçük bir dalga oluşturmuştu, o kadar.

Yamacı aştıktan sonra atlar aşağı doğru dolu dizgin giderlerken de aynı heyecanı hissetti Gazi. Karda eğimli bir yerden aşağıya doğru kaymak gibiydi bu. Rüzgarın yüzüne vurması, onu biraz olsun rahatlatıyordu. Çok geçmeden artık o da dayanamadı ve Harun gibi sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Yamacın altında uzanan ovayı baştan sona kat ettikten sonra bir ormanın önüne geldiler. Büyücünün işaretiyle atlar yavaşlamıştı. Ağaçların arasına girdiklerinde ise artık neredeyse yürümeye başladılar. Yerçekimsizlik özelliklerini kaybetmişlerdi. Gazi, atların ayaklarına baktı; ayaklardaki o mavi parıltı da kaybolmuştu. Yolculuğun etkisinden hala kurtulamamış olan Harun:

"Ne yolculuktu ama!" dedi, "haklıymışsınız, bu daha önce yaptığım hiçbir yolculuğa benzemiyor gerçekten de."

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi büyücü, "haklı çıkmak hoşuma gider."

"Daha ne kadar yol gideceğiz?" diye sordu Gazi. Yorulmaya başladığını hissediyordu.

"Akşam olmadan varmış oluruz" diye karşılık verdi büyücü. Fakat hava kararmaya başlamıştı bile. Bu sırada çalılıkların içinde bir kıpırdanma işitildi. Az sonra ise asker giyimli iki kişi yanlarına yaklaştı.

"Siz de kimsiniz?" dedi uzun boylu olanı kılıcını çekerek. Diğeri de ona uyup kılıcını çekti. İkisi de farklı köşelerden yaklaşıyordu.

"Siz Timur'un askerleri olmalısınız" dedi büyücü.

"Bu sizi ilgilendirmez" dedi uzun boylu olanı. "Burada ne aradığınızı….."

"Bizi ilgilendiriyor" diye onun sözünü kesti büyücü, "buraya kendisini görmeye geldik. Eğer izin vermeyecek olursanız, geçmesini biliriz."

"Geçmesini bilir misiniz?" dedi uzun boylu asker, "gerçekten de çok komiksiniz."

Sağ elini ağzına götürdü ve iki parmağıyla tiz bir ıslık çıkardı. Hemen ardından ormanın içi hışırtı sesleriyle doldu. Çevrelerini düzinelerce asker sarmıştı.

"Buna nen dersin?" diye çirkin bir şekilde güldü asker.

"Timur iyi çalışıyor" dedi büyücü, "aksi halde bu kadar genişletemezdi topraklarını zaten. Bahse girerim ki çevre bu tür gözcülerle kaynıyordur."

Asker yine eski sert halini aldı hemen.

"Seni ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokma" dedi. "Gerçi soksan da artık fark etmez, çünkü hükümdarımız Timur'un kelleni bedeninden ayırması çok uzak bir ihtimal değil."

"Çok uzak bir ihtimal" dedi büyücü. Gazi askerlerin her an saldıracağından emindi. Elliye yakın asker şimdiden etraflarını sarmıştı. Büyücü ise gayet sakin bir şekilde karşısındaki askerle konuşuyordu. Korkuyla Harun'a baktı. Onun da gözlerinde endişe vardı.

"Çok uzak bir ihtimal mi?" dedi asker. Büyücünün cüretkarlığı onu şaşırtmıştı. "Onu tanımıyor olmalısın, tanısaydın eğer…."

"Tam aksine, çok iyi tanıyorum" dedi büyücü, "şimdi gidin ve ona Adsız Büyücü'nün kendisini görmek istediğini söyleyin. Yeteri kadar vakit kaybettim çünkü."

"Adsız Büyücü mü?" dedi asker, "siz Adsız Büyücü müsünüz?"

Şaşkınlıkla büyücüye bakıyordu asker. Diğer askerler arasında da "Adsız Büyücü" kelimesi fısıltı halinde dolaşmaya başlamıştı. Sonunda içlerinden biri ileriye fırladı ve büyücünün atının önünde durdu.

"Kusura bakmayın efendim" dedi saygılı bir şekilde, "sizi tanıyamadığımıza çok üzgünüz. Gerçi sizi daha önce de görmüştük, en azından ben görmüştüm, ama yıllar önceydi bu. Bu yüzden de yüzünüzü unutmuşum efendim. Oysa hiç değişmemişsiniz. Sizi tekrar görmek büyük bir şeref. Hükümdarımız sizi görünce memnun olacak."

Askerlerden birinin büyücüyü tanımış olması hemen etkisini gösterdi. Hala elinde kılıcıyla hazır bekleyen uzun boylu asker, tereddüt etmekte devam etse de sonunda kılıcını kınına soktu.

"Bağışlayın efendim" dedi yarı eğilerek. "Kim olduğunuzu bilmiyordum."

"Önemi yok" dedi büyücü. "Şimdi geldiğimizi haber verir misiniz? Onu görmek beni de memnun edecek çünkü."

"Elbette efendim" dedi asker ve hızlı adımlarla ormanın dışına doğru yürümeye başladı.

Gazi, "Adsız Büyücü" isminin askerler arasında yarattığı etkiye şaşırmıştı.

"Oldukça tanınıyor olmalısınız efendim" dedi.

"Sayılır" dedi büyücü, "ama önemli olan doğru kişilerin bizi tanıyabilmesidir. Bizi mutlu kılacak olan budur."

"Doğru kişilerle kimi kastediyorsunuz efendim?" diye sordu Gazi.

Büyücü, Gazi'te baktı. Ama cevap vermek yerine hüzünlü bir şekilde gülümsedi sadece.

18

Timur'un Çadırında

Uzun boylu asker geri döndükten sonra, yarı beline kadar eğildi ve Timur'un kendilerini beklediğini haber verdi. Diğer askerler o gelesiye kadar, her ihtimale karşı yerlerinden kıpırdamamışlardı. Uzun boylu askerin Timur'un emrini getirmesiyle birlikte hepsi de kaşla göz arasında ortadan kayboldu.

"Timur tam istediği gibi bir ordu kurmuş" dedi büyücü, Gazi'yle Harun'a, "diğer savaşları olduğu gibi bu savaşı da kazanacak. Şanslı askerlersiniz. En azından kazanan tarafta olma bakımından."

"Ben kendimi o kadar şanslı görmüyorum" dedi Gazi.

"Niçin?" diye sordu büyücü.

"Bunun, yani geri dönüşün, daha kolay bir yolu olmalıydı. Savaşmak zorunda kalmak…"

"Savaş her zaman yıkım ve acı demektir" dedi büyücü, "kazanan için de kaybeden için de. Fakat bazen varmak istediğiniz

yere varmanız için zorlu yollardan geçmeniz gerekir. Sizin için de dönüş yolu savaşın içinden geçiyor. Fakat bu kadar korkmayın, Timur'un sizi savaşın içine sokacağını sanmıyorum hiç. O her zaman kimi nerede kullanacağını çok iyi bilir."

"Yani savaşmayacak mıyız?" diye sordu Harun hayal kırıklığıyla. "Ben de gerçek bir savaş yapacağımızı düşünüyordum."

"Savaş uzaktan göründüğü gibi değildir" dedi büyücü, "bunu anlayacaksınız."

Ormanlığın içinden çıktıklarında akşam olmuştu artık. Ama yine de ilerideki çadırları görebiliyorlardı. Yüzlerce çadır görülüyordu alanda. Büyük bir ordu toplamış olmalıydı Timur. En ortada kocaman bir çadır vardı. Çadırın üstünde uzun bir bayrak dalgalanıyordu. Gazi, Harun'a dönerek:

"Galiba şu büyük çadır Timur'a ait" dedi.

"Evet, onun olmalı. En büyük çadırlar hükümdarlara ait olur."

Çadırların etrafına yer yer nöbetçiler dikilmişti. En dışta da, alanı çevreleyecek şekilde nöbetçiler vardı. **Uzun boylu askerin işaretiyle nöbetçiler hiçbir soru sormadan kenara çekildiler ve geçmeleri için yol verdiler.**

Kimi çadırların önünde ateş yakıldığı görülebiliyordu. Havanın ne kadar soğuk olduğu göz önüne alınırsa doğaldı bu. Gazi, üzerinde çok da kalın olmayan biri giysi olduğu için üşüyordu. Aynı şey Harun için de geçerliydi. Dünle karşılaştırılamayacak denli soğuktu hava.

Askerler, ateşlerin etrafına toplanmış, birbirleriyle gürültülü bir şekilde konuşuyorlardı. Fakat kendilerinin yanlarından geçmeleriyle birlikte askerlerin de sustuğunu fark etti Gazi. Timur'a ait olduğu belli olan çadırı koruyan sınıra gel-

diklerinde, sınırda bekleyen asker onlardan atlarını teslim etmelerini ve çadıra kadar yaya olarak gitmelerini istedi. Hiçbir yabancı buradan içeriye atıyla giremezdi. Kurallar böyleydi.

"Kurallara karşı gelecek değiliz" dedi büyücü.

Uzun boylu asker sınırda kendilerini bırakınca bir başka asker çadıra kadar kendilerine eşlik etti. Timur'un bulunduğu çadır, diğer çadırlardan fark edilir derecede büyüktü. Önünde iki asker nöbet tutuyordu. Giriş tamamen kapalıydı.

"Siz bekleyin, ben hükümdarımıza haber vereyim" dedi kendilerini getirmiş olan asker.

Çevredeki askerler onları ilginç bulmuş olmalılar ki, dikkatlice onlara bakıyorlardı. Sadece büyücünün kılığı bile bütün bir ordunun dikkatini çekmeye yeterdi. Çünkü uzun, paltoya benzeyen bir elbise giymiş ve elbiseyi belinden sımsıkı bağlamıştı. Saçları da hafif uzun ama kırışıktı. Başındaki başlık da askerlerin giymiş olduğu başlığa benzemiyordu hiç. Gazi ve Harun gibi iki çocuğun orada olmasına da şaşırmış gibiydiler. Böyle garip kılıklı bir adam ve küçük iki çocuğun onların arasında ne işi olabilirdi?

Biraz sonra asker dışarı çıktı ve hükümdarın kendilerini beklediğini söyledi. Önde büyücü, arkada da Harun ve Gazi olmak üzere sırayla içeri girdiler. Odada üç kişi vardı. Timur olduğu belli olan hükümdar girişin tam karşısında, büyük, kabarık bir döşekte oturuyordu. Tıpkı dışarıdaki askerler gibi giyinmişti ama giysisi onlara göre daha parlaktı. Başlığının hemen üzerinde uzun bir tüy vardı. Biraz şişman biriydi. Ama hiç de hantal gözükmüyordu. Tam aksine çok canlı ve hareketli bir hali vardı. Gazi'nin tahmin ettiğinden daha iri yarıydı. Sağında ve solunda birer kişi vardı. Onların bulunduğu yer Timur'a göre biraz daha alçak kalmıştı.

Büyücü içeri girince hiç acele etmeden, ağır adımlarla Timur'un önüne kadar gitti ve yarı eğilerek selam verdi. Onun bu davranışı üzerine Harun ve Gazi, biraz uzakta kalmış olsalar da benzer şekilde selam verdiler.

"Seni ne zamandır göremiyorduk Adsız" dedi Timur neşeli bir şekilde. "Tam savaş zamanı gelmiş olman ne şans."

"Bizim gibilerin her zaman uğraşacak bir işleri olduğunu bilirsiniz hükümdarım" dedi büyücü, "buraya doğru geldiğinizi duydum ve bu fırsatı kaçırmak istemedim. Acaba hükümdarımız dünyada tek hükümdar kalasıya kadar savaşmak niyetinde mi?"

Gazi, büyücünün bu kadar teklifsizce konuşmasına şaştı. Timur'un kızıp kendilerini dışarı atıvereceğini zannetti bir an. Ama düşündüğünün aksine Timur neşeli bir kahkaha savurdu.

"Evet, iyi bildin Adsız" dedi, "dünyada tek hükümdar kalasıya kadar savaşmak niyetindeyim. Düşmanlarım güçsüzken niye bu fırsatı kaçırayım ki! Topraklarını genişletmek her hükümdarın hakkıdır. Hatta görevidir. Savaşmayan bir hükümdar halka göre tembel bir hükümdardır. Ama sanırım sen onaylamıyorsun bunu."

"Savaşmayı onaylayacak değilim. Ama bugün buraya gelmemin nedeni ordunuzda bir süreliğine savaşmak istemem. Bu yüzden de bu savaşınıza karşı gelemem en azından. Gerçi karşı gelsem bile değişen bir şey olmazdı. Dünyanın bütün alimleri bir araya gelseler Timur'u verdiği kararından geri döndüremezler."

"İyi bildin Adsız. Seninle bu kadar iyi anlaşmamızın nedeni de bu sanırım. Keşke sarayımda çalışmayı kabul etmiş olsaydın. Şu an yanımda bulunan alimlerin hiçbiri senin eline su dökemez."

"Alimlerinizi biraz fazla küçümsemiyor musunuz hükümdarım?"

"Ah!" dedi Timur yüzünü buruşturup elini sallayarak, "onlardan bahsetme bana. Bütün bildikleri başkalarının söyledikleri zırvaları tekrarlamak. Hiçbirisi de kendi düşündüğü şeyi söyleme cesareti gösteremiyor. Bir alay korkak hepsi de, o kadar. Sen şimdi bırak onları. Biraz önce ordumda savaşmak istediğini söyledin sanırım. Bu da ne demek oluyor? Büyük büyücümüz bir savaşçı olmaya mı karar verdi yoksa? Eğer öyleyse isabet etmişsin derim."

"Hükümdarımızı memnun etmeyi isterdim" dedi büyücü, "ne var ki gerçek bu değil. Orduya girmem, yanımda gördüğünüz bu iki gençle ilgili."

Timur bu iki gence baktı merakla.

"Bunlar için mi ordumda savaşacaksın?" dedi, "iyi de, kim bunlar?"

"Bu uzun bir hikaye hükümdarım, belki başka bir zaman bahsetsek bundan daha iyi olur. Kısaca söylemem gerekirse bu iki genç, ordunuzda savaşmak ve savaşçılığın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorlar. Ben de onları ordunuza aldırabilmek için onlarla beraber buraya geldim. Her askeri ordunuza almadığınızı bilirim. Üstelik her ikisi de çok küçük. Fakat bir süre, en azından saraya kadar, ben de onlarla birlikte olacağım. Bu yüzden kaygılanmayın. Onlarla uğraşmak zorunda kalmayacaksınız. Onlara göz kulak olurum. Bu süre içinde onlar da bir şeyler öğrenmiş olurlar."

Timur başını eğip düşünmeye başladı. Bir yandan da çok da uzun olmayan sakalını sıvazlıyordu. Yanındaki iki adam da Timur'la birlikte düşünceye daldı. Gazi'ye çok uzunmuş gibi gelen bir sessizlikten sonra Timur:

"Onların tamamen güvenilir olduklarından emin misin?" diye sordu büyücüye.

"Bana güvendiğinizi sanıyordum" dedi büyücü soğuk bir ifadeyle. Ses tonunda bir sitem saklıydı.

"Elbette sana güveniyorum" dedi Timur, "ama sen de bilirsin ki Adsız, dünyada aldatılmayacak kimse yoktur. Seni bile aldatan birileri bulunur."

Büyücü daha da soğuk bir ifadeyle:

"Hükümdarımız ricamı geri mi çeviriyor?" diye sordu.

"Çocuklar çıksın" dedi Timur. Bunun üzerine büyücü onlara dönerek:

"Beni dışarıda bekleyin" dedi, "biraz sonra gelirim. Askerlerin size söylediklerine de aldırmayın sakın."

Dışarı çıkınca Gazi:

"Bizi orduya almayacak sanırım" dedi Harun'a.

"Merak etme" dedi Harun, "her hükümdar biraz kuşkucu olur. Ama sonunda yola gelir. Büyücünün ricasını geri çeviremeyecektir, göreceksin. Büyük saygı duyuyor ona, bu belli."

Dışarısı soğuk olduğu için Gazi, büyücünün bir an önce gelmesini diliyordu. Bu sırada gelip geçen askerler onlara bakmadan edemiyorlardı. İçlerinden biri:

"Hey ufaklılar ne işiniz var sizin burada?" dedi gülerek, "annenizin yanında olmanız gerekmiyor mu sizin?"

Fakat yanındaki arkadaşı dürtükledi onu.

"Onları bulaşmanı tavsiye etmem hiç" dedi, "büyücüyle birlikte geldi onlar."

"Büyücü mü? Hangi büyücü?" diye alayla karışık sordu diğeri.

"Hangi büyücü olacak, Adsız Büyücü tabii ki!"

Böyle söylemesiyle birlikte diğerinin yüz ifadesi değişti ve hiçbir şey söylemeden hemen oradan uzaklaştı. Ama olayı duymayan da kalmadı. Gelip geçen askerler artık daha dikkatli bakmaya başlıyorlardı onlara. Fakat hiçbiri de en ufak bir şey söylemeye cesaret edemiyordu. Sadece aralarında fısıldaşıp geçiyorlardı.

Askerlerin arasında beklemek canını sıkmaya başlamıştı Gazi'nin. Karanlık neredeyse çökmek üzereydi ve üşüyordu. Bu kadar uzun sürdüğüne göre büyücü, Timur'u ikna edememiş olmalıydı. Şimdi evde olup uyumayı o kadar isterdi ki!

Biraz sonra dışarı çıktı büyücü. Yüzünden neler hissettiğini anlamak olanaksızdı. Gazi ve Harun soran gözlerle ona baktılar.

"Artık birer asker oldunuz" dedi büyücü umursamaz bir şekilde, "şimdi geceyi geçirebileceğimiz boş bir çadır bulmalıyız. Yarın ise yeni elbiseler verecekler size. Umarım sizin ölçülerinize uygun giysi vardır yedekte."

19

Savaşta

Geceyi büyücüyle birlikte küçük bir çadırda geçirdiler. Büyücü gece oldukça geç bir vakitte gelmişti çadıra. Gazi onun o zamana kadar Timur'un çadırında kaldığını biliyordu. İçeri girdiğinde oldukça sıkıntılı bir yüzle kendisine ve Harun'a bakmış, sonra da üstünü çıkarmadan olduğu yerde uyumuştu.

Ertesi gün ise daha gün ışımadan büyük bir gürültüyle uyandılar. Dışarı çıktıklarında iki tarafa koşuşturup duran askerleri gördüler. Çok geçmeden bir asker hızlı adımlarla çadırın önüne geldi ve Timur'un kendilerini beklediğini haber verdi.

"Hadi, hazırlanın" dedi büyücü, "Timur bizi bir savaşa davet edecek büyük ihtimalle."

"Savaşa mı?" dedi Gazi, "yani hemen savaşmaya mı başlayacağız?"

"Siz şimdilik savaşmayacaksınız elbette, ama ordu savaşacak. Timur'la birlikte siz de izleyeceksiniz."

"Yine eskisi gibi" dedi Harun hayal kırıklığı içinde, "değişen hiçbir şey yok."

"Umut edelim de değişmesin" dedi büyücü, "savaşı seveceğinizden emin değilim."

Timur'un çadırına vardıklarında, onu düşünceli bir şekilde odanın içerisinde dolaşırken buldular. İçeride tek başınaydı.

"Onlar dışarıda beklesin" dedi Timur, Gazi ve Harun'u göstererek. "Seninle konuşacaklarım var."

"Burada kalmaları daha yerinde olur hükümdarım" dedi büyücü, "onlara güvenebileceğinizi dün de belirtmiştim."

"Peki peki öyle olsun" dedi Timur yine o düşünceli haliyle. Ellerini arkasına kenetlemiş, hızlı adımlarla odayı arşınlıyordu. "Dünkü konuşmamızdan sonra neler olduğunu biliyor musun?" dedi büyücüye, "bana şehre, insanlara ve binalara dokunmamamı söylemiştin, ben de kabul etmiştim. Ama şimdi neler oluğundan haberin var mı?"

"Tahmin edebiliyorum" dedi büyücü, "düşman size savaş açtı, öyle değil mi?"

Timur olduğu yerde durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Nereden biliyorsun bunu?" dedi, "kim söyledi?"

"Hiç kimse" dedi büyücü, "sadece bir tahmindi."

"Evet, doğru" dedi Timur, "senin kim olduğunu unutmuşum. Her neyse düşman savaş açtı, o kendini bilmez padişah büyük bir ordu toplayıp yola çıkmış dün sabah. Bu gece akıncılar haber verdiler. Şimdiye kadar epey yol almışlardır. Ben ise vakit kaybediyorum. Dün konuştuğumuz şey sadece senin masum dediğin insanlar için geçerliydi, askerler için geçerli değildi, bunu unutma. Eğer bugün kararımı uygularsam sana verdi-

ğim sözden döndüğüm anlamına gelmiyor bu. Sözüme ne kadar sadık olduğumu bilirsin, hele senin gibi birine verdiğim sözden asla dönmem. Ama bu başka, Adsız anlıyor musun?"

"Elbette, hükümdarım" dedi büyücü, "sizi anlıyorum ve bunun sözünüzden dönme anlamına geldiğini de düşünmüyorum; masum halka dokunmadığınız sürece."

"Masum halk" diye kendi kendine söylendi Timur, "masum halk diye bir şey yoktur Adsız. Senin insanların ölümünden ne kadar iğrendiğini tahmin edebiliyorum, ama ne yazık ki gerçek bu. Masum halk yoktur. Eğer halk bir hükümdarın egemenliğinde yaşamayı kabul etmişse, başka bir hükümdarın kendisini öldürme hakkına sahip olduğunu da kabul etmiş demektir. Bu yüzden hükümdarla birlikte ülkedeki herkes, ya da en azından bir kısım halk yok olmalıdır ki yeni hükümdar egemenliğini kabul ettirebilsin. Atam Cengiz Han böyle yapmıştı ve dünyanın en büyük devletini kurmuştu yeryüzünde."

"Ama kendisinden sonra devletinin yıkıldığını da unutmayın hükümdarım" dedi büyücü, "büyük bir devlet yüzyıllar boyu yaşayan devlet demektir."

"Üzgünüm ama, devlet işlerinden zerrece anlamıyorsun" dedi Timur, "sen biraz kahin, biraz da sanatçı birisin; bu yüzden de anlaşılmazsın. Ama sonuçta bir devlet adamı değilsin, bir devlet nasıl yönetilir bunun cevabını veremezsin. İnsanları seviyorsun, ama onları yönetecek bilgiye sahip olduğunu düşünmüyorum. Yine de sana verdiğim söze sadık kalacak ve masum dediğin halka dokunmayacağım. Ama açıkça söylemeliyim ki bu kendini bilmez padişahın davranışı beni fazlasıyla kızdırdı."

"Onun ülkesini savunmak istemeyeceğini düşünmüyordunuz herhalde, öyle değil mi?" diye sordu büyücü.

"Tam aksine, ülkesini savunacağını düşünüyordum, ama bana saldırmak cesaretini göstereceğini düşünmüyordum hiç, beni kızdıran işte bu. Beni yenebileceğini nasıl düşünür?Bu bana hakarettir. Onu ve ordusunu yerle bir edeceğim bugün, ve üstelik *onları* da kullanacağım. Tabii ki sadece askerlere karşı. Buna bir itirazın yok değil mi?"

"Elbetteki hayır hükümdarım" dedi büyücü, "sadece bir büyücüden de ibaret olsam, savaşmak gerektiğinde hazırlık yapılması gerektiğini bilirim."

"Öyleyse anlaştık" dedi Timur, "senin de benim yanımda olmanı ve bana karşı gelenlerin başına neler geleceğini görmeni istiyorum. Kızgın olduğum zamanlar kazandığım savaşı birilerine göstermeyi severim. Çünkü ben kızgın olduğum zamanlar, ordum hep iyi savaşır."

Gün doğmak üzereyken ordu yola çıktı. Gazi ve Harun yine tek bir ata binmişlerdi. Gazi bu duruma sinirleniyordu, çünkü yanından geçen askerlerin kendilerine bakıp alaycı bir şekilde gülümsediklerini görebiliyordu. Ama Timur yeni bir at vermemişti kendilerine, büyücü de bu yönde herhangi bir şey söylememişti ona. Dolayısıyla şimdilik tek bir atla idare etmek zorundaydılar. Neyse ki ordu hareket ettiği zaman onlar da büyücüyle birlikte Timur'un hemen arkasında yola çıkmışlardı. Timur'a yakın olmaları diğer askerlerin de onlara bakışını etkilemişti bir anda.

Geldikleri yoldan geri dönüyorlardı şimdi. Ormanı kenardan dolaşmışlar, ovayı acele etmeden geçmişler, yamaca pusu kurmuşlardı. Öğle yemeğini yemelerinden kısa bir süre sonra akıncı birliğinden birkaç asker geldi. Düşman askeri gölün öbür tarafındaki küçük ormanlı alanın hemen arkasına kadar gelmişti. Sayıları çok fazla sayılmazdı. Padişah yok-

tu başlarında, orduya vezirlerinden biri komuta ediyordu.

"Demek kendi gelmemiş ha!" dedi Timur kızgınlıkla, "oysa ben onu bekliyordum. Neyse, aynı şey kısa bir süre sonra onun da başına gelecek. Ben sabırlıyımdır. Sonundan kaçamayacak."

Gazi, Harun ve büyücü, Timur'la birlikte savaşı daha iyi izleyebilecekleri tepeye çıktılar. Askerler ise yamacı dolaşarak ovanın kenarında beklediler. Biraz sonra düşman askeri gölün arkasında belirince de saldırıya geçtiler.

Gazi hayatında ilk defa gerçek bir savaş görüyordu. Gerçi savaşın nasıl bir şey olduğunu daha önce filmlerde de görmüştü ama böyle ellerinde kılıçlarla birbirini öldürmeye çalışan insanları, onların hemen biraz uzağından izlemek tabii ki çok daha farklıydı. Tek kelimeyle korkunçtu. İki taraf da birbirine acımıyordu. Timur ise sıradan bir olayla karşı karşıyaymışçasına oldukça sakindi. Atının yularıyla oynuyor, bir yandan da bakışlarını ordusunun üzerinde gezdiriyordu. Zaman zaman sakinliği verdiği emirlerle bozuluyordu; ama hemen arkasından eski halini alıyor, derin düşüncelere dalıp gidiyordu. Verdiği emirler genel olarak okçu ve akıncı birliklerine yönelikti. İki gurubun yerini de sık sık değiştiriyordu. Görünüşe göre her şey onun lehine gelişiyordu.

Bir ara büyücüye dönüp:

"Sence bu savaşı bu kadar çabuk kazanmak biraz kuşkulandırıcı değil mi?" diye sordu büyücüye.

"Biraz mı?" dedi büyücü, Timur'a bakmadan, "tamamıyla kuşkulandırıcı. Ne düşündüğünüzü tahmin edebiliyorum, ve sanırım kuşkulandığınız şey biraz sonra gerçekleşecek."

Timur hayretle büyücüye baktı.

“Öyle mi düşünüyorsun Adsız?” dedi.

“Biraz beklemenizi öneririm” dedi büyücü. “Tahminimin gerçekleşmesi çok uzak olmayabilir.”

“Tahminin doğru çıkmasa bile” dedi Timur, “sadece benim ne düşündüğümü tahmin edebilmen bile seni yanıma almama yeterdi.”

“Peki, ya tahminim gerçek çıksaydı” diye sordu büyücü, “o zaman ne yapardınız?”

“Daha önce de pek çok tahminin doğru çıktığını gördüm. Zaten o yüzden burada, bu tepedesin ve benimle birlikte savaşı izliyorsun.”

“Peki, ya size yeni saldırının nereden yapılacağını da söyleseydim?”

“Galiba yine de çok şaşırmazdım buna. Senin tahminlerine alışığım.”

“Bahse girerim ki şaşırırdınız” dedi büyücü, “bazen alışık olduğumuz şeyler bile nadir gerçekleşiyorlarsa heyecan uyandırabilir.”

“Belki de” dedi Timur. “Peki, nereden olacak yeni saldırı?”

Büyücü, gölün öte tarafını göstererek:

“Diğerlerinin geldiği yerden, ama sayıca biraz daha fazla olarak tabii. Hiçbir hükümdar bile bile ölüme gitmez.”

“Evet, gitmez” dedi Timur. “Eğer gelecek olurlarsa onları ilk biz göreceğiz.”

“Öyle olacak. Ve sanırım önemli olan da bu.”

“Evet, önemli olan bu Adsız. Onlara iyi bir karşılama yapacağım. Gelme zahmetine katlanırlarsa tabii.”

Gazi, Harun'a baktı. Heyecanla savaşı izliyordu. Ne Timur'la büyücünün konuşmalarını duyuyor, ne de kendisine bakıyordu. Bir elini kılıcına atmış, diğeriyle de atın yularını sımsıkı kavramıştı.

Gazi atın üzerinde oturmaktan yorulduğu için yer inmişti. Büyücünün atının hemen yanından aşağıya bakıyordu. Yer, karla kaplı olmasına rağmen bugün güneş açmıştı. Gölün yüzeyinde mavi bir parıltı vardı. Beyazlığın ortasında masmavi haliyle çok güzel görünüyordu. Ama savaşçıların görüntüsü bozuyordu bu manzarayı. Ovayı kılıç şakırtıları ve kaba bağırışlar doldurmuştu. Bu sırada Timur'un atı şaha kalktı ve hemen arkasından onun heyecanlı sesi duyuldu:

"İnanılmaz birisin sen Adsız!" dedi Timur, "gerçek bir büyücüsün! Bunu bilebildiğine inanamıyorum!"

Gazi onun niçin bu kadar heyecanlandığını anlayamamıştı. Ama Timur'un eliyle büyücüye gösterdiği yöne baktığında ne demek istediğini anladı. Büyücünün dediği çıkmıştı: Düşman ordusuna yardım gelmişti.

20

Timur'un Filleri

Gazi'nin anlayamadığı şey, Timur'un niçin bu kadar sevindiğiydi. Timur, düşman ordusunun gelişini görür görmez biraz uzağındaki yardımcılarından birine seslendi. Timur'un çadırında gördükleri adamlardan biriydi bu. Timur aceleyle onu bir şeyler fısıldadı ve adam, Timur'un konuşması biter bitmez atının üzerinde, gelen düşman ordunun tam aksi yönünde dörtnala uzaklaştı. Onun tepeden aşağıya doğru gidişine baktı Gazi. Böyle son sürat nereye gidiyor olabilirdi? Yoksa Timur'un da hazırda bekleyen bir ordusu mu vardı? Bu kadar sevinçli olduğuna göre önemli bir kozu olmalıydı.

Timur atının üzerinde dolanıp duruyor, bir yandan da büyücüyle neşeli bir şekilde konuşuyordu.

"Haklıymışsın Adsız, senin bu kadar gerçekçi tahminler yapacağın aklıma gelmezdi doğrusu. Gerçi daha önce de dediklerinin çıktığını hatırlıyorum; bu ilk değil. Ama senin de dediğin gibi, bir şey nadir oluyorsa her şeye rağmen insanı şaşırtabiliyor.

Asıl şimdi seviniyorum, çünkü gerçek savaş şimdi başlıyor; onlara Timur'un kim olduğunu göstereceğim. Timur, asla yenilmez ve asla böyle küçük savaşlarla düşmanı yenmeye tenezzül etmez. Bunun gerçek bir savaş olacak olması çok güzel. Böylece onun ordusunun önemli bir kısmını da yok etmiş olacağım. Şehri savunmak için elinde bir avuç askeri kalacak. Zavallı şey, kiminle savaştığının farkında olsaydı keşke. Demek ki dünya daha Timur'u tanıyamamış; onlara ve tabii ki tüm dünyaya göstereceğim bunu. Dünya beni iyi tanımalı Adsız, tıpkı senin tanıdığın gibi. Dünya benim kim olduğumu bilmeli. Savaşmak için değil, boyun eğmek için çıkmalı insanlar karşıma. Ben bunu istiyorum, insanlar emirlerime itaat etmeli….."

Timur konuşmaya devam ederken arka taraftan kuvvetli bir gürültü geldi. Gazi geriye dönüp baktığında gördüğüne inanamadı. Koca bir fil sürüsü ormanın içinden çıkıp kendilerinin bulunduğu alana doğru geliyordu. Sürünün önünde onlara rehberlik eden bir asker vardı. Filler atı takip ederek ovaya doğru yol alıyorlardı. Çok geçmeden bütün ovayı filler doldurmuştu. Gazi düşman ordusuna baktı. Henüz göle bile ulaşmamıştı ordu. Son derece yavaş hareket ediyor, kendilerinden emin bir edayla savaş alanına doğru ilerliyorlardı.

"Filleri bilmiyorlar" dedi içinden Gazi, "filleri bilmiyorlar ve bu yüzden yenilecekler. Timur yenecek onları."

Düşman ordunun yardımcı kuvveti savaş alanına varmak üzereyken Timur'un filleri tepenin dönemecini döndü ve karşı tarafın kendini savunmasına fırsat vermeden askerlerin üzerine saldırdı. Askerler filleri hesaba katmamıştı hiç. Üstelik de bu kadar kalabalık bir sürüyü. Filler askerlerin arasına dalıyor ve sanki gerçek birer savaşçıymış gibi onları ezmeden geçmiyorlardı. Timur'un filleri sıradan fillerden çok farklıydı. Eğitimli

filler oldukları belli oluyordu. Harun, atının üzerinde eğilerek, Gazi'nin kulağına:

"Timur'un filleri ne yapacaklarını biliyorlar" dedi, "prenses bu duruma çok üzülecek."

"Prenses" diye tekrarladı Gazi. Onu şimdiye kadar düşünmemişti hiç. Harun'un böyle söylemesiyle birlikte ona baktı Gazi. Sabahki, hatta biraz önceki heyecanı kaybolmuştu Harun'un. Şimdi hüzünlü bir ifade vardı yüzünde. Savaşı Timur'un alacak olmasına üzülüyor gibiydi.

Filler koca bir orduyu birkaç dakika içinde darmadağın etmişti. Yardımcı kuvvetlere güvenen asıl ordu da bu sonuçtan sonra çözülmeye başlamıştı. Gazi, bulunduğu yerden geriye kaçmakta olan askerleri seçebiliyordu.

"Görüyor musun?" diye büyücüye kaçanları gösterdi Timur. "En sevdiğim şey, bu manzarayı izlemektir. İlk önce birkaçı gider, sonra birkaçı, birkaçı ve derken bütün ordu kaçmaya başlar. Çok eğlencelidir."

Gerçekten de biraz sonra Timur'un dedikleri çıkmaya başladı. İlk kaçanları diğerleri izledi ve kısa sürede bütün ordunun kaçmaya başladığını görüldü. Timur'un askerleri düşmanı kovalıyorlardı. Yakalayabildiklerini kılıçla yere seriyor, işlerini bitirdikten sonra takibe devam ediyorlardı. Timur'un yüzünde mutlu bir gülümseme vardı. Her şeyin istediği gibi gittiğini anlamamak güç değildi.

Düşmanı kovalayan askerler karşı yamacın arkasında kaybolunca Timur fillerin geri çekilmesini, ovada bir grup askerin de ölmüş askerden geriye kalan ganimetleri toplayıp çadırların olduğu bölgeye getirmesini emretti. Kendisi ise kalan askerleri yanına alarak çadırına doğru yola çıktı.

Büyücüyle birlikte Gazi ve Harun da onu takip ediyorlardı. Savaştan sonra Timur'un büyücüye verdiği kıymet daha da artmış gibiydi. Bir ara Gazi ve Harun'a dönerek:

"Onları niçin orduma almamı istiyorsun? Büyük bir yetenek mi görüyorsun yoksa onlarda?" diye sordu büyücüye.

"Bunları daha önce konuştuğumuzu düşünüyordum hükümdarım" dedi büyücü.

"Evet, elbette" dedi Timur, "ama yine de merak etmeden yapamıyorum. Ne de olsa ben de insanım Adsız, senin gibi değilim. Eğer onların gerçekten asker olmasını istiyorsan, bir bildiğin var demektir. Bu yüzden ben de onları ordumda eğitmek isterim. Çünkü, bugün de gördüğüm gibi senin yanılmadığını biliyorum."

"Onların asker olmasını istemiyorum hükümdarım" dedi büyücü, "bu savaşta yer almalarını istiyorum, ama bu onların asker olacağı anlamına gelmez. Sadece savaşı görmeleri gerek hükümdarım, her insan gibi. Korkunç olanı görmeyen, hiçbir şeyden korkmaz; oysa insanın bazı şeylerden korkması gerekir."

"İnsan hiçbir şeyden korkmamalı Adsız" dedi Timur, "hiçbir şeyden korkmayan insan ancak büyük şeyler başarabilir."

"Bu, büyük şeylerden ne kastettiğinize bağlı hükümdarım" dedi büyücü.

"Büyük şeyler, herkesin bildiği büyük şeylerdir" dedi Timur, "bir hükümdar olmak, dünyaya hükmetmek gibi örneğin." Büyücünün yanıt vermediğini görünce devam etti. "Biliyorum, sen bu tür şeyleri büyük şeyler olarak görmezsin, ama gerçek budur. Dünyaya hükmeden gücü elinde bulunduruyor demektir. Tıpkı benim gibi. Eğer bu iki gençte büyük bir yetenek görüyorsan onları yetiştirmeyi üzerime alırım. Benden sonra devletin daha da büyümeye ihtiyacı olacak çünkü."

"Onlara sadece ufak tefek görevler vermenizi ve mümkün olduğu kadar onları savaş alanından uzak tutmanızı rica ediyorum hükümdarım" dedi büyücü, "onlar, bir savaşçı olmanın ne demek olduğunu bugün daha iyi gördüler."

"Pekala, dediğin gibi olsun" dedi Timur, "bugünkü taktiğime ne diyorsun peki? Yıllarımı bu filleri eğitmeye verdim ben. İşlerini iyi yaptılar mı sence?"

Gazi, Timur'un övünmekten çok hoşlandığını sezebiliyordu. Ama büyücünün cevapları hep temkinliydi.

"Ne yapacağınızı iyi biliyorsunuz hükümdarım" diye cevap verdi büyücü.

"Sadece ne yapacağımı değil" dedi Timur, "ne zaman ve nasıl yapacağımı da. Güç tek başına hiçbir şeydir. Onu kullanmak gerek; zamanında ve yöntemince."

Bu sırada fillerin yavaş yavaş geriye dönmeye başladıklarını gördü Gazi. Alanı geçmelerinden hemen sonra askerler onları ormanlık alana doğru sürmeye başlamışlardı. Filleri kontrol eden adamlar onların yanında küçücük kalıyorlardı. İri gövdeleri ve kocaman bacaklarıyla korkutucu birer yaratık gibiydi filler.

Timur ve büyücü o günkü savaşla ilgili konuşa konuşa ilerlemeye devam ettiler. Daha çok Timur anlatıyor, büyücü ise dinliyordu. Harun ve Gazi bir süre sonra ikisinin de gerisinde kaldı. Harun hiç konuşmuyor, dalgınca çevresine bakıyordu.

"Babanın yaptığı savaşlar da bu kadar korkunç olur muydu?" diye sordu Gazi ona.

"Evet" dedi Harun ama devamını getirmedi. Canı bir şeye sıkılmıştı anlaşılan.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Gazi. "Geri dönmeyi düşünüyorsan ben geri döneceğimize inanıyorum. Büyücü bizimle olduğu sürece tabii."

"Geri dönmek güzel olurdu" dedi Harun ilgisizce. Sonra başını çevirip, "sence prenses bizi bu halde görse ne düşünürdü?" diye sordu. "Babasının ordusuna karşı savaşan düşman ordunun içinde yer almış olduğumuzu görse ne hissederdi?"

"Pek iyi şeyler hissedeceğini sanmam" dedi Gazi, "sanırım bize yardım ettiği için pişmanlık duyardı herhalde."

"Pişmanlık duymasını istemezdim" dedi Harun ve atını mahmuzlayarak büyücünün atının yanına sürdü. Gazi, ona hak veriyordu. Kendilerine yardım etmiş olan prensese karşı ihanet etmiş gibi hissediyordu kendini. Ama kılıcı bulmaları gerekiyordu ve bunun için de büyücünün söylediklerini yapmaktan başka çare yoktu. Hem zaten her şey bir rüya değil miydi? Görünen her şey Harun'un hayalinden başka neydi ki?

Çadırların olduğu yere geldiklerinde hava kararmaya başlamıştı artık.

21

Savaşa Hazırlık

Yeni hedef, saraya saldırmaktı. Timur son darbesini de indirip ülkeyi ele geçirecekti. Bunun için hazırlıklar henüz doğmadan başladı. Timur, düşmanın güç toplamasına fırsat vermek istemiyor, ondan daha çabuk davranarak işini kolaylaştırmayı planlıyordu.

Gazi ve Harun için de artık birer asker olma zamanı gelmişti. En azından görünmüş olarak askere benzemeleri gerekiyordu. Timur, ordudaki herkesin tek bir kıyafet giymesini zorunlu koşmuştu. Buna uymayan tek bir kişi vardı, o da büyücüydü. Timur onu bir savaşçıdan ziyada bir bilgin olarak görüyordu.

Diğer askerler saldırı için hazırlık yaparlarken Gazi ve Harun da kendilerine uygun kıyafet aramakla geçirdiler vakitlerini. Kahvaltıyı eder etmez askerlerden biri onları aldı ve ordunun terzisine götürdü. Yedekte kendilerine uygun elbise yoktu elbette. Bu yüzden olan elbiseleri kısaltılması gerekiyordu. Tıpkı ordudaki diğer askerler gibi kahverengi kalın bir ku-

maştan yapılan elbiseler giydiler. Harun, Gazi'ye göre daha kısa boylu ve zayıf olduğu için, terzinin tüm uğraşlarına rağmen elbisesi biraz bol geldi. Özellikle pantolon niyetine giymiş olduğu giysi çok boldu. Fakat elbiselerin kalın ve yünlü olması işin iyi tarafıydı. Böylece daha az üşümüş oluyorlardı.

Bu arada terzi, diktiklerinin onlara uyup uymadığını anlamak için üzerindekileri çıkarmalarını istemişti. Gazi kaygıyla Harun'a baktı, çünkü Harun'un üzerinde o demir zırh vardı ve bunun görülmesi sorun olabilirdi. Fakat Harun son derece soğukkanlı bir şekilde giysilerini çıkardı. Gazi onu engellemek istedi ama bu davranışının terziyi daha da kuşkulandıracağını düşünerek vazgeçti. Harun'a işaret yaparak durumu anlatmak istiyordu ama o da kendisinden tarafa bakmıyordu hiç.

Böylece Gazi'nin korktuğu oldu ve terzi zırhı gördü. Fakat hiç de şaşırmadı buna. Tam aksine küçük bir hayranlık çığlığı koyuverdi.

"Aman Allahım, ne güzel şey bu böyle!" dedi, "hangi demircinin yaptığını bilmek isterdim."

Harun yalan söyleyerek:

"Bunu babam yaptı efendim" dedi.

Terzi zırha bakmayı sürdürerek:

"Baban usta bir demirci öyleyse" dedi.

"Evet efendim" dedi Harun, "ama bu tür zırhlar yapmaz pek. Bunu benim için özel yaptı. Çünkü böyle bir zırhı yapmak aylar alır ve çok da pahalıdır."

"Şanslısın" dedi terzi zırha dokunarak, "bu kadar sağlam olanını ilk defa görüyorum. Seni savaşta koruyacaktır. Hiçbir mızrak delemez bu zırhı. Hiçbir kılıç da parçalayamaz."

Gazi içinden "keşke parçalayabilseydi" diye düşündü.

Terzinin başlığı dikmesi de çok zaman almadı ama bu ikiliye birer ayakkabı ayarlayabilmek için epey uğraşması gerekiyordu. Çizmeye benzeyen, uzun deri ayakkabılar her ikisi için de son derece büyüktü. Ve bunları küçültmek, bir elbiseyi küçültmeye benzemiyordu hiç. Neyse ki terzi işinin ustasıydı ve ordu hareket etmeden, iki çift ayakkabı dikmeyi başardı. Gazi bunları giyince uzun zamandan beri ilk kez rahat ve ayağı üşümeden dolaşabildiğini hissetti. Harun da durumdan memnun olmuş gibiydi.

"Eğer işler yolunda gider de buradan çıkabilirsek" dedi Gazi'ye, "bundan çok daha güzel ayakkabılar giyeceksin."

Gazi, şimdilik işlerin yolunda gittiğini düşünüyordu. Çünkü büyücü de kendileriyle beraber gelmişti. O olduğu sürece güvendeler demekti. Ama o da, saraya geldikten sonra ordudan ayrılacağını söylemişti. Oysa asıl o zaman ihtiyaçları vardı ona. İçeriye nasıl gireceklerini bilmiyorlardı. Orduyla beraber savaşmak zorundaydılar. Fakat Gazi hayatında eline kılıç almamıştı hiç.

Kılıç demişken, her ikisine de birer kılıç verildiğini söylemek yerinde olur. Terziyle işleri bittikten sonra kapıda bekleyen asker onları almış ve bir başka çadıra götürmüştü. Çadırın içi tamamıyla askeri malzemelerle doluydu. Kılıçlar, kalkanlar, mızraklar ve hançerler düzenli bir şekilde bir araya yığılmıştı. Onları getiren asker kapının yanında durarak:

"Kendinize birer tane seçin bakalım" dedi, "savaşırken çok işinize yarayacak."

Gazi nasıl bir şey seçeceğini bilemediği için Harun'a göre hareket etmesinin daha uygun olacağını düşündü. Harun bu konularda daha tecrübeliydi şüphesiz. Bunu da belli etti hemen.

Hiç beklemeden kılıçların olduğu tarafa gitti. Yığının arasından kılıçları tek tek çıkarıyor, dikkatlice süzüyor ve beğenmediğini geri koyuyordu. Sonunda ayırmış olduğu üç kılıca baktı ve bir an kararsız kaldıktan sonra içlerinden birisini seçti. Tam diğer ikisini yığının içine atacaktı ki o zamana kadar onu izlemiş olan Gazi kolunu tuttu ve:

"Hey, bekle, bir de ben bakayım şunlara!" dedi. Bir süre kararsızca kılıçlara baktı. İkisinin de birbirinden pek farkı yok gibiydi.

"Sence hangisini seçeyim?" diye sordu Harun'a. "Bunların ikisi de aynı gibi."

"Öyle zaten" dedi Harun, "ama sağ elinde tuttuğun biraz daha hafiftir ve üstelik hafif kıvrımlı olduğu için savurması daha kolay olur. Bir kılıcın en önemli özelliği hafif olmasının yanı sıra kullanışlı olmasıdır."

Harun'un söylediklerinden sonra iki kılıca bir kez daha baktı Gazi. Hala pek bir fark göremiyordu. Yine de Harun'un tavsiyesine uyup sol elindekini yığının içine fırlattı.

Harun kalkanların, mızrakların ve hançerlerin önünde de benzer şekilde davrandı. İlk önce seçtiklerini uzun uzun inceleyip aralarından bazılarını kenara ayırıyor; daha sonra ise bunlar arasında da bir seçim yaparak kendisi için en uygun olanını alıyordu. Gazi ise her seferinde onun atmak istediklerine el koyuyor ve bunlardan birini seçiyordu. Onların bu davranışını gören asker:

"Daha önce hiç savaştınız mı siz?" diye sordu.

"Hayır efendim" dedi Harun.

"Ama silah seçmesini iyi biliyorsun" dedi ona asker.

"Asker olacak kişi silah seçmesini bilmeli efendim."

Asker gülerek:

"Peki ya arkadaşın?" dedi, "o, asker olmayı istemiyor herhalde?"

Gazi bu söze ve acemiliğinin bu derece ortaya çıkmış olmasına sinirlenmişti.

"Hiç kimse doğuştan bilmez bunu efendim" dedi öfkeli bir şekilde, "siz de silahları kullanmayı sonradan öğrenmediniz mi?"

Asker buna verecek bir karşılık bulamadı. Harun şaşkınlıkla baktı ona. Onun bu kadar cesurca konuşabileceğini tahmin etmemiş olmalıydı.

"Ayrıca" dedi Gazi, "bir askerin kılıç seçmesini bilmiyor olması, onu hiç kullanamayacağı anlamına gelmez."

Fakat asker daha fazla dayanamadı ve kahkahayı koyuverdi.

"Demek öyle ha? Haklısın, haklısın. Hah hah hah ha!....."

Bunun Gazi'yi daha da sinirlendirdiğini tahmin edersiniz elbette. Yine de kendini tutmayı başardı.

Silahlarını da kuşandıktan sonra dışarı çıktılar. Her yerde bir hareketlilik gözleniyordu. Çadırlar yavaş yavaş sökülmeye başlamıştı. Toplanan eşyalar, alanın gerisinde kalan arabalara yükleniyordu. Yer yer atlarla dolaşıp emir veren askerler görülüyordu. Kendilerine rehberlik eden asker:

"Nihayet beklediğimiz gün gelip çattı" dedi, "yola çıkıyoruz. Hükümdarımızın sabah olmadan yeni bir zafer daha kazanmasını dileyelim."

"Saraya mı saldıracağız?" diye sordu Harun. **Bildiği şeyin böyle açıkça söylenmesi tedirgin etmiş gibiydi onu.**

"Evet saraya. Bu gece yeni bir devlet daha yıkılacak ve devletimizin sınırları biraz daha genişlemiş olacak."

Gazi, gece savaşacak olmalarının pek de iyi bir şey olmadığını sezinledi. Karanlıkta şu sihirli kılıcı bulmak da çok kolay olmayacaktı. Fakat Timur'un gece savaşmayı düşünmesinin bir sebebi olmalıydı.

Gazi, toparlanıp yola çıkmanın birkaç saati bulacağını sanıyordu. Ama umduğundan daha kısa sürdü bu hazırlanış. Yarım saatlik bir süre içerisinde bütün çadırlar toplanmış, askerler yola çıkmaya hazır hale gelmişlerdi. Bu arada Timur, iki adamı ve büyücü de yanında olmak üzere en önde yerini almıştı. Atın üzerinde çok daha heybetli duruyordu. Çadırda göründüğünden de uzun boyulu ve kalıplıydı. Veziri olduğu anlaşılan diğer iki kişi onun yanında ufacık kalıyordu. Büyücü de pek uzun biri sayılmazdı. Ayrıca Timur'la kıyaslanmayacak derecede zayıftı. Ama buna rağmen çok güçlü bir görünüşü vardı atın üzerinde. Bu da onu en az Timur kadar etkileyici kılıyordu. Diğer iki vezirin Timur'un yanında biraz daha alçakgönüllü bir şekilde atlarına oturmalarına rağmen o sanki Timur'a eşit bir mevkideymiş gibi davranıyordu. Bu durum Timur'un ona ne kadar değer verdiğinin bir başka göstergesiydi. Atı, Timur'un atıyla hemen hemen eşit hizadaydı.

Ön taraflardaki askerlerden birinin boruyu çalmasıyla harekete geçtiler. Gazi borunun çalınmasıyla birlikte atların şahlanıp dört nala koşacaklarını sanmıştı ama atlar sakin ve tembel bir şekilde yürümeye başladılar. Timur ve büyücü yavaşça tümsekten aşağı doğru kayınca ordu da aynı hızla onları izledi.

Gazi ve Harun ordunun en arkasındaydılar. Gazi ata binmeyi hala tam olarak bilmiyordu ama yine de kendisine verilen atı reddedememişti. Bunda kendilerine rehberlik eden askerin alaylarının da etkisi vardı. Savaşa başka birinin atında gitmek ordu içindeki bu tür alayları daha da kuvvetlendirecekti şüphesiz. Bu da Gazi'nin kaldırabileceği bir şey değildi.

Ata binmeyi tam olarak bilmediği için, her an düşebileceğinden korkuyordu. Her şeyden önce atın hızını ayarlayabilmek çok güçtü. Üzenginden hafifçe dokunduğunda at bir anda şaha kalkıyormuş gibi yapıyor, Gazi de düşeceğinden korkarak hemen dizginlerine asılıyordu. Ama dizginlere asılmasıyla birlikte de at o an duruveriyordu. Bu sefer de yürümesi için tekrar üzengiden vurmak gerekiyordu. Böylece bu işlem sürekli olarak tekrar edip duruyordu. Ona uzaktan bakmış olsaydınız, iki adımda bir durup harekete geçtiğini görürdünüz. Oldukça komik bir durumda bulunuyordu. Bu da çevrede bulunan askerler için bir eğlence vesilesiydi.

Harun ise hiç acemilik çekmiyordu. Son derece rahattı. Uzun süredir atla yolculuk yapıyormuş gibi atı rahatlıkla kontrol edebiliyor, bir yandan da ata nasıl davranması gerektiği konusunda Gazi'ye öğüt verebiliyordu. Daha şimdiden savaşa hazırlamıştı kendini. Hareketlerinin ve tavırlarının diğer askerlerden bir farkı yoktu.

Gazi'yi en çok üzen şey, büyücünün tamamıyla kendilerini yalnız bırakmış olmasıydı. Oysa Timur'la konuşurken kendileriyle birlikte olacağını söylemişti. Sabah kalktıktan sonra ise yanlarına uğramamış, Timur'un yanından hiç ayrılmamıştı. Kendileriyle birlikte olacaklarını söylemişti daha önce ama böyle ayrı gittikten sonra oraya kadar orduda bulunmasının hiçbir anlamı yok gibi gözüküyordu. Saraya kadar Timur'la beraber gidecek, daha sonra ise belki de hiç görünmeyecek **ya da hiç yardım etmeyecekti. Bunu tahmin edebiliyordu. Gerçi büyücü şimdiye kadar hiç yalnız bırakmamıştı onları. Fakat bu sefer durumu umutsuz görüyordu Gazi. Ordunun en arkasında büyücüden bu kadar uzakta bulunmasının da belki etkisi vardı bunda. Onlar yarım etmeyecekti.** Öyle ise şu andan iti-

baren büyücüden ümidi kesmeleri, saraya girebilmenin yollarını aramaları gerekiyordu. Bu mesele hakkında Harun'la konuşabilseler çok iyi olacaktı ama etraflarında bunca asker varken bunu konuşmaları doğru olmazdı.

Harun ise son derece düşünceli görünüyordu. Sanki çevresindeki hiçbir şey ilgisini çekmiyordu onun. Böyle olduğu zamanlarda Gazi onun ciddi ve önemli bir şey düşündüğünü anlamıştı artık. Şimdi de önemli bir şey düşünüyor olmalıydı. Yalnız olsaydılar belki de meseleyi açardı kendisine. Ama şu an için susmaktan başka yapacakları bir şey yoktu.

Karanlık yavaş yavaş çöküyordu. Atlar da hızlanmaya başlamıştı artık. Çok geçmeden saraya varırlardı. Ve orada zorlu bir savaş bekliyordu onları. Zorlu ve kanlı bir savaş.

En azından Gazi böyle düşünüyordu.

22

Sarayın Önünde

Diğer askerlerle birlikte, her geçen dakika biraz daha hızlanarak yollarına devam ettiler. Kendilerinin geldikleri yoldan geçiyorlardı. Bu yüzden Gazi nerede olduklarını iyi biliyordu. Örneğin şimdi o büyük, uçsuz bucaksız ormanın kenarına gelmişlerdi. Tıpkı kendileri gibi ormanlığın kenarındaki yolu takip ediyorlardı. Ama atlar artık koşar adım gidiyordu neredeyse. Bu yüzden çabucak geçmişlerdi ormanlık yolu. Sonra karşılarına sonu görünmeyen bir bozkır çıktığında da diğer askerler aksine şaşırmamışlardı hiç. Çünkü tepeyi hemen aşınca bu bozkırın o kadar da büyük olmadığının anlaşılacağını biliyorlardı.

Kısacası onların takip ettikleri yoldan saraya gidiyorlardı. Gelirken birer kaçak olarak geçmişlerdi bu yollardan. Şimdi ise birer savaşçı olarak geri dönüyorlardı. Çok tuhaf bir duyguydu bu. **Birkaç** gün içinde konumlarının bu kadar değişeceğini kim tahmin edebilirdi ki!

Saray uzaktan görününce ordu durdu. Timur ormanlık alana çekilerek çevreyi incelemeye koyuldu. Komutanlardan biri

de askerlerin içine girerek, planlarının ne olduğundan bahsetti. Yapacakları ilk şey getirilen merdivenleri kulelere dayamak ve içeri girmekti. Kaledekiler zaten kendilerinin geldiğini haber almış olmalıydılar. Bu yüzden de surlarda onları bekliyor olacaklardı. İlk başlarda biraz kayıp verebilirlerdi ama bu korkutmamalıydı onları. Bu arada bir kısmı ise kapıya gitmeli ve onu kırmaya çalışmalıydı. Burada da onları yıldırmaya çalışacaklardı muhtemelen. Daha önce de başlarına gelmişti bu. Ama hiçbirinde de yılmamışlar ve kapıyı kırmayı başarmışlardı. Yeter ki bunu başaracaklarına inansınlardı.

"Başımızda hükümdarımız Timur oldukça hiçbir savaşı kaybetmeyiz" diye bağırdı komutan, "onun hiçbir savaşı kaybettiğini hatırlıyor musunuz?"

"Hayır!" diye gür bir ses geldi askerlerin arasından.

"Onun hiçbir savaşı kaybettiğini duydunuz mu?"

"Hayır!" sesi bir kez daha geldi.

"Onun kazanamadığı bir savaş biliyor musunuz?"

Aynı ses yinelendi askerler tarafından.

"Öyleyse şunu biliniz ki, hükümdarımız Timur bu savaşı da kazanacaktır. O çok daha büyük orduları yenmiş, çok daha büyük kentleri almış bir hükümdardır. Çok daha büyük padişahları yenip esir etmiş, ülkelerini kendi ülkesine katmıştır. Cihan üzerinde bir güç yoktur ki onun önünde dize gelmesin. Tek bir canlı yoktur ki Timur'un yenilmezliğini anlamamış olsun. Şimdi burada, bu gece bunu bir kez daha kanıtlayacak bu ordu. Onun sözünden çıkmadıkça, hiçbir kuvvet bu orduyu yenemez. Hiçbir güç durduramaz bizi. Hiçbir ordu, hiçbir kale, hiçbir insan, hiçbir silah, hiçbir canlı…"

Askerler arasından komutanın söylediklerini onaylayan çeşitli bağırışlar geldi. Daha sonra bu bağırışlar tek bir sese dönüştü ve tüm orduda aşırı bir heyecan hali görüldü. O zamana kadar uyuşuk birer insandan farksız olan bu askerler, şimdi korkunç bir güce dönüşmüşlerdi. Gazi, gerçekten de hiçbir gücün onları durduramayacağını anladı. Belki de sabaha varmadan sarayı almış olurlardı. Bu işin iyi yanıydı. Ama acaba Timur onların hükümdarın odasına kadar gidip kılıcı bulmalarına izin verir miydi? Zor bir ihtimaldi bu, o yüzden de vakit kaybetmeden Harun'la bir plan yapmaları gerekiyordu. Bu bağırış içerisinde askerlerin kendilerini duymayacaklarını hesap ederek, düşündüklerini Harun'a açmak istedi. Ama gürültünün ortasında ona sesini ulaştıramamıştı. Bunun üzerine atını onun atının yanına kadar sürmek istedi, fakat tam o sırada askerlerden biri yanlarına gelerek, onlara hemen kenara ayrılmalarını söyledi. Bu arada diğer askerler saldırıya geçmişlerdi bile. Saldırırken bir yandan da Timur'un adını haykırıyorlardı.

Kendileriyle birlikte on kadar asker de bir köşeye ayrılmış bekliyordu. Gazi şimdilik savaşmayacak olmalarına sevindi. Ama onları niçin böyle ayırmış olduklarını anlayamadı. Komutan, içlerinden iki tanesine hemen kazma kürekleri almalarını ve kendilerine gösterilen yerleri kazmalarını istedi. Gazi'yle Harun'a işaret ederek:

"Siz de benimle gelin bakalım" dedi.

Her tarafta bir koşuşturmaca sürüp gittiği için Gazi nereye gittiklerini göremiyordu. Atlarından inmişler, komutanı takip ediyorlardı. Fakat komutan çok hızlı yürüdüğü için ona yetişebilmek zordu. Hızlı yürümeleri gerekiyordu aksi halde her an gözden yitirebilirlerdi onu. Yine de Gazi'nin hızlı yürüyebildiğini söyleyemeyiz. Çünkü üzerinde silah taşımaya hiç de alış-

kın değildi. Kılıcı neredeyse yere değiyor ve arada bir, bir çalılığa ya da bir taşa takılıyor, bu da Gazi'nin tökezlemesine neden oluyordu. Elinde tuttuğu kalkan da hani pek hafif bir şey sayılmazdı. Bazen sağ bazen sol elinde taşıyordu onu. Öylesine nefret etmişti ki ondan, yere atıp parçalamak için büyük bir istek duyuyordu. Ne var ki orduda kalmak istiyorsa doğru bir davranış olmazdı bu. Elbise ve ayakkabıları da yürümesini engelliyordu. Terzi, elinden geldiğince küçültmüştü onları ama yine giydikleri bol gelmişti Gazi'ye. Harun için de pek farklı sayılmazdı durum. Ama Gazi ona baktığında onun, bundan pek de rahatsızlık duymadığını gördü. Hala dalgın bir şekilde bir şeyler düşünmeye devam ediyordu. Belki de kılıcı nasıl ele geçireceklerine dair planlar kuruyordu. En azından Gazi öyle olmasını umut ediyordu.

Komutan onları doğruca Timur'un yanına getirdi ve:

"Emrettiğiniz iki çocuk buradalar efendim" dedi.

Timur, komutana bakmadan:

"Peki, gidebilirsin" dedi, "şu tünel işlerini de iyi denetleyin. İçeri girmemizde çok etkili olabilir bu teknik."

Komutan selam verip ayrıldı hemen. Timur, vezirleri ve büyücü, yan yana durmuşlar, atlarının üzerinde savaşı seyrediyorlardı.

"Ne dersin Adsız" dedi Timur, "sabaha varmadan sarayı alabilir miyiz? Çok uzun savaşları sevmem ben**. Her ne kadar sabırlı bir olsam da**."

"Hiçbir şeyin ne kadar süreceğini bilemeyiz" dedi büyücü, "sadece tahmin edebiliriz."

"Senin tahminin nedir?"

"Tünellerin kazılması erken tamamlanırsa, sabaha karşı savaş biter. Ama bu şekilde kapıyı kırabileceklerini ya da surla-

rı aşabileceklerini zannetmeyiniz. Bu kadar kısa sürede bu imkansız."

"Ama biliyorsun Adsız, daha önce de başardım bunu. Bir gecede aldığım birçok kale var."

"Aylarca kuşattığınız kaleleri de hatırlayınız hükümdarım."

Timur kahkahayla güldü.

"Her şeye verilecek bir cevabın var, öyle değil mi?" dedi, "tünel kazmayı ilk kez burada deniyorum. Daha önce de aklıma gelmişti bu mesele ama uzun süreceğini düşünerek hiç uygulamamıştım. Bu kez senin aklına uyuyorum Adsız, bakalım sonuç ne olacak."

"Bu, tünel işinde başarısız olunursa tüm suçun bana yükleneceği anlamına mı geliyor hükümdarım?"

Timur bu sefer daha da sesli bir şekilde güldü.

"Bazen çok alıngan oluyorsun büyücü" dedi, "tünel işini sadece öylesine deniyoruz. Başarılı olmak veya olmamak umurumda değil. Bu savaşı er veya geç alacağım. Buna engel olamazlar. Hiç kaybetmedim şu ana kadar, bunu biliyorsun. Şu askerlere bir bak. Onları yenebilecek bir ordu var mıdır sence?"

Askerler görülmemiş bir isteklilikle surlara saldırıyordu. Sık aralıklarla dayadıkları merdivenlerle surların tepesine ulaşmaya çalışıyorlardı. Fakat henüz oraya ulaşan biri çıkmamıştı. Daha yolu yarılamadan atılan oklarla yere düşüyorlardı. Merdivenin üzerinden, o kadar yükseklikten vurulan askerlerin yere düşüşünü görmek korkutucuydu. Bir kısmı da kapının olduğu yere toplanmış, koca bir tokmakla kapıyı dövüyordu. Ama sık sık aksıyordu bu eylem. Çünkü yukarıdan atılan oklar ya da dökülen yağ gibi kızgın maddeler pek çok kişinin yaralanmasına ya da ölmesine neden oluyordu. Dehşet verici bir manzaraydı ve Gazi bunları görmemek için başını öbür tarafa çevirdi.

"Bu ordu yenilemez" dedi büyücü, "ama onların niçin bu kadar istekli olduklarını merak ediyorum. Hayatları boyunca asker kalacaklar ve onlara vereceğin biraz paradan başka bir şey geçmeyecek ellerine. Tabii biraz da ganimet. Ama tüm bunlar yaşamaları halinde geçerli olacak. Oysa şimdiden çoğu öldü ve içlerinden bir çoğu daha bu gece aynı akıbetle karşı karşıya kalacak."

"Bazı şeyleri anlaman çok güç Adsız" dedi Timur, "sen bilge bir kişisin ama asla bir asker ya da bir komutan olamazsın. Bir kalenin nasıl ele geçirileceğine dair onlarca yol gösterebilirsin. Ama hiçbir zaman bir orduyu komuta edemezsin. İnsanları ruhuna kadar okuyabilirsin ama kimi zaman insana dair en basit bir gerçeği bile bilemezsin."

"Peki, nedir o gerçek hükümdarım? Bu basit gerçeği bilmeyi çok isterim."

Timur tatsız bir şekilde güldü.

"Hiç başkalarının başarılarıyla övünen birini görmedin mi Adsız?" dedi, "eğer görmediysen onlar için Timur'un ordusunda savaşmanın anlamını da kavrayamazsın. Her biri kendini küçük bir Timur zannediyor şimdi. Benim başarılarımın her birinde onların da küçük bir hissesi var. Bu da yetiyor onlara. Sokaklardan geçtiklerinde halk hayranlık dolu gözlerle bakıyor. Genç kızlar sırf Timur'un ordusunda oldukları için aşık oluyorlar onlara. Timur, güç demek büyücü. Timur şan, şöhret, para, zenginlik demek. Timur güzellik, heyecan, başarı demek. Fakat bunları bilemezsin sen. Kendi içinde yaşıyorsun ve hayatın ne olduğundan habersizsin."

Gazi, o zaman büyücünün ilk kez sesli bir şekilde güldüğünü duydu. Çok gizli bir alay saklıydı bu gülüşte.

"Demek hayatın ne olduğundan habersizim" dedi gülmeye devam ederek, "peki, Yüce Timur, ya tüm bunların farkındaysam ama sadece anlamlarını çözemiyorsam. Hayat acaba bunları fark edebilmekte mi, bunların anlamlarını çözebilmekte mi? Yoksa bunlardan çok daha başka bir şey mi?"

23

Saraya Giden Tünel

Büyücünün cevabından sonra her ikisi de susmuştu. Ama surların etrafındaki savaş, son hızla devam ediyordu. Ölen kişilerin yerine yenileri geliyor, savaşa dahil oluyordu. Bir yandan da yarılananlar, arka saflara taşınarak tedavi ediliyordu. Sürekli bir gürültü, bir bağırış vardı etrafta. Komutanlar atlarının üzerinde yeni yeni emirler veriyor; arada bir gelip, durumdan Timur'u haberdar ediyorlardı. Timur da gelen haberler üzerine önemli gördüğü noktalarda komutanları uyarıyor, bazen de daha önce vermiş olduğu emirleri değiştiriyordu. Bu arada gelen habercilerden biri Gazi ve Harun için önemli olabilecek bir şey söyledi. Tünellerden biri açılmıştı. Hükümdar gelip bakmak ister miydi acaba?

"Elbette bakmak istiyorum. Hemen oraya götür beni?" diye cevap verdi Timur. **Sonra Gazi ve Harun'a bakarak:**

"Onları bu işte kullanmamın doğru olacağından emin misin?" diye sordu büyücüye.

“Hiç kuşkunuz olmasın hükümdarım” dedi büyücü. “En doğrusu bu, inanın bana.”

“Peki öyleyse” dedi Timur, “hadi gidip görelim şu tüneli. Eğer işe yaradığını görürsem sonraki savaşlarda da kullanabilirim bu yöntemi.”

Sarayın, ormanlığa bakan tarafına doğru gittiler. Gazi’yle Harun’un saraydan kaçtığı yere çok yakındı burası. Gazi fısıltıyla:

“Gizli geçit de buralarda bir yerde olmalı, öyle değil mi?” diye sordu. Ama Harun’un cevabı sadece bir sus işareti oldu.

Tümseğin yukarısına doğru tırmandıklarında Gazi’yle Harun’un ağzı açık kaldı. Çünkü tünelin kazılmaya başlandığı yer, onların, **birkaç gün önce** bütün gün akşamın olmasını bekledikleri, saklandıkları ve aynı zamanda da Harun’un hikayesini anlattığı yerdi.

“Burada zaten bir oyuk görmüştük hükümdarım” diye açıklama yaptı görevli asker, “üstelik saraya da yakındı. O yüzden buradan başlamanın iyi olacağını düşündük. Ayrıca tümsekten dolayı saraydaki askerlerin bizi oradan görmesi de imkansız.”

“Güzel, güzel” dedi Timur sadece. Tünelin olduğu yere yaklaşarak içeri baktı. “Çocuklar geçebilir mi peki buradan?” diye sordu.

“Sadece çocuklar değil hükümdarım, şişman olmayan biri bile geçebilir. Geniş kazdık tüneli.”

“Güzel, güzel” diye mırıldandı yine Timur. İçeriyi incelemeye devam ediyordu. Oyuk daha da genişletilmiş, çıkan topraklar biraz uzağa yığılmıştı. Ama yine de ancak sürünerek geçebilirlerdi buradan.

“Tavanı sağlam mı bari? Ya toprak göçerse?” diye sordu Timur.

"Mümkün olduğunca yerin altından kazdık hükümdarım. Göçmesi gibi bir ihtimal yok."

"Peki, ya girenler içeride havasız kalırlarsa?"

"Tünelin ağzı yeterince geniş hükümdarım. İçeriye aynı anda çok fazla kişi girmediği sürece böyle bir ihtimal yok."

Timur yine:

"Güzel, güzel" diye mırıldandı. "Sen ne dersin büyücü, çocuklar geçebilir mi buradan?"

"Sanırım bunu sadece onlar bilebilir" dedi büyücü. Bunun üzerine Timur onlara dönerek:

"İçeri girmeye hazır mısınız?" dedi. Timur ilk kez doğrudan bir soru soruyordu onlara.

Gazi'nin korkmaya başladığını ve tünele girmeye hiç de istekli olmadığını belirtmek gerek. Her ne kadar asker, tavanın çökmeyeceğini ve havasız kalmayacaklarını kesin olarak belirtmiş olsa da Gazi böyle küçük bir delikte sürünerek gitmeyi hiç istemiyordu. Daracık yerlerde sıkışıp kalmak hep büyük bir korku olmuştu onun için. Ama Harun onun aksine istekli gözüküyordu:

"Hazırız" efendim dedi.

"Peki, sen hazır mısın küçük?" diye bu sefer Gazi'ye sordu Timur. Gazi istemeye istemeye:

"Evet, hazırım efendim" dedi.

"Güzel" dedi Timur. "Öyleyse ilk harekata başlayabiliriz…."

Ama bu arada büyücü, Timur'un sözünü kesti.

"Peki nereye çıkıyor bu tünel hükümdarım?" diye sordu. "Henüz çocukların tam olarak nereye gideceğini bilmiyoruz."

"Hiçbir ayrıntıyı kaçırmıyorsun Adsız" dedi Timur. Sonra da askere dönerek, "bize tünelin nereye çıktığını söylemedin" dedi.

"Tünelin nereye çıktığını bilmiyoruz hükümdarım" dedi asker, "bu, çocukların görevi. Çünkü zemini delmiş olsak yakalanabilirdik. Veya çok gürültü çıkardığımız için şüphelenebilirlerdi. Zemini delmek içeriye girenin görevidir hükümdarım."

"Peki ama böylece her ikisini de tehlikeye atmış olmuyor musunuz?" diye sordu büyücü, "ya tam bir grup askerin ortasına düşerlerse? Ya şüphelenmiş de deliğin başında bekliyorlarsa? İçeri girer girmez yakalarlarsa onları?"

"Böyle bir tehlike her an mevcut efendim. Savaş tehlike demektir."

"Bence siz sadece kendinizi korumaya çalışıyorsunuz. Kendinizi tehlikeye atmaktan çekindiğiniz için öncelikle bu iki genci oraya gönderiyorsunuz. Savaş tehlike demektir ama burada hiç de tehlikede değilsiniz. Rahat rahat tünel kazmaktan ve arada bir dinlenmekten başka bir iş yaptığınız yok."

"Sinirlenme Adsız" dedi Timur, "eğer istemiyorsan başkalarını göndeririz saraya. Onları bana öneren sensin. Onlar konusunda hiç de ısrarcı değilim. İstersen hemen birkaç asker bulayım oraya göndermek için."

"Buna gerek yok hükümdarım" dedi Harun öne çıkarak, "ben ve arkadaşım oraya gitmeye gönüllüyüz. Eğer bir tehlike çıkacak olursak, hemen geriye dönebiliriz. Tünelin içinde bizi takip edemezler nasıl olsa."

Böyle söylerken Gazi için için kızıyordu Harun'a. Çünkü tam içeri girmekten kurtulup daha kolay bir yol düşüneceklerken Harun, pervasızca öne çıkıp kahramanlık taslamaya kalkıyordu. Üstelik sadece kendi adına da konuşmuyordu. Saraya girmenin şüphesiz daha kolay bir yolu mutlaka vardı.

"İşte gerçek bir asker!" dedi Timur gülerek, "eğer istiyorsanız öncelik olarak birkaç askeri gönderebilirim. Onlar girdikleri yerin güvenli olduğunu söyledikten sonra da sizler girersiniz."

"Hayır" dedi Harun, "biz gidebiliriz hükümdarım. Tehlikeyi atlatabileceğimizden eminim."

"Pekala" dedi Timur, "vakit kaybetmeden halledelim şu işi. Size ne yapacağınızı söylüyorum. Eğer girdiğiniz yer güvenli ve rahatça hareket edeceğiniz bir yerse, ilk işiniz sarayın dışına çıkıp kapıyı açmaya çalışmak olacak. Bunu yaparken çok dikkatli davranmanız gerekiyor. Ne olursa olsun yakalanmayacaksınız. Ölmek bile esir edilmekten daha iyidir. Unutmayın; esir edilmektense ölmeyi seçeceksiniz. Eğer girdiğiniz yerden dışarı çıkmakta zorlanıyorsanız, hemen geri dönüp yardım isteyeceksiniz. Kaç tane askere ihtiyacınız olduğunu söylemeniz yeterli. Bu arada biriniz içeride kalıp durumu kontrol edebilir. Eğer işe yaramaz bir yere çıktıysanız ya da çıktığınız yer tehlikeli bir yerse hemen geri döneceksiniz. Böyle bir durumda bir şeyler yapmaya çalışmak gereksizdir. Anlaşılmayan bir şey var mı?"

"Hayır efendim" dedi Harun. Gazi ise sinirinden ve aynı zamanda korkusundan ne diyeceğini bilemiyordu.

"Peki öyleyse, yolunuz açık olsun. Eğer kapıyı açmayı başarırsanız, büyük bir ödül sizi bekliyor olacak. Bunun ne olacağını ancak savaştan sonra görürsünüz."

Böyle diyerek atıyla, diğer askerin kendisini götürdüğü yere doğru gitmeye başladı. Büyücü de bir an onlara baktı. Üzgün bir ifade vardı gözlerinde. Fakat çok sürmedi bu. Kararlı ve canlı bir hal alarak hemen Timur'un arkasından gitti. Harun:

"Veda etse miydik ona?" dedi.

Fakat Gazi çok sinirli gözüküyordu. Ona cevap vermedi.

24

Tünelin Çıkışı

İçinde bir meşale, biraz yiyecek ve tünelin çıkışını delmek için gereken küçük bir kazma aleti bulunan birer torbayla birlikte tünele girdiler. Sürünürken kendilerini rahatsız etmesin diye silahlarını dışarıda bırakmışlardı. Bu pek de geniş sayılmayacak yerde onlarla birlikte hareket edebilmeleri zordu.

Gazi'nin tahmin ettiği gibi oldukça dardı tünel. Bu, onu daha da sinirlendirdi.

"Kendini bir kahraman sanıyorsun, öyle değil mi?" dedi Harun'a. "Ama şunu sana açıkta söyleyeyim eğer sarayın içerisinde ölecek olursam ya da burada havasızlıktan boğulup kalırsam bunun sorumlusu sen olacaksın."

"Burada havasız kalmayacağın bir gerçek" dedi Harun, "içeride neler olacağını ise ikimiz de bilmiyoruz. Bence biraz daha olumlu bakabilmeyi öğrenmelisin."

"Olumlu bakabilmeyi mi?" diye haykırdı Gazi. "Şu içinde bulunduğumuz durumun neresi olumlu sence? Timur bizim yeri-

mize başkaları da gönderebileceğini söyledi. Eğer öne çıkıp kahramanlık yapmasaydın şimdi dışarıda güven içinde olacaktık."

"Ben hiç de öyle düşünmüyorum. Eğer buraya girmeseydik başka bir görev verirlerdi bize. Mesela surlara tırmanmak gibi."

"Surlara tırmanmak gibi mi?" dedi Gazi korkuyla. "Bunu da nereden çıkarıyorsun? Bizim surlara tırmanamayacağımız herhalde bilirler."

"Savaşta kimin ne yapacağına bakılmaz pek. Bir askersen her şeyi yapmak zorundasın. Eğer surlara tırmanamadığımızı düşünecek olsalar bile o zaman da kapıyı kırmak için tokmağın başına gönderirlerdi bizi. Yani askersen bir şekilde görev almak zorundasın. Orada durup savaşı izleyeceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Bunu hiç düşünmemiştim."

Böyle diyerek biraz sustu. Ama aradan çok geçmeden tekrar itiraz etti.

"Ama büyücünün Timur'a söylediklerini sen de duydun" dedi, "bizim sadece savaşı görmemizi istiyordu o. O istemediği sürece Timur bizi savaştırmayacaktı."

"Doğru" dedi Harun, "ama her şeyden önce bir askerin gururu olmalıdır. Orada durup savaşı izleyemezdik. Hem kılıcı bulmak için saraya girmemiz gerekmiyor muydu?"

"Gerekiyordu ama bu şekilde değil."

"Peki ya nasıl? Surlardan mı girecektik? Ya da kapının kırılmasından sonra kapıdan girerdik. Ama unutma ki o zaman saraya değil, avluya girmiş olurduk. Avlu ise küçük bir şehri içine alabilecek büyüklüktedir her zaman. Oradan sarayın içine geçebilmek en az surların ötesine geçebilmek kadar zordur. Yapabileceğimiz en iyi şey yerin altından gizlice sarayın içine girmek. Üstelik bunu yapmamızı da büyücü

önerdi, öyle değil mi? Onun yanlış bir şey yapacağını düşünmüyorsundur herhalde."

Bunu söyleyince Gazi onun böyle davranmasına hak verdi. Ama Harun'a "haklısın" demeyi de gururuna yediremedi. Sadece susmakla yetindi o kadar.

Tünelin içinde ilerleyebilmek çok güçtü. Özellikle bazı yerler çok dar bir biçimde, gelişigüzel kazınmıştı. Askerlerin, işlerini çabucak bitirebilmek için özensizce kazdıkları belli oluyordu. Ama yine de bu kadar sürede burayı kazabilmiş olmaları hayret vericiydi. Belki biraz daha vakitleri olsaydı çok daha iyi bir iş çıkarabilirlerdi.

Yüzüstü sürünerek ilerliyorlardı. Harun önden gidiyor ve Gazi de arkadan onu takip ediyordu. Harun'un elinde yanan bir meşale vardı. Böylece nasıl bir yerden geçtiklerini görmeleri kolaylaşıyordu. Çok fazla gitmemiş olmalarına rağmen Gazi'ye sanki uzun zamandır yol alıyorlarmış gibi geliyordu. İçlere doğru gittikçe, hava azalmaya başlamıştı. Nefes almakta güçlük çekiyorlardı. Gazi ara sıra üstündeki toprağı ellemeden edemiyor, **çöküp de onun altında kalmaktan korkuyordu.**

"Hey!" diye bağırdı Harun'a, "daha ne kadar gideceğiz, bunalmaya başladım artık."

"Sanırım tünelin sonunu gördüm" dedi Harun. "Biraz daha gayret et, fazla bir şey kalmadı gibi."

"Eğer yanlış görmüşsen halim bitik" dedi Gazi, "çünkü burası çok havasız. Bayılacak haldeyim."

Neyse ki Harun'un gördüğü doğruydu. Biraz sonra tünelin sonuna vardılar.

"Şimdi şu torbandaki küçük kazmayı ver bana" dedi Harun, "bakalım nereye çıkacağız."

Gazi tedirginlikle:

"Ya içerde birileri varsa?" diye sordu, "ya çıkar çıkmaz yakalanırsak?"

"Umarım yoktur. Yine de öncelikle bir dinleyelim. Sen de yaklaş biraz. Kulağını daya şuraya. Nasıl, bir şey duyabiliyor musun?"

Her ikisi de kulaklarını dayadılar. Yukarıda hiç ses yoktu. En ufak bir kıpırtı bile duyulmuyordu.

"Bence şansımız yaver gidiyor" dedi Harun, "tenha bir yere geldik. Umarım bulunduğumuz yer hükümdara yakındır."

"Peki, ya bizim konuşmamızı duyup sustularsa?" dedi Gazi, "onlar da belki bizi dinliyorlardır şimdi. Çıkınca….."

"Bu kadar olumsuz düşünmeyi bırak artık. Eğer iş senin dediğin gibiyse yapacak bir şey yok." Fakat sonra Gazi'nin dediğini doğru bulmuş olacak ki onun kulağına eğilerek fısıltıyla, "Önden ben gideceğim" dedi, "eğer içeride birileri varsa sana işaret veririm. İşaretimi alır almaz geriye doğru sürün. Anladın mı? Olabildiğince hızlı kaç."

"Ya sen?" diye sordu Gazi fısıltıyla.

"Beni merak etme, ben de senin arkandan gelmeye çalışırım. Eğer gelemezsem de başımın çaresine bakmayı başarabilirim. Sen olanları büyücüye ve Timur'a anlatırsın."

"Seni burada bırakamam."

Ama artık Harun onu dinlemiyordu.

"Şu kazmayı versene" dedi, "vakit kaybetmeden işe başlayalım. Nereye çıktığımızı çok merak ediyorum. Meşaleyi de sen tut bu arada."

Kendi kazmasının sapı biraz daha küçüktü. Bu yüzden Gazi'nin verdiği kazmayla tavanı delmeye başladı. Yavaş yavaş

vuruyor, fazla ses çıkarmamaya özen gösteriyordu. Fakat böyle bir yeri kazmaya, daha doğrusu bir tünel ağzı açmaya çalışmanın en kötü tarafı, üzerinize dökülen topraklardır. Hele bir de yüzünüzü koruyacak herhangi bir şey yoksa, topraklar kulaklarınıza ve burnunuza kaçarak sizi iyice rahatsız eder. Gözünüze kaçan tozlardan çevrenizi görmeniz zorlaşır ve en sonunda yaptığınız işe lanet edersiniz. İşte Harun da şimdi böyle bir durumdaydı. Gözlerini ovuşturarak:

"Ne zor şeymiş bu iş!" dedi, "ama yapacağımı bilirim ben. Geriye çekil. Biraz daha öteye git."

Böyle diyerek Gazi'yi birazcık uzaklaştırdı. Torbasının içindekileri çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Gazi.

"Şimdi görürsün" dedi. Torbayı boşattıktan sonra yüzüne geçirdi ve bu şekilde tünelin ağzını açmaya başladı.

"Hey" dedi Gazi sessizce, "önünü göremeden deliği nasıl açacaksın?"

"Vuracağın yeri bildikten sonra görmesen de olur" dedi Harun, "ama beni konuşturmasan iyi olur; torbanın kılları ağzıma kaçıyor."

Böyle diyerek tükürür gibi yaptı. Gazi onun bu haline ister istemez güldü. Yerin altında bu haldeyken oldukça komik gözüküyordu. Ama Harun'un çabaları sonuç verdi ve sonunda yolun ağzını açmayı başardılar. Harun torbayı kafasından çıkarttıktan sonra meşaleyi Gazi'nin elinden aldı ve kafasını yavaşça delikten içeri soktu. Gazi heyecanlanmış, nereye çıktıklarını merak etmeye başlamıştı. Bir yandan da her an bir tehlike işareti bekliyordu Harun'dan. Ama böyle bir şey olamadı.

"Sevinebilirsin" dedi Harun, "boş bir odaya çıkmışız."

"Boş bir odaya mı? Peki, nasıl bir yer?" diye sordu Gazi.

"Bildiğin türden bir oda. Ama tamamıyla boş."

"Tamamıyla boş mu?" dedi Gazi şaşkınlıkla, "yani hiçbir şey yok mu yani içeride?"

"En azından şimdilik yok gibi gözüküyor. Çıkınca anlarız."

Torbadan çıkarmış olduklarını tekrar geri koyarak, delikten yukarı çıktı. Gazi de onu takip etti. Harun'un dediği doğruydu. Gerçekten de bomboştu oda. Ama daha da garibi, hiçbir yerde bir kapı görünmüyordu. Dört duvar arasında kalmış gibiydiler.

"Burası ne biçim bir yer böyle?" dedi Gazi.

"Ben de bilmiyorum" dedi Harun, "ama pek iyi bir yere çıkmış olduğumuzu sanmıyorum."

"Bir zindan olabilir mi?"

Garip zindanlar görmeye alışmıştı artık Gazi.

"Belki. Kesin bir şey söylemek çok zor. Gizli bir odada da olabiliriz."

Fakat Gazi'ye pek makul gelmedi bu düşünce.

"Niçin gizli odayı bomboş bıraksınlar ki?" dedi, "belki de yanlara odalar yaparken burayı fark etmeden kapattılar. Sonra da unutuverdiler. Kapı ve penceresiz oda olmaz ne de olsa."

"Eğer değdin gibiyse, buraya kadar boş yere geldik demektir. Buradan dışarı çıkamayız. Duvarları yıkmadığımız sürece tabii ki. Bu da hem olanaksız hem de tehlikeli."

"Öyleyse geri dönüyoruz, öyle mi?"

Nedense geri dönmek fikri çok cazip geliyordu Gazi'ye. Gerçi dışarı çıkınca **her şey hallolmuş olmayacaktı**, ama buna rağmen orada rahatlayacağını hissediyordu. Sonra aklına savaşırken ya da surlardan atılan bir okla ölme düşüncesi geldi bir an.

"Sence insan rüyasında ölebilir mi?" diye sordu Harun'a. "Yani şu an bir rüyadayız. Eğer burada ölecek olursak, acaba gerçek bedenlerimiz de ölür mü? Çünkü eğer aksi olacaksa, savaşta çarpışmaktan hiç kaçınmam. Korkmadan savaşabilirim."

"Sanırım bunun cevabını sadece büyücü verebilir" dedi Harun, "ama o da burada olmadığına göre sorun şimdilik yanıtsız kalıyor."

"Büyücü burada olsaydı bile anlaşılmaz bir yanıt verirdi. Onun söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Bilerek mi yapıyor dersin bunu?"

"O bir büyücü bizim gibi konuşmasını bekleyemezsin elbette. Ama sorunun cevabını bilmeyi ben de çok isterdim. Dediğin gibi ölmüyorsak eğer, o zaman hiçbir tehlikeye atılmaktan çekinmezdim. Örneğin şimdi hemen duvarları yıkar ve prenses Ece'nin yanına giderdim."

Böyle diyince bir an Gazi, prensesi hatırladı. Harun bir yandan konuşuyor bir yandan da dikkatlice duvarları inceliyordu. Gazi deliğin başına oturarak:

"Prensesi bir daha görecek miyiz dersin?" dedi. "Onu bir kez daha görmeyi istiyorsun öyle değil mi?"

Harun duvarlara bakmayı sürdürerek:

"Elbette isterdim. Bizim hayatımızı kurtardı biliyorsun."

"Buraya gelmenin bir nedeni de o olmasın sakın?" dedi. Harun'un tünele girmek için bu kadar istekli davranmasını şimdi daha iyi anlıyordu.

"İlk yapmamız gereken şu kılıcı bulmak" dedi Harun, "hem senin hayatını hem de kendi hayatımı düşünüyorum. Öncelikli hedefimiz kılıç. Tünele gelmeyi bunun için istedim."

"Peki ya at üzerinde gelirken o düşünceli halin neydi? O zaman da düşünmüyor muydun prensesi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye Gazi'ye döndü Harun. "Ne yapmaya çalıştığımı sen de biliyorsun. Kılıçtan başka bir şey düşündüğüm yok benim. O kılıcı bulamazsak sonsuza kadar bir rüyanın içinde yaşayıp gidebiliriz. Ölebiliriz belki de! Ölünce uyanacağımızı mı sanıyorsun. Öyle olsaydı büyücü bunu söylerdi bize. Burada ölünce gerçek bedenlerimiz de ölecek büyük ihtimalle. Dolayısıyla yaşayıp yaşamamamız o kılıca bağlı. Ben burada bir çıkış yolu aramaya çalışıyorum, sen ise anlamsızca şeylerden bahsediyorsun."

Harun gerçekten de sinirlenmişti. Onun bu kadar sinirleneceğini tahmin edememiş olan Gazi:

"Sadece şaka yapmıştım" dedi, "biraz sakin ol. Her tarafa baktığından emin misin? Eğer bir çıkış yolu yoksa gidelim hadi. Vakit kaybetmenin bir anlamı yok."

Gazi böyle söyleyince yapması gereken şeyi anımsadı Harun.

"Hayır" dedi, "gördüğün gibi etrafa bakmaya devam ediyorum. Beni lafa tutmaktan vazgeç artık. Eğer bir şey göremezsem geri dönmekten başka çaremiz yok. Ama sen de orada oturacağına bana yardım etsen daha iyi olur."

Onun böyle söylemesi üzerine Gazi de kalkarak isteksizce etrafa bakmaya başladı. Kendi meşalesini yakmıştı. Bu sayede daha rahat görebiliyordu duvarları. Ama aklı tamamen başka yerdeydi.

"Sence" dedi Harun'a, "etrafımızda gördüğümüz hiç kimse gerçek değil mi? Yani demek istiyorum ki hepsi de senin düşüncenin bir ürünü mü sadece?"

"Nereden bileyim ben!" dedi Harun. Kızgınlığı hala geçmemişti.

"Tüm bu olanları sen mi hayal ediyorsun acaba?" diye devam etti Gazi, "yoksa senin düşündeki bu yaşadıklarımız da senin iradenin dışında mı oluyor? Ne dersin?"

"Hiçbir fikrim yok!"

Harun sanki onun söylediklerini dinlemiyormuş gibiydi. Kendini tamamen duvarları incelemeye vermişti. Gazi ise öyle anlamsızca duvarlara bakmaktan sıkılmıştı. Zaten bir şey gördüğü de yoktu. Konuşmasını sürdürerek:

"Ne kadar ilginç değil mi" dedi, "insan düşünde genelde hep tanıdığı kişilerle birlikte olur. Yani ne bileyim, mesela yakın bir arkadaşını görürsün. Ya da annen veya baban olur bu kişi. Bazen de yıllar önce tanımış olduğun birini görüverirsin aniden ve bunca zaman sonra onu niçin görmüş olduğuna şaşırırsın. Olayların geçtiği yerler de gerçekte hep bir yeri hatırlatır. Oysa senin rüyan tamamen farklı. Hiçbir şeyi hatırlamıyorsun burada. Her şey sana yabancı. Ben bile senin sonradan tanımış olduğun, daha doğrusu önce ismini duymuş olduğum biriyim. Senin rüyan diğer rüyalara göre….."

Harun onu dinlemeyi bırakmıştı artık. Bu belli oluyordu. Ve tam Gazi kendi kendine konuşup yukarıda yarım kalan cümleye geldiği zaman:

"Bulduk!" diye haykırdı Harun. "Hey, gel de şuna bir bak. Hadi, çabuk buraya gel!"

Gazi onun gösterdiği yere gidince, duvarın en alt köşesinde, hafif dışarı çıkık, altı köşeli bir yıldızla karşılaştı.

"İyi bak şuna, hatırlıyor musun bunu?" diye sordu Harun.

"Elbette hatırlıyorum" dedi Gazi. "Prensesin dış kapıyı açarken kullandığı yıldızdan bu da. Ama buraya niçin yapmış olabilirler onu? Yoksa burada da gizli bir kapı mı var?"

Harun sevinç içinde:

"İyi bildin!" dedi. "Şimdi tıpkı prensesin yaptığı gibi yıldızı çevireceğiz ve kapıyı açacağız. Kim bilir nereye açılacak."

"Ya tehlikeli bir yere açılırsa?"

"Hiç merak etme" dedi Harun, "gizli kapılar her zaman ıssız yerlere açılır. Duvarları incelemekle iyi etmişiz. Nereye açıldığını bilemiyorum ama çıktığımız yerin hükümdara yakın bir yer olduğu kesin."

Böyle diyerek hemen yıldızın olduğu yere çömeldi. Ama o an yüzü birden asıldı.

"Kahretsin!" dedi, "şifrenin ne olduğunu bilmiyorum. Prenses kapıyı açarken oraya bakmamıştım hiç."

"Bakmamış mıydın?" dedi Gazi, "ya nereye bakıyordun? Böyle bir şifreyi hayatında ancak bir kere görebilirsin."

"Saygıdan bakmadım anlıyor musun? Bize o kadar yardım ettikten sonra bir de şifresini öğrenmeye çalışmam çok kaba kaçardı."

"Neyse ki ben bakmıştım" dedi Gazi.

"Bakmış mıydın?" diye sordu Harun. Ama yüzünde kızgınlıktan ziyade sevinç vardı. "Umarım şifreyi aklında tutabilmişsindir."

"Elbette tuttum, ne sanıyorsun sen beni! Prensese saygısından şifreye bakmamış. Pöh!"

Gazi yıldızı çekerek, prensesin yaptığı gibi sol taraftaki yıldızı iki kez aşağıya, sağ taraftakini üç kez sola ve sol üst köşedekini de bir kez sağa çevirerek ileriye doğru itti. Ve hemen arkasından önlerinde bulunan duvar, hafif bir gürültüyle yarı yarıya açıldı. Her ikisi de nereye çıkacaklarını merak ediyorlardı. Ses-

siz adımlarla duvarın kenarından yürüdüler ve meşalelerini uzatarak içeri baktılar. Gördükleri manzara gerçekten de harikaydı. Başka bir odaya girmişlerdi ama hiç de sıradan bir oda değildi burası.

25

Hazine Odası

Her tarafta altından eşyalar parlıyordu. Büyük bir sandık vardı örneğin karşılarında. Yarısına kadar açılmış ve kimi mücevherler yerlere saçılmıştı. Başka bir tarafta ise tamamıyla açık bir sandık duruyordu. En üstte altından bir hükümdar tacı vardı. Onun etrafında büyük bir gerdanlık görülüyordu. Gerdanlığın çevresi elmaslarla bezenmişti. Yine aynı sandığın içinde benzer gerdanlığın daha küçüklerinden birkaç tanesi daha dışarı sarkmıştı. Sandığın gerisi ise tamamıyla altın paralarla doldurulmuştu.

Duvarlara altından yapılmış silahlar asılmıştı. Hemen karşılarındaki duvarda altın bir başlık vardı. Savaşlarda, savaşçıların başlarına geçirdikleri türden bu. Ama oldukça geniş ve büyüktü. Ancak çok büyük başlı biri giyebilirdi bunu. Bir başka duvarda altından yapılmış birkaç tane kılıç göze çarpıyordu. Kılıflarına yerleştirilmeden duvara asılmışlardı. Yerlerde de yine altından yapılmış kalkanlar, kılıçlar, ayakkabılıklar ve gömleğe ben-

zer giysiler görmek mümkündü. En uçta ise her tarafa altınlar rasgele, sanki önemsiz birer nesneymiş gibi yığılmıştı. Meşalelerdeki ateşin de etkisiyle pırıl pırıl parıldıyorlardı.

"Aman Allahım, neresi burası böyle?" diye haykırdı Gazi.

"Hükümdarın hazine odasına girdik" diye cevap verdi Harun, "demek o odanın boş olasının sebebi buymuş."

Gazi hemen altınların olduğu sandıklara koşarak içlerine baktı.

"Tamamıyla mücevher dolu bunlar!" diye bağırdı sevinçle. "Hepsinin de bizim olduğunu düşünsene bunların. O zaman bu düşten çıkmayı hiç istemezdim. Ama bizim de olabilir, öyle değil mi? Örneğin kucağımıza biraz doldurup da dışarı çıksak; sonra da bir bahaneyle kaçsak! Zengin olduk demektir. Ömrümüzün sonuna kadar rahat yaşayabiliriz."

"Benim gerçekte bir hükümdar oğlu olduğumu unutuyorsun herhalde" dedi Harun, "bunlardan çok daha fazlasına sahip olduğumuza eminim."

"Evet, haklısın" dedi Gazi, "ama acaba yine de birazını gerçek yaşama götürebilir miyiz? Ne dersin?"

"Eğer başarabilirsen götür" dedi Harun ilgisizlikle, "hiçbiri de zerre kadar umurumda değil. Yapacak daha önemli işlerim var."

Ama böyle demesine rağmen o da odaya girip altınları karıştırmaktan kendini alamadı. Fakat onun dikkatini özellikle savaş aletleri çekiyordu. Duvarda asılı olan kılıçları indirerek tek tek inceledi hepsini. Yerdeki kalkanlara ve başlıklara da bakmayı ihmal etmedi. İçlerinden en uygununun kendisine almak istiyordu. Fakat hem başlıklar hem de kalkanlar ona göre çok büyüktü. Üstelik hepsi de altındandı ve bu yüzden de çok dikkat çekerlerdi. Kimi kalkanların üzerleri elmaslarla süslenmişti. Başlıkların üzerinde de yine kırmızı taşlar vardı.

"Onları kullanmayı düşünmüyorsun herhalde" dedi Gazi.

"İşime yarayan bir şeyler bulursam elbette düşüneceğim. Silahlarımızı dışarıda bıraktık. Yeni silahlar bulmamız gerekiyor."

"Ben silah taşımaktan bıktım" dedi Gazi, "bir kılıçtan başka bir şey taşımam. Hele o kalkanları elime bile almam."

Gazi'nin dikkatini daha çok altınlar ve elmaslarla süslü mücevherler çekmişti. Bunlardan birkaçını yanında götürebilseydi gerçek yaşamda çok rahat ederdi şüphesiz. Harun, dediği gibi bir hükümdar oğluydu ve yakında da hükümdar olacaktı. Bu yüzden babasının bütün hazinesi de ona geçecekti. Hem babasının büyük bir hazinesi olmasa da olurdu. Ne de olsa bütün ülke Harun'a aitti. Ama Gazi için böyle bir durum söz konusu değildi. Harun'la yakın arkadaş olmuş olsa bile, kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmalıydı. Paraya ihtiyacı vardı yani. Ve şimdi de önünde onu bekleyen sandıklar dolusu altın vardı. Birazını alsa kime zararı olurdu ki? Böyle düşünerek çok değerli gördüğü birkaç mücevheri elbisesinin içinden koynuna attı. Onun bu davranışını gören Harun:

"Ne yapıyorsun sen?" dedi, "altın mı alıyorsun yanına?"

"Evet, alıyorum" diye cevap verdi Gazi, "biliyorsun ki zengin bir sayılmam. Sanırım gerçek yaşamda ihtiyacım olacak onlara."

"Ya hiçbiri gerçek değilse? Ne de olsa bir rüya bu."

"Ne kaybederim ki?" dedi Gazi değerli olduğunu düşündüğü birkaç mücevheri daha koynuna atarak. "Hem bunun rüyası bile güzel. Rüyada bile olsa böyle bir şeyi bir kez yaşamış olduğum için şanslı sayıyorum kendimi."

Harun onun bu davranışına gülerek tekrar silahları incelemeye başladı. Gazi'nin de gözüne bu sırada altın kaplama bir kitap takıldı. Oldukça kalın bir kitaptı bu. "İlginç" dedi, "hazine

odasında bir kitap. Üstelik dışı altınla kaplamış. Önemli bir şeyler yazıyor olmalı içinde. Ne yazıyor acaba?"

Kitabı masanın üzerinde yanına doğru çekti. Üzerindeki tozları sildi.

"Hey, buraya bak!" dedi Harun'a, "bir kitap buldum. Hem de altınla kaplanmış."

"Ne yazıyor içinde?"

"Bilmem şimdi bakacağım."

"Büyük ihtimalle hükümdarın soyunu gösteriyordur" dedi Harun, "her sarayda bir tane bulunur."

Gazi kitabı ortasından rasgele açtı ve bir kız resmiyle karşılaştı. Esmer ve uzun saçlı bir kızdı bu. Gülümsüyordu ama hüzünlü bir ifade vardı yüzünde. Özellikle de gözlerinden okunuyordu bu hüzün. Resmin hemen altında, "Şafak" yazıyordu.

"Şafak mı? Bu kızın ismi Şafak mı? Bir kız için oldukça garip bir isim. Hey, Harun, hiç Şafak isminde bir kız duydun mu?"

"Şafak mı?" dedi Harun önündeki silahları incelemeye devam ederek, "Şafak bildiğim kadarıyla bir erkek ismi."

"Evet, ama burada bu isimde bir kız var."

Harun umursamaz bir tavırla:

"İlginç" dedi sadece.

Gazi bir sonraki sayfayı çevirdiğinde bu sefer bir başka kız resmiyle karşılaştı. Bu da diğeri kadar olmasa da uzun saçlıydı ama ondan farklı olarak açık tenliydi. Resmin altında "Fatma" yazıyordu.

"İşte, kız ismi olabilecek bir isim" dedi Gazi kendi kendine, "diğerinin aksine cin gibi. Gözlerini ne biçim açmış öyle."

Bir sonraki sayfayı çevirdi ve orada da bir erkek çocuk resmiyle karşılaştı. Şişman biriydi. Altında "Muhar" yazıyordu.

"Muhar mı? Amma da garip isimler var bu kitapta. Çok da şişmanmış!"

Sonraki sayfada yine bir kız resmi vardı. Resmin altında "Nazan" yazıyordu.

"Hey, baksana Prenses Ece'ye benzeyen bir kız resmi gördüm" dedi Gazi. O zaman kadar ilgisiz kalmış olan Harun bunun üzerine koşarak yanına geldi.

"Hani nerede?" diye sordu heyecanla. Ama resmi görünce hayal kırıklığına uğradı.

"Hiç de Prensese benzemiyor" dedi, "nasıl bir benzerlik kurdun anlayamadım."

"Hani biraz sarışındı….O yönüyle benzetmiştim."

"Tam olarak sarışın bile denemez" dedi Harun, "ve prensese hiç ama hiç benzemiyor.

Böyle dedikten sonra yine silahlarının başına döndü. Gazi resme bir kez daha bakınca gerçekten de prensesle bu resimdeki kız arasında pek benzerlik göremedi. Ama Harun'un düşündüğünden daha sarışındı kız. Bu yöneyle olsun benziyordu en azından.

Resimlere bakmaktan sıkılınca en başını açtı kitabın ve orada küçük bir şiirle karşılaştı. Şöyleydi şiir:

Bazen bir düştür gördüğün gerçekte

Bazense yanılmışsındır sadece

Karışır zamanla gerçekler düşe

Ama hiçbir düş dönüşmez gerçeğe

Ve hakikat tam karşında dururken

Başka bir düşe girmişsindir bile.

"Bu da ne demek böyle?" diye düşündü. Sonra Harun'a okudu şiiri. Harun:

"Boşuna kafa yorma, hiçbir şey anlayamazsın bundan" dedi, "niye kendine bir kılıç seçmiyorsun? Daha çok işine yarar."

Evet, o da böyle düşünüyordu. Kendini koruması için bir kılıca ihtiyacı vardı ama şiir yine de kulaklarında çınlayıp durdu. Nasıl olduysa hemen hafızasına alıvermişti onu. Ne anlattığını anlamak neredeyse imkansızdı. Fakat sanki şiir ve içindeki resimler bir bütün oluşturuyor ve ona bir şeyi çağrıştırıyordu. Çok tanıdık bir şeyi üstelik. Gazi bir an bunun ne olduğunu anladığını hissetti. O resimlerdeki kişileri tanıyor gibiydi sanki. O esmer kız, o şişman çocuk…Bir şeyi hatırlatıyorlardı ona, ama neyi? Başka bir yerde, başka bir yaşamda mı görmüştü onları? Bulunduğu yerden çok farklı bir yerdeydi o an. Ne var ki çok kısa sürdü bu durum. Hemen sonrasında yine sarayın hazine odasında buldu kendini.

"Hey, şu kılıca bak, ne kadar da güzel değil mi?" dedi Harun elindeki kılıcı göstererek, "altından olmasa da değerli bir şeyden yapıldığı belli. Hem çok fazla dikkat de çekmez. Bunu alsam iyi olacak. Sen de kendine bir tane bul da sıvışalım artık buradan."

"Evet, bulsam iyi olacak" dedi, "hepsi altından mı onların?"

"Evet altından ve bu yüzden de çok dikkat çeker tabii. Yine de şimdilik idare etmesi için bir tane alsan iyi olur. Sade bir kılıfın içinde saklarsan, çıkarasıya kadar kimse altından olduğunu anlamaz."

Sade bir kılıf bulması oldukça zor oldu. Neredeyse her şey altın ve mücevherle kaplanmıştı bu odada. Sonunda her ikisi de

pek sade olmasa da diğerlerine göre daha sönük duran iki kılıf bulmayı başardılar. Harun kendisine bir de kalkan ve başlık almayı düşünüyordu ama ne yazık ki başlıkların hepsi büyüktü. Kalkanlar ise tahmin edebileceğiniz gibi altındandı.

"Peki, nasıl çıkacağız buradan?" dedi Gazi.

"Çıkış yine şu dış odada olmalı. Çünkü o odayı buraya geçmek için bir ara oda olarak kullandıkları belli oluyor."

"Ama oraya dikkatlice bakmıştık. O yıldız işareti dışında bir şey görememiştik."

"Belki de dikkatlice bakmamışızdır. Bir kez daha göz gezdirsek iyi olacak. Hadi gidelim."

Tam kapıya doğru yönelmişlerdi ki dışarıdan bir ses duydular. Önce hafif bir gürültü çıktı. Onu ayak sesleri takip etti. Birisi geliyordu. Hem de hazine odasına doğru.

"Bu da kim?" diye korkuyla Harun'a baktı Gazi. "Birisi buraya geliyor! Bizi görecek, bizi yakalayacak! Aman Allahım, şimdi işimiz bitti! Burada hiç oyalanmamalıydık, hemen gitmeliydik başta….."

Harun da aynı tedirginlikle:

"Tamam, sakin ol biraz" dedi. "Göreceğiz kim olduğunu. Umarım bizden birsidir. Aksi halde tehlikedeyiz demektir."

Kılıcını çekerek beklemeye başladı. Gazi de ona uyarak kılıcını çekti. Ama onu kullanabileceğinden hiç de emin değildi.

Ayak sesleri yaklaşıyordu.

26

Veda Zamanı

Ayak sesleri git gide yaklaştı ve beklenen kişi sonunda içeri girdi. Onun içeri girmesiyle her iki kahramanımız da hem şaşırdılar hem de geniş bir soluk aldılar. Çünkü gelen büyücüydü.

"Hala oyalanıyor musunuz burada?" dedi. "Ben çoktan işe koyulduğunuzu zannediyordum."

"Şey…Biz de tam çıkmak üzereydik" dedi Gazi.

"Hazineler aklınızı başınızdan almış gibi."

Gazi elindeki altın kaplama kılıca bakarak:

"Sadece işimize yarayan bir şey olup olmadığına bakıyorduk efendim" dedi.

Büyücü gülümsedi bunun üzerine.

"Yeterince vakit kaybettiğinizin farkındasınızdır umarım" dedi, "içeri sağ salim girdiğinize göre artık işinize bakmalısınız. Buraya size veda etmeye geldim. Daha önce de söylemiş oldu-

ğum gibi artık gidiyorum. Saraya tekrar girmeyi başardınız. Ama hala yapmanız gereken işler var. Dışarıda savaş Timur'un beklediğinden daha iyi gelişti. Çoğu asker surlara tırmanmayı başardı. Tünelden giren birileri de kapıyı açarak ordunun büyük bir kısmının içeri girmesini sağladı. Timur şimdiden savaşı kazanmış gibi. Elinizi çabuk tutsanız iyi olur. Zira Timur da sizin pek dostunuz sayılmaz."

"Niçin efendim?"

"Timur, ganimetten pay almanıza ses çıkarmaz ama hazinenin hiçbir parçasını da vermez size. Buraya geldiklerinde-ki er geç fark edeceklerdir burayı-tünelin nereye açıldığını da görmüş olacaklardır. Ve siz de bundan Timur'u haberdar etmediğinize göre ister istemez yargılanacaksınız. Bu konuda ben bile sizi kurtaramam. Onun ne kadar acımasız biri olduğunu anlamışsınızdır sanırım. Ne tür bir ceza vereceğini bilemem; ama bunun hafif bir ceza olmayacağı kesin. Ona gözükmeden işinizi bitirseniz iyi olur."

"Öyleyse her iki tarafta da tehlikedeyiz."

"Öyle gözüküyor. Ama bir taraf şu an kendi canının derdine düşmüş vaziyette. Tek düşmanınız Timur demek daha doğru olur. Yine de şimdi bunları konuşacak zaman değil artık. Buradan uzaklaşmanız gerekiyor."

"Bir daha görüşemeyecek miyiz efendim?" diye sordu Gazi.

"Hiçbir şeyi sonsuza dek kaybetmeyiz, öyle değil mi?" dedi büyücü, "en azından biz istemedikten sonra."

"Görüşemeyecek miyiz?" diye yineledi Gazi. Büyücünün cevabından hiçbir şey anlamamıştı.

"Sanırım bu sadece size bağlı. Ama daha fazla bir şey söyleyemem."

Gazi üzüntüyle baktı ona. Büyücünün gözlerinde de büyük bir keder var gibiydi. Donuk, hüzünlü bir parlaklık sinmişti gözlerine. O an Gazi'ye şiiri okuduktan sonra olan şey oldu. Bu bakışları daha önce de görmüş olduğunu hissetti. Zihnine aniden bir resim yerleşti. Ama her şey o kadar ani olup bitti ki resmin kime ait olduğunu çıkaramadı. Kimdi bu büyücü? Tanıdığı biri olabilir miydi?

"Buradan nasıl çıkacağınızı bilmiyorsunuz sanırım" dedi büyücü, "son kez yardım edeyim size."

Böyle diyerek hızlıca odadan çıktı. Gazi ve Harun da onu takip ettiler. Büyücü boş odadaki karşı duvara gitti ve ortalardaki taşlardan birisine elini koyarak bir süre bekledi. Tıpkı daha önce gizli geçide düşerken olduğu gibi, yine bir süre sonra taş yerinde oynadı. Ama bu sefer zemin açılmadı. Onun yerine duvar, hazine duvarında olduğu gibi yarıya kadar açıldı. Dışarısı kapkaranlıktı. Bu yüzden de kapının nereye açıldığını anlayabilmek olanaksızdı. Harun meşaleyi dışarı doğru tuttu ama gördüğü sadece bir başka duvar oldu.

"Galiba yine garip bir yere çıktık" dedi Gazi, "kılıcı bulabilecek miyiz acaba efendim?

"Bunu ancak siz bilebilirsiniz" dedi büyücü.

"Bana hiç bulabilecekmişiz gibi gelmiyor nedense. Sanki bütün hayatımızın bu arayışla geçeceğini hissediyorum."

"İnsan hissettiği şeyi yaşar."

"Ama her zaman hissettiğimiz şey gerçekleşmez, öyle değil mi?" dedi Harun.

"Hayır" dedi büyücü, "ne yazık ki her zaman gerçekleşmiyor bu. Bazen hissettiklerinizin yetersiz kaldığı, birisinin size yardım etmesinin gerektiği anlar oluyor. Ve eğer bir yardım edeniniz

yoksa hayat, büyük bir bekleyişe ve büyük bir kedere dönüşebiliyor."

"Neden, söylediklerini anlamasam da sözleri beni böylesine etkileyebiliyor?" dedi içinden Gazi. Büyücünün tuhaf bir bakışı vardı şimdi. Derin bir yalnızlık sinmişti bu gözlere. Yalnızlık ama aynı zamanda umutsuzluk. O neşeli ve canlı hali tamamen gitmişti üzerinden. Bezgin ve halsiz gözüküyordu.

"Veda zamanı" dedi büyücü üzüntülü bir sesle. Onlara doğru yine o kederli gözlerle baktı. Bir şeyi anlatmak veya hatırlatmak istiyormuş da bunu başaramıyormuş gibi bir hali vardı.

"Belki karşılaşmayız bir daha" diye devam etti, "bazı şeyler elimizde olsa bile kullanmayız onları. Ne de olsa bir parça bencillik vardır hepimizde. Kimimiz ise sadece kendi benliğimizden oluşmuşuzdur. Oysa hayat, bir başkasının hayalinde yaşayabilmektir. Ya da hayat bir başkası için yaşayabilmektir. Umarım bu söylediklerimi bir gün anlayabilirsiniz. Ya da umarım bir gün yaşamı gerçekten anlayabilirsiniz. Çünkü çoğu zaman yaşam kıskacına alır bizi. Anlamsızca şeylerle tüketip harcarız onu. Ve sona gelip de tükettiğimiz şeye baktığımızda, yeniden başa dönebilmeyi isteriz. Yeniden her şeyin baştan başlamasını dileriz. Ama her yaşam sadece bir kereliğine kullanmak için verilmiştir. Her yaşam bir kez tüketilir. Umarım anlayabilirsiniz yaşamı. Yaşamın bir paylaşım olduğunu. Yaşam birini sevebilmektir, ama aynı zamanda biri tarafından sevilebilmektir; yaşam birini rüyanda yaşatabilmektir, ama aynı zamanda birisinin rüyasında yaşayabilmektir; yaşam birini hatırlamaktır, ama aynı zamanda birisi tarafından hatırlanabilmektir. Size söyleyebileceğim tek şey, sevdiklerinizi unutmamanız. Unutmak en büyük intikamdır. İntikamınızı, unutarak almayın."

Böyle diyerek onları kapının önünde bıraktı büyücü ve tünele girerek kayboldu. Gazi ve Harun şaşkınlıktan ne diyeceklerini bilememişlerdi. Hiç ummadıkları bir veda konuşması yapmıştı büyücü. Oysa daha faklı bir şeyler bekliyordu onlar. Gazi kendine geldiğinde:

"Anlaşılmaz bir veda konuşması" diye mırıldandı. Harun ise hala tünele bakıyordu.

"Sence niye Adsız diyorlardı ona?" diye sordu Gazi. "Bir adı yok mudur dersin?"

"Garip ve yalnız biri o" dedi Harun, "belki de gerçekten bir adı yoktur."

"Bir insanın nasıl adı olmayabilir ki?" diye sordu Gazi. "Bir insan adsızlığı ad olarak seçebilir mi kendine?"

Fakat Harun dinlemiyordu onu. Çoktan dışarı çıkmıştı.

27

Tanıdık Bir Yer

Duvarın açıldığı yer uzun bir koridordu. Çok geniş sayılmazdı ama dar da denemezdi.

"Nereye çıktık acaba?" dedi Gazi, "yine belalı bir yer değildir umarım."

Harun aşağıya doğru yürümeye başladı. Gazi de onu takip etti. İkisinin kılıcı da uzun olduğu için yere sürünüyor ve ses çıkarıyordu.

"Kılıçları elimize alsak iyi olacak" dedi Harun, "birisi gürültüyü duyarsa işimiz hiç de kolay olmaz."

"Haklısın" dedi Gazi ve Harun gibi o da kılıcı eline aldı. Ama kılıç altından olduğu için ağır gelmişti ona. Bu yüzden elinde taşımaktansa omzuna yaslamayı daha uygun buldu.

Koridor oldukça uzundu ve sonu bir türlü görünmek bilmiyordu. Üstelik hiçbir yerde bir yol ya da bir oda da yoktu.

"Bu kadar uzun bir koridor yapmalarına bir anlam veremiyorum" dedi Gazi, "içinde sadece bir tane oda var o da gizli oda.

İçeriden dışarıya çıkmayı başardık ama şimdi bir başka kapalı yere geldik gibi. Nereye gelmişizdir sence? Sıradan bir koridorda değiliz gibi geliyor bana. İçinde hazine odasının olduğu uzun bir koridor. Ve tamamen ıssız."

"Haklısın" dedi Harun heyecanla, "tamamen ıssız ve upuzun. Hiçbir oda yok içinde. Umarım düşündüğüm gibidir."

Gazi merakla:

"Düşündüğün gibi mi?" diye sordu, "hey, yoksa buranın neresi olduğunu biliyor musun?"

"Sadece tahmin ediyorum. Ama sanırım orası."

"Orası mı? Orası da neresi?"

"Sabret biraz. Eğer düşündüğüm yerse sen de nerede olduğumuzu anlayacaksın."

Gazi meraktan çıldırıyordu ama Harun'un ağzından daha fazla laf alamayacağını düşünerek sustu. Koridor uzadıkça uzuyor, asla sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. Arada bir önlerine çıkan dönemeçler de çabuk yürümelerini zorlaştırıyordu. Ama bir süre sonra dönemeçlerden birini daha döndüklerinde koridorun sonuna geldiklerini görebildiler nihayet. Fakat herhangi bir çıkış görünmüyordu ortalıkta.

"Olamaz yine mi?" dedi Gazi, "önümüze çıkan her yer kapalı olmak zorunda mı?"

Ama daha sözünü bitirmemişti ki nerede olduklarını anladı. Harun'la birlikte o da durdu. Sağ taraflarında bir oda vardı. Tamamen samanla doldurulmuştu oda. Kenardaki boşluktan ise bir başka odaya geçiliyordu. At kişnemeleri geliyordu buradan.

Gazi sevinç içinde:

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, "yine o gizli geçitteyiz, öyle değil mi?"

"Evet, oradayız" dedi Harun da heyecanla, "bu kadar şanslı olabileceğimizi tahmin etmezdim hiç!"

"Şimdi ne yapacağız peki? Yine tehlike altında sayılırız."

"Merak etme, en az tehlikeli yerde bulunuyoruz şu anda. Üstelik hükümdara nasıl ulaşacağımızı da biliyoruz. Hükümdar odasındaysa tabii. Ama fark etmez, oğlu da kılıcın nerede olduğunu biliyordur mutlaka. İkisinden birisinin odada olması yeterli."

"Ya ikisi de odasında değilse. O zaman işimiz güçleşiyor."

Harun düşünceli bir hal aldı.

"İkisinin de odada olmama ihtimali yüksek. Dışarıda onlar için çok zorlu bir savaş var. Ama büyücünün dediğine göre artık savaş sonlanmak üzere. Böyle bir durumda hükümdarlar ne yaparlar sence?"

"Bilmem" dedi Gazi, "ben hükümdar olsaydım yakalanmamak için kaçardım herhalde."

"Evet, onlar da aynısını yapacaklar. Ve kaçmak için en uygun yolları da burası. Bu yüzden de odalarına girmeleri gerekiyor. Onları odalarında bulma ihtimalimiz de yüksek."

"Öyleyse şimdi doğrudan hükümdarın odasına mı gireceğiz?"

Bu düşünce korkuttu Gazi'yi bir anda.

"Biliyorsun" dedi, "ben kılıç kullanmasını bilmem. Onunla savaşamam. Senin de onunla başa çıkacağını sanmıyorum. Sence doğru bir şey mi yapıyoruz? Yani başka bir yol bulamaz mıyız?"

"Şimdilik bir şey söyleyemem. Odasına girince göreceğiz. Oradaysa ve tek başınaysa bir şeyler yapabiliriz. Ama adamlarıyla birlikteyse, şimdilik onu takip etmekten başka yapacağımız bir şey yok. Elbette onunla savaşmayı düşünmüyorum. Bu zaten

yenilgiyi baştan kabul etmek olur. Duruma göre bir çözüm yolu bulacağımızdan eminim. Eğer oğluyla karşılaşırsak işimiz daha kolay olur. Ne de olsa hangi merdivenlerin hangisinin odasına çıktığını bilmiyoruz."

"Doğru, ama dolaptan gizlice bakıp, yanlış yere geldiysek diğerinin odasına geçebiliriz, öyle değil mi? Eğer girdiğimiz oda hükümdarın odasıysa, inip diğer merdivenin olduğu yoldan gideriz."

"Aslında öncelikle prensesin odasına gitsek daha akıllıca olur" dedi Harun.

Gazi içinden, "sonunda söylemek istediği şeyi söyledi işte" diye geçirdi. Onun oraya gitmek isteyeceğini daha konuşmanın başından beri biliyordu.

"Prensesin odasına gitmenin neresi daha akıllıca anlayamıyorum" dedi. "Kılcın nerede olduğunu onun bilemeyeceğini sen söylemedin mi?"

"Bu doğru. Ama şansımızı denemekten bir şey çıkmaz. Üstelik diğer odalarda hayatımız büyük ölçüde tehlikede olacak. Kapıyı açıp içeridekilerin kimler olduğuna bakıp, duruma göre geri dönmeyi ya da orada gizlice beklemeyi planlıyoruz. Ama ya kapı açılırken ses çıkarırsa? İçeridekiler gizli geçitteki kapının açıldığını anlarlarsa? O zaman işimiz daha zor olmayacak mı? Unutma şu an savaş halindeyiz. Yakalanan her yabancı asker ölüme mahkumdur. Bizi zindana atıp konuşturmaya çalışacaklarını bekleme."

Gazi onun bu düşüncesine hak verdi. Kapının açılma sesini içeridekilerin duymayacak olması zor bir ihtimaldi. Böyle bir durumda ancak içeride kimse yoksa şansları olabilirdi.

"Peki, ya prensesin odasında da başka birileri varsa. Onlar da geldiğimizi duymazlar mı?"

"Bu kadarlık tehlikeyi göze alabilmeliyiz" dedi Harun, "ayrıca prensesin çok zeki biri olduğunu unutuyorsun. Her duruma bir çare bulabilir o."

"Evet, sanırım haklısın. Bizi ele vermeyeceğinden eminim."

"Hem şu an onun hayatı da tehlikede sayılır. Düşman orduları saraya girmiştir artık ya da her an girmek üzeredir. Eğer hükümdara veya oğluna bir şey olduysa tek başına kalmış demektir. Onu bu durumdan kurtarmak görevi de bize düşüyor. Çünkü savaş zamanında hiçbir asker hükümdarın kızını düşünmez. Hem ona yardıma ihtiyacı olduğunda yardım edeceğimize dair bir bakıma söz vermiştik. Şimdi o sözü tutma sırası. Bana kalırsa şu an prensesin gerçekten de yardıma ihtiyacı var."

"Evet" dedi Gazi, "hem belki de onun, kılıcın yerini öğrenmesini sağlayabiliriz. Böyle bir durumda babasının, kılıcı düşüneceğini hiç sanmıyorum. Kılıcın nerede olduğunu, çok fazla umursamadan söyleyecektir ona."

"Ama böyle bir durumda prensesin de babasından o kılıcı sorması herhalde çok mantıklı olmaz. Hadi artık, daha fazla vakit kaybetmeden gidelim de prensesi durumdan haberdar edelim. Sonra da kılıcı bulmanın yollarını aramalıyız."

Tekrar geldikleri yoldan yukarı doğru tırmanmaya başladılar. Harun o kadar hızlı yürüyordu ki Gazi ona yetişmekte güçlük çekiyordu. Yolu gide gele ezberlemişlerdi neredeyse. Bu yüzden ilk seferki gibi uzun görünmedi yol ona. Hatta merdivenlerin olduğu yere vardıklarında bu kadar çabuk gelebilmiş olduklarına şaşırdı bile. Ama hızlı yürümelerinden dolayı soluk soluğa kalmışlardı. Merdivenin önünde biraz dinlendiler.

"Çıkalım" dedi sonra Harun, "dua edelim de içeride kimse olmasın."

Gazi dua etmedi ama içeride prensesten başka kimsenin olmamasını yürekten istiyordu. Kapının yanına geldiklerinde içeriyi dinlediler. Hiç ses yoktu. Kapıyı yavaşça aralayarak elbiselerin arasına girdiler. Hükümdar kapıya bir kilit yaptıracağını söylemişti. Ama kilitli değildi kapı. Bu ihtimal ancak şimdi gelmişti Gazi'nin aklına. Şanslıydılar ama bu aynı zamana diğer iki merdivenin çıktığı odanın, yani hükümdar ile oğlunun odasının kapılarının kilitli olabileceği anlamına geliyordu. Böyle bir şey akıllarına gelmemişti hiç. Bu meseleyi ilk fırsatta Harun'a açmaya karar verdi. Ama şu an konuşamazdı. Çünkü olabildiğince sessiz davranmaları gerekiyordu.

Elbiselerin arasından ilerleyerek içeri baktılar. Yatağın başucundaki masada bir mum yanıyordu. Ama yatak boştu ve içeride kimse yoktu.

28

Koridordan Gelen Sesler

"Kimse yok" dedi Harun.

"Belki birazdan gelir" dedi Gazi içeri bakmayı sürdürerek. "Önceki gelişimizde de böyle olmuştu. Bekleyelim mi ne dersin?"

"Evet, biraz beklemek iyi olur. Gelmeyecek olursa….."

Tam bu sırada dışarıdan bir ses duydular. Gazi o zaman dış kapıyı açık bırakmış olduğunu anladı. Koridordan geliyordu ses. Hemen ikisi de kapının yanına gelip dışarı baktılar. Ama merdivenler kavisli bir şekilde yapılmış olduğu ve çevresi de bir duvarla kapatıldığı için koridoru görmelerine imkan yoktu.

Gazi fısıltıyla:

"Hükümdarın sesi bu!" dedi, "ama tek başına değil, birkaç kişi daha konuşuyor."

"İnip baksak iyi olacak" dedi Harun, "sanırım dışarı çıkacak, ama hazine kapısının açılmış olduğunu görürse her şey değişe-

bilir. Keşke o kapıyı kapatabilseydik. Tüneli de görmüş olacak böylece."

"Belki de geri döner" dedi Gazi, "beklesek mi acaba? Ne dersin?"

"Hayır, elimize iyi bir fırsat geçebilir kılıcı almak için. Hem hükümdarın konuşmalarını da dinlemeliyiz. Belki işimize yarar bir şeyler duyabiliriz."

Meşalelerini söndürmüş oldukları için basamakları göremiyorlardı. Bu da yürümelerini zorlaştırıyordu. Yavaş ve dikkatli adımlarla merdivenleri inmeye başladılar. Gazi, her an ayağının takılıp düşeceğinden korkuyordu. Ama gözleri zamanla karanlığa alıştı ve basamakları daha iyi seçmeye başladı. Duvarlara tutunarak koridora çıktılar.

Hiç ses yoktu etrafta. Bu kadar çabuk çıkıp gitmiş olabilirler miydi?

"Galiba kapının açık olduğunu fark edemediler" dedi Gazi, "onu görmeden dışarı çıkılar hemen."

Harun cevap vermeyerek dikkatli ve yavaş adımlarla yürümeye başladı. Her ikisi de ses çıkarmamaya özen gösteriyorlardı. Harun bir yandan yürüyor bir yandan da etrafı dinliyordu. Koridoru bu kadar çabuk geçmiş olabileceklerini düşünmüyor olmalıydı. Nitekim tahmini doğru çıktı. Dönemeçlerden birini dönmeye çalışırken bir ses duydular:

"Gitsek iyi olacak hükümdarım" dedi bir adam. Bu, daha önce bu geçitte kendilerini arayan iki adamdan birisiydi. Dönemeçten gizlice bakınca, hükümdarın, hazine odasına açılan boş odanın kapısından dışarı çıktığını gördüler. Düşünceli ve yavaş adımlarla ilerliyordu. Onu iki adamı, oğlu ve Prenses Ece izliyordu.

"Prenses de orada!" dedi Gazi sessiz bir şekilde.

Harun onlara bakmayı sürdürerek:

"Hükümdar kaçıyor!" dedi, "savaşı kaybetmiş."

"Hazine odasının ne halde olduğunu da görmüştür herhalde."

Harun cevap vermedi. Hükümdar ve yanındakiler ilerideki dönemeci geçip kaybolmuşlardı. Sadece sesleri geliyordu ama ne söyledikleri anlaşılmıyordu.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Gazi.

"Tabii ki onları takip edeceğiz. Kılıcı da beraberlerinde götürüyorlardır büyük ihtimalle. Böylesi daha iyi. Kılıcı alabilmek için uygun bir fırsat yakalarız belki de."

Hızlı ama sessiz adımlarla onları takip ettiler. Hükümdarın adamlarında bulunan ışık koridoru birazcık olsun aydınlatıyordu ve bu da önlerini daha iyi görmelerini sağlıyordu. Son dönemece gelince durdular ve gizlice onlara bakmaya sürdürdüler. Hükümdar kapının hemen yanındaydı. Başını önüne eğmiş, bir şeyler düşünüyor gibiydi. Üzüntülü bir hali vardı. Hiç konuşmuyordu. Oğlu ise sırtını duvara dayamış, sinirli bir şekilde elindeki kamçıyla oynuyordu. Kendilerinden birkaç yaş daha büyüktü. Uzun boylu sayılmazdı. Yine de güçlü biri olduğu vücudundan belliydi. Tavırlarından her yönüyle kendine güvendiği anlaşılabiliyordu. Babası gibi giyinmişti ve konuşma tarzı birazcık da onu andırıyordu sanki.

"Hazine odasına kadar girmiş alçak Timur" dedi hükümdarın oğlu, "ama yine de pek bir şey almış olmamaları ilginç. Birkaç ufak eşya o kadar. Bizim de hepsini yanımızda götüremeyecek olmamız çok kötü. Bütün hazine o Timur alçağına kalacak. Keşke biraz daha zamana ihtiyacımız olsaydı. Birkaç torba altının bize yeteceğini hiç sanmıyorum."

Böyle diyerek yanında bulunan torbalardan birini tekmeledi. Dört tane torba görülüyordu duvarın dibinde. Götürebildikleri hazinenin hepsinin bu kadar olduğu anlaşılıyordu.

Prensesin onlara göre daha sakin bir hali vardı. Üzüntülü görünmüyordu. Neşeli de değildi tabii. Ama nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlamak güçtü. Sadece yavaş adımlarla iki duvar arasında gidip geliyordu ve eline almış olduğu saman çöpünü çeviriyordu.

Bu sırada adamlar, atları ahırdan çıkardılar ve yerdeki torbaları ikişer ikişer iki ata yüklediler. İşleri bitince içlerinden biri:

"Her şey hazır hükümdarım" dedi. Bunun üzerine hükümdar daha önce prensesin yapmış olduğu gibi yıldızı şifreli şekilde çevirerek geçidi açtı. Kapının açılmasıyla birlikte hepsinin de gözleri kamaştı. Sabah vaktiydi. Gün yavaş yavaş aydınlanıyordu. Karlar hala erimemiş olduğu için göz alıcı bir beyazlık vardı dışarıda. Ama aynı zamanda buz gibi bir soğukluk da içeri girmişti. Dışarıda hiçbir düşman askerinin görünmüyor olması garipti. Dış kapının açılmasıyla birlikte hepsi de yerini terk edip saraya girmiş olmalıydı.

Beş tane at vardı kapının önünde. Torbaların yüklenmiş olduğu ata hükümdarın iki yardımcısı; diğer üçüne de hükümdar, oğlu ve Prenses Ece bindi. Gazi, prensesin de ata bindiğini görünce şaşırdı. Kendisi bile tam olarak ata binmeyi bilmiyordu. Kendi yaşındaki bire kızın böyle rahatça ata binebiliyor olması oldukça garipti.

Hepsi de dışarı çıkıncı hükümdar son bir kez içeri baktı. Bu sırada Harun ve Gazi de görünmemek için hemen geri çekildiler. Hükümdarın bir şey mırıldandığı duyuldu ama ne dediğini ikisi de anlayamadı. Biraz sonra da kapının kapanma sesi geldi.

Her şey yeniden karanlığa bürününce içeride tek başlarına kaldıklarını anladılar.

"Onları takip edecek miyiz?" diye sordu Gazi.

"Elbette takip edeceğiz" diye cevap verdi Harun, "ama birkaç dakika beklemeli, hemen çıkmamalıyız. Bizi görmeleri iyi olmaz. Ne de olsa onları kaybetmeyiz, kardaki ayak izlerinden takip edebiliriz."

"Ama onlar atlarla gittiler" dedi Gazi, "onlara yetişebileceğimizi sanmıyorum."

"Bu doğru!" dedi Harun yerinden fırlayarak, "hiç aklıma gelmemişti bu. Ahıra bakalım hemen. Umarım bize de birer at bırakmışlardır."

Meşalelerini yakarak aceleyle ahıra gittiler. İçeride bir at daha vardı.

"Neyse buna da şükür!" dedi Harun, "bir tanesini de yedek olarak besliyorlarmış demek."

Gazi içeride tek bir at kalmış olmasına sevinmişti. Çünkü ayrı bir ata binmeyi istemiyordu hiç. Üstelik bu sefer hızlı bir şekilde gitmeleri gerecekti şüphesiz.

"Hadi, fazla geç kalmayalım" dedi Harun, "tepeyi çoktan geçmişlerdir. Ayrıca ayak izleri daha önceki atların ayak izlerine karışmış olabilir. Gerçi şimdilik gidebilecekleri tek bir yer var, orası da ormanlık. Onları kaybetme ihtimalimiz çok düşük. Yine de tedbirli davranmalıyız."

O atı getirirken Gazi de kapıyı açtı. İkinci kez çıkıyorlardı bu kapıdan.

"Prensesin dediğini hatırlıyor musun?" dedi Gazi, "buraya bir kez daha girdiğimizde buradan çıkabileceğimizi, ama girmek için bu yolu kullanmamız gerektiğini söylemişti."

"Evet" dedi Harun, "ama bunların bir önemi yok artık. Saray, prensese ve ailesine ait değil. Yine de verdiğimiz sözde duracağız elbet. *Asla* dışarıdan girmeye kalkmayacağız buraya."

Harun ata binip dışarı çıktı. Gazi de kapıyı kapatacağı bir yıldız aradı. Ama görünürde hiçbir şey yoktu.

"Sence hükümdar kapıyı dışarıdan nasıl kapatmıştır?" diye sordu Harun'a.

Harun ileriye bakmayı sürdürerek:

"Hiçbir fikrim yok" dedi.

"Öyleyse açık kalacak kapı, çünkü nasıl kapatılacağını bilmiyorum."

"Bırak açık kalsın. Kimsenin umurunda değil artık o kapı."

Gazi, Harun'un da yardım etmesiyle zorlukla ata bindi ve düşmemek için Harun'a tutundu. Surların arkasından büyük bir gürültü geliyordu. Acı haykırışlar ve askerlerin kahkahaları birbirine karışmıştı. Hükümdar gizli bir kapıdan çıkabilmişti ama halkının kaçabileceği bir yer yoktu.

"Sence öldürüyorlar mı herkesi?" diye sordu Gazi.

"Belki de" diye yanıt verdi Harun, "savaş her zaman birileri için ölüm demektir."

Gazi bir kez daha surlara baktı. Çığlıklarla birlikte ateşler yükselmeye başlamıştı şimdi de. Acı verici bir şeydi savaş. Görmese bile hissedebiliyordu bunu. Ve tıpkı halkını terk eden hükümdar gibi o da kaçıp gidiyordu şimdi buradan. Yapabileceği tek bir şey vardı: Bu rüya sona ermeliydi! Çünkü savaşın ve acı çekmenin düşü bile dehşet vericiydi.

29

Gizli Takip

Ayak izleri, Harun'un söylediği gibi tümseğin aşağı tarafındaki ormanlığa gidiyordu. Buradan bozkırlığa çıkıyor, oradan da içinde büyücünün de bulunduğu büyük ormanlığa doğru ilerliyordu. Gazi ormanlığın kenarına gelince:

"Büyücünün yanına da uğrasak mı, ne dersin?" diye sordu.

"Buna vaktimiz yok" dedi Harun, "hem büyücü veda etti bize. Bundan sonra onu bir daha görmemiz pek uygun olmaz sanırım."

Gazi de onun fikrine katıldı. Böylece ayak izlerini takip etmeye devam ettiler. Ormanlığın içlerine dek uzanıyordu ayak izleri. Zaman zaman çalılıklardan dolayı kaybettikleri oluyordu onları. Ya da ağaçların içe içe geçmiş olduğu yerlerde her şey birbirine karışıyordu. Ama çok geçmeden tekrar gözüküyordu. Belli bir seyir takip etmiyor gibiydi. Bazen kuzeye doğru yöneliyordu; sonra doğuya doğru kıvrılıyor, hemen arkasından ise gü-

neye dönüyordu. Belki de takip edilmemek için bu şekilde gidiyorlardı. Fakat bir süre sonra her ikisi de, ayak izlerinin özellikle ormanlığın kenarına yakın yerlere sık sık yaklaştığını ve ormanlığın çok fazla içlerine dalmadığını fark etti. Bu da hükümdar ve yanındakilerin bir süre sonra ormanlığın dışına çıkacağını gösteriyordu. Her ikisi de şimdilik istemiyordu bunu. Çünkü açık bir alanda onları takip etmek çok daha güç olacaktı.

Öğleye kadar böyle devam ettiler. Ama hala hükümdar ve yanındakileri görebilmiş değillerdi. Ormanlığın içinde epey yol almışlardı. Acıktıklarında, attan inmeden torbalarında bulunan ekmeği yediler. Yanlarına biraz su almaları da iyi olmuştu. Çünkü etrafta hiç su gözükmüyordu.

Harun gece olunca onları takip edememekten endişe ediyordu. Bu yüzden de akşama kadar onlara yetişebilmenin iyi olacağı fikrindeydi. Gazi ise, gece onların da dinleneceğini söyleyerek, kaybedecekleri bir şeyi olmadığını söylüyordu. Onu tek korkutan şey, böyle bir ormanda, karların içinde bir gece geçirecek olmalarıydı. Ayrıca ateş yakmaları da gerekecekti ki bu da tehlikeliydi elbette.

"Sence hiç ara vermiyor mu bu adamlar?" diye sordu Gazi, "öğleyi geçeli epey oldu. En azından biraz dinlenmeleri gerekirdi."

"Şimdilik dinleneceklerini zannetmem" dedi Harun. "Vakit kaybetmek istemeyeceklerdir. Öncelikle izlerini kaybettirip saraydan olabildiğince uzağa kaçmaya bakacaklardır."

"Onların izlerini ve bizim izlerimizi fark edebilirler mi dersin?"

"Zannetmem" diye cevap verdi Harun, "şu an Timur'un askerleri tamamıyla kendi dertleriyle meşgul. Ve büyük olasılıkla

her yerde hükümdarı arıyorlar. Ayak izlerini görmeleri epey zaman alır. Bu arada kar yağmazsa tabii. Aksi takdirde ayak izlerini hiçbir zaman göremezler."

"Veya karlar erimezse."

"Evet, karlar erimezse ya da. Ama sanırım hava daha da soğuyacak."

Gazi:

"Eğer ayak izlerini görürlerse biz de tehlikedeyiz demektir öyleyse" dedi.

"Doğru" dedi Harun, "o yüzden biz de acele edip, şu kılıcı bir an önce ele geçirsek iyi olacak. Bizi yakalarlarsa başımıza bir sürü iş açarız. Hükümdarın yerini bildiğimiz halde onlara haber vermemekle suçlarlar bizi. Sonra senin yanında bulunan şu altın kılıç. Ve tabii sakladığın mücevherler."

"Hey, onları görmezler bile" diye itiraz etti Gazi. "Kılıç, kılıfın içinde gizli duruyor. Mücevherler de elbiselerimin içinde. Onları göremezler. Üzerimi arayacaklarını mı zannediyordun."

"Öyle yapacaklarından hiç kuşkun olmasın" dedi Harun, "ne de olsa tünelin çıkışında kapısı açık bir hazine odası var."

Gazi buna verecek bir cevap bulamayınca mecburen susmak zorunda kaldı. Biraz daha ilerlediklerinde, Harun:

"Hey, burayı tanıyorum ben" dedi, "burası, o gece birdenbire kendimi bulduğum yer. Rüyamın başladığı yer yani. Evet, şu ağacı çok iyi hatırlıyorum. Büyük bir oyuk vardı kenarında. Bak! Sonra yanındaki şu ağaç da yarı yarıya öne doğru eğilmişti. Bu yüzden çok tuhaf bulmuştum onu."

"Bana anlattığın yer burası mıydı?" diye sordu Gazi.

"Evet, tam olarak burasıydı" dedi Harun, "nasıl unutabilirim ki! Uzun uzun bakmıştım nerede olduğumu anlamak için. Bu yüzden de etrafı iyice kolaçan etmiştim."

"Benim kendimi bulduğum yere göre daha şanslı sayılırsın" dedi Gazi. "Kendimi bir zindanın içinde bulmuştum. Ne şans, değil mi?"

"Ama yine de kurtuluşa yakındın. Biraz ötendeki boş odalardan biri gizli geçide açılıyordu."

"Orada bir gizli geçit olduğunu nereden bilebilirdim. Her şey tesadüfen oldu, biliyorsun."

"Ben de keşke burada beklemiş olsaydım, o zaman işim daha kolay olacaktı. Meğer hükümdar buradan geçecekmiş. Tüm bu sorunlara katlanmama gerek bile yokmuş aslında. Gerçi öyle olsaydı büyücüyü….."

Ama o böyle konuşurken Gazi heyecanla:

"Hişş, sessiz ol!" dedi, "şu ilerde kıpırdayanlar, hükümdar ve yanındakiler değil mi?"

Böyle demesiyle birlikte Harun bir anda ne konuştuğunu unutup Gazi'nin gösterdiği tarafa baktı. İlerideki ağaçların hemen altında hükümdar ve yanındakiler gözüküyordu. Mola verdikleri ve bu arada bir şeyler yedikleri belli oluyordu. Atlarını yanlardaki ağaçlara bağlamış, kendileri de onlardan çok uzak olmayan bir yere oturmuşlardı. Oldukları yeri belli etmemek için olsa gerek, ateş yakmamışlardı.

"Evet, onlar" dedi Harun, "nihayet yetişebildik. Hadi yavaşça yaklaşalım yanlarına."

"Ya at ses çıkarırsa?" diye sordu Gazi. Atı bir kenara bırakmaları gerekiyordu. Aksi takdirde görülebilirlerdi.

"Atı şuraya bir yere bırakalım" dedi Harun, "şu oyuğun olduğu yer iyi gibi. Hem uzaktan görünmez de."

Böyle diyerek, atı Harun'un biraz önce bahsettiği ağacın kenarına, daha doğrusu içine bağladılar. Çünkü oyuk son derece büyüktü ve bir atı rahatlıkla içine alabilirdi. Burası aynı zamanda onun rüyasının başladığı yerdi ve bu yüzden ayrı bir önem vardı onun için.

Atı bağladıktan sonra ses çıkarmadan, hükümdarın bulunduğu yere yaklaşıp bir çalılığın içine gizlendiler. Biraz dinlenmek için mola vermişti hükümdar. Atların üzerinde bulunan eşyalarını indirmemişlerdi, bu da onların orada çok fazla kalmayacağını gösteriyordu. Yere serdikleri kilimlerin üzerine oturmuşlardı. Hükümdar üzerine bir başka kilim örterek:

"Ben biraz uyuyacağım" dedi, "siz de uyusanız iyi edersiniz. Gece de yol alacağız çünkü. Artık ormanlıktan çıkıp, açık alanda yol almalıyız." Yardımcılarına döndü ve, "bu arada biriniz nöbet tutun" dedi, "ne olur ne olmaz. Çevrede birileri yaşıyor olabilir. Bizi görmelerini istemem. Gürültü yapmayın o yüzden."

Nöbetçilerden biri nöbet tutmaya gönüllü oldu. Hükümdarın oğlu:

"Benim uykum yok" dedi, "biraz dolaşıp etrafa bakacağım. Dediğin gibi birileri varsa eğer, haber veririm sana baba. Ya da takibe çıkmış birileri vardır etrafta. Umarım izlerimizi bulmamışlardır."

"Meraklanma" dedi hükümdar, "yokluğumuzu fark etmeleri en az bir günlerini alır. Biz de o zamana kadar varmamız gereken yere varmış oluruz."

"Yine de her ihtimali düşünmek gerekir" dedi şehzade. "Düşmanın ne zaman saldırıya geçeceğini asla bilemeyiz."

"Doğru" dedi hükümdar" "ama sen uzaklaşma yine de. Eğer çevrede bir düşman varsa nereden saldıracağını bilemeyiz."

"Merak etme baba, uzaklaşmam" dedi şehzade.

Prenses:

"Ben de seninle geliyorum" dedi, "atın üzerinde oturmaktan bacaklarım ağrıdı."

"Sen burada kalmalısın, babamın bir şeye ihtiyacı olabilir" dedi şehzade. Onun gelmesine canı sıkılmış gibiydi.

Prense yarı kızgın halde:

"Bir şeye ihtiyacı olursa, yardım isteyeceği çok daha güçlü iki kişi var" dedi, "ama seninle gelmemi istemiyorsan ben de yalnız dolaşırım."

"Pekala" dedi şehzade, "ama bu ormanın tehlikeli bir yer olduğunu unutma. Aslan, kaplan gibi hayvanlar çoktur buralarda. Kurtlar da gruplar halinde dolaşırlar ve kimi görürlerse saldırılar. Ayrıca insan etini de çok severler, bilirsin."

Şehzade bu sözlerle prensesi korkutmak istiyor gibiydi. Ama prenses onun doğru söylemediğini anlamıştı.

"Evet bilirim" dedi, "ama beni yerlerse seni de yiyeceklerini unutma. Bir kılıçla bütün kurt sürüsüne karşı koyabileceğini zannediyorsan hiç kurt görmemişsin derim sana. Ama daha da önemlisi artık beni korkutmaya çalışmaktan vaz geçmelisin. Küçük bir kız değilim ne de olsa."

Bunun üzerine şehzade de, hala istekli görünmemesine rağmen, gelmesini kabul etti. İkisi birlikte dinlenmekte oldukları yerden ayrılarak Harun ve Gazi'nin olduğu tarafa doğru gelmeye başladılar.

30

Prenses, Şehzade ve Takipçiler

"Çabuk gidelim buradan, görecekler bizi" dedi Gazi telaşla ama Harun yerinden kımıldamadı.

"Artık gidemeyiz" dedi "sesimizi işitip bizi görebilirler. Hadi, şu çalıların altına saklanalım hemen."

Her ikisi de sürünerek, çalılığın içine girdi. Prenses ve ağabeyi yanlarından geçerken onları fark etmediler bile.

"Ne kadar büyük bir orman, değil mi?" dedi prenses yanlarından geçerken.

"Evet, buradaki hiçbir ormana benzemez burası" diye karşılık verdi şehzade.

"Nerede son buluyor acaba?"

"Dediklerine göre kimse öbür ucunu görememiş ormanın. O tarafa gitmek isteyen herkes de eninde sonunda kaybolur ya da çıldırırmış."

Prenses sanki görebilecekmiş gibi ormanın öbür ucuna bakarak:

"Garip" dedi "ama bir gün oraya gitmek isterdim. Kaybolmak veya çıldırmak umurumda bile değil."

"Durmadan başka bir yere gitmeyi istiyorsun" dedi şehzade, "senin yerinde olmak isteyen yüz binlerce insan var. Daha doğrusu vardı, düne kadar. Hepsi de bir prenses hayatı yaşamak için can atıyorlardı. Sen ise yıllardan beri aynı şeyi geveleyip duruyorsun ağzında."

"Onlar ilgilendirmiyor beni" dedi prenses, "ben daha mutlu olabileceğim bir yer arıyorum sadece. Hiç kimsenin beni tanımadığı, benim de içindeki herkesi ilk kez görebileceğim bir yer."

"Mutluluk kimsenin seni tanımamasında mı? İşte bu ilginç. Bence mutluluk herkesin beni tanımasıdır."

"Bence mutluluk her an yeni bir şey görebilmektir" dedi prenses, "başka bir hayatı yaşamaktır. Şu ana kadar hiç yaşamadığın bir hayatı."

Şehzade yarı alaylı tavrına devam ederek:

"Peki başka bir hayatın seni mutlu edeceğini nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum" dedi prenses, "başka bir hayatta mutlu olup olmayacağımı bilmiyorum. Ama mutluluğun kendisi başka bir hayata geçebilmek sanırım."

Prenses ve hükümdarın oğlu konuşarak uzaklaştılar. Bir süre sonra sesleri duyulmaz oldu. Harun çalılığın içinden çıkarak:

"Takip etmeliyiz onları" dedi.

"Takip mi etmeliyiz" dedi Gazi, "hükümdarın yanına gitmeye çalışsak daha mantıklı olmaz mı sence? Sadece biri nöbet tutuyor. Belki onu bayıltıp, kılıcı…."

Harun telaşla:

"Görmüyor musun, bizim atın olduğu tarafa doğru gidiyorlar" dedi, "birazdan görecekler atı ve kuşkulanarak bu tarafa gelecekler."

Gerçekten de hükümdarın oğlu ve prenses oyuk ağacın bulunduğu tarafa gidiyorlardı. Atlarını görmeleri onlar için tehlike demekti. Harun daha fazla bir şey söylemeden çalılıktan çıktı, eğilerek ve çevrede bulunan ağaçların arkasına gizlenerek, atın olduğu tarafa gitti. Gazi de aynı şekilde onu takip etti. Ama daha onlar varmadan, hükümdarın oğlu atı görmüştü.

"Hey bu at da ne arıyor burada?" dedi, "bizden başka birileri daha var etrafta demek ki. Bizi takip ediyorlar."

Hemen kılıcını çekti ve atın olduğu yere doğru yavaş adımlarla yürümeye başladı. Prenses ise biraz daha geride durmuş onu izliyordu. Şehzade, atın yanında kimse olmadığını görünce:

"Buralarda bir yerde olmalılar" dedi, "benim yanımdan ayrılma. Sana bir zarar vermelerini istemem."

"Ama kim olabilirler ki!" dedi prenses. "Belki de sadece dinlenmek için buraya gelen…."

"Belki de şimdi babamın yanındadırlar" diye onun sözünü kesti şehzade, "belki de yokluğumuzdan istifade ediyorlardır."

Bu arada Harun ve Gazi de onlara görünmeden yaklaşmayı başarmıştılar. Şehzade atın çevresinde dönüyor ve bir yandan da etrafa bakarak, çevrede birisinin olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Prenses'te ise her zamanki gibi ağırbaşlı bir hal vardı.

"Hayır, hiçbir şeyden istifade etmeye çalışmıyoruz" dedi Harun bulunduğu yerden çıkarak. "Sizi takip ettiğimiz doğru. Ama hiç de kötü bir niyetle değil."

"Sen de kimsin?" dedi hükümdarın oğlu ona dönerek. Sonra onun giyinişini görünce, "demek Timur bula bula senin gibi birisini buldu gönderecek" dedi.

Kılıç elindeydi ve her an saldırmaya hazır bekliyordu. Prenses de onları görünce bir an ürktü. Onları bu kıyafetle gördüğüne üzülmüş gibiydi.

"Timur'un askerleri olduğunuzu bilmiyordum" dedi sitem ederek.

"Hayır, Timur'un askeri değiliz prensesim" dedi Harun aceleyle, "bu kıyafetleri giymemiz gerekiyordu ama asla savaşmadık. Buraya sizi yakalamaya da gelmedik…."

"Daha önce saraya girmenizin nedeni de Timur'a casusluk yapmaktı, öyle değil mi? Oysa ben sizi daha farklı biri olarak düşünmüştüm."

"Hayır, prensesim, düşündüğünüz gibi değil. Biz……"

Ama o sözünü bitirmeden şehzade:

"Bunları nereden tanıyorsun sen?" diye sordu prensese, "saraya girmeleri de ne demek oluyor?"

"Sana daha uygun bir zamanda anlatırım bunları" dedi prenses, "ama onlara yardım etmiştim bir gün."

"Yardım mı etmiştin? Timur'un askerlerine mi?"

"O zamanlar Timur'un askerleri olduğunu nereden bilebilirdim?"

"Sizi alçaklar!" dedi şehzade. "Neyse ki Timur tam dişime göre göndermiş. Ama aynı zamanda büyük bir hakaret bu. Babam gibi büyük bir hükümdarın izini sürmeye sizin gibi iki çocuk mu layıktı?"

Harun onu dinlemekten ziyade prensesi ikna etmeye çalışıyordu.

"Hayır prensesim, ne ben ne de arkadaşım Timur için savaşmadık…..Bu giysileri giymeye mecburduk. Mecburduk, çünkü tekrar saraya girmemiz gerekiyordu. Hükümdarı görmeliydik….."

"Bu kıyafetler içinde mi?"

"Mecburduk prensesim, bunu yapmaya mecburduk….."

"Yeter artık!" dedi şehzade. Kılıcını elinde sımsıkı tutuyordu ve dişlerini birbirine kenetlemiş, kaşlarını da çatmıştı. Harun'dan gelebilecek bir saldırıya karşı tetikteydi. Ama Harun'un saldırmaya niyeti yoktu hiç. Şehzadeye bakmıyordu bile. Gazi ise üçünün de dışında kalmıştı ve sanki bir izleyici gibi onların ne yaptığına bakıyordu.

"Bana o gün gerçeği söylememiştiniz. Sebebi buydu değil mi?" diye soru prenses.

"Hayır, gerçek bu değil prensesim" dedi Harun, "gerçek çok daha farklı. Bir dahaki karşılaşmamızda onu size anlatacağımı söylemiştim. Ama anlatsam bile inanmayacağınızı biliyorum. İsterseniz hemen anlatırım şimdi. Eğer izin verirseniz…."

Ama Harun daha fazla konuşamadı. Şehzade kılıcını havada savurmuş, Harun'un üzerine doğru geliyordu.

31

Şehzadenin ve Harun'un Vuruşması

Şehzadenin ona saldırmasıyla birlikte Harun da kılıcı çekti.

"Hayır, yapmayın" diyerek aralarına girmeye çalıştı prenses. Ama şehzade:

"Çabuk uzaklaş burada Ece" dedi, "git de babama haber ver. Ama dur, bir yere gitme! İkisini de hakladıktan sonra beraber gideriz. Bu iki ufaklığa iyi bir ders vermek gerek. Timur'u içeride yenemedik bari burada yenelim."

Harun da:

"Siz karışmayın prensesim" dedi, "bu, aramızda halletmemiz gereken bir mesele. Ayrıca bunu ben de istiyordum. Çünkü seni yendiğim takdirde şehzade, benim için çok önemli olan bir şeyi öğrenme ihtimalim var."

"Sana söyleyemeyeceğim bir şey yok. Yeter ki beni yenmeyi başar. Ama arkadaşın da karışmayacaktır umarım."

Gazi cevap vermeden Harun'a baktı.

"Hayır" dedi Harun, "sonucu onu da etkilese bile o karışmayacak. Bu mesele şimdilik sadece ikimize ait. Eğer yenilirsem, o arayışını başka bir şekilde sürdürecektir."

"Nasıl bir bilginin peşinde olduğunuzu bilmiyorum, ama ne olursa olsun Timur o bilgiyi öğrenemeyecek. Bunu canım pahasına da olsa öğrenemeyeceksin."

"Aradığımız şeyin Timur'la bir alakası yok" dedi Harun, "biz ne Timur'un askeriyiz ne de onun casusuyuz. Sadece bir süreliğine onun ordusunun kıyafetlerini giydik o kadar."

"Bu yalanlarınla beni kandıramazsın. Kim olduğunu öğreneceğim birazdan."

Şehzadenin saldırmasıyla beraber vuruşmaya başladılar. Şehzade, Harun'a göre daha uzun boylu ve daha güçlüydü. Onun, kahramanlarımızdan birkaç yaş daha büyük olduğunu söylemiştik. Bu da avantaj sağlıyordu tabii ona. Harun sıradan bir savaşçı olsaydı şehzade onu çoktan yenerdi. Ama Harun da bir hükümdar oğluydu ve bu yüzden de iyi yetiştirilmişti. Kılıç kullanmasını iyi biliyor, kısa boyuna ve çelimsiz gibi görünen cüssesine rağmen rakibinin üstünlük kurmasına izin vermiyordu. Şehzade ilk birkaç vuruşta onu yeneceğini sanmıştı şüphesiz. Ama bu umudu boşa çıkınca şaşırdı. Vuruşmaya devam ederek:

"Çok iyi kılıç kullanıyorsun" dedi.

"Sen de öylesin" diye karşılık verdi Harun. Bu söz, şehzadeyi iyice kızdırdı ve daha şiddetli saldırmasına yol açtı.

Gazi onların kılıç kullanmasını şaşkınlıkla izliyordu. Önce birisi diğerini sıkıştırıp ileriye doğru atılıyor, sonra aynı hamleyi diğeri yaparak bu durumdan kurtuluyordu. Çok dar bir mekan içerinde gidip geliyorlardı. Kılıç şakırtıları etrafı doldurmuştu. Eğer hükümdarın yardımcılarından biri gürültüyü duyup gelirse

neler yapması gerektiğini bilmiyordu. Harun böyle bir durumda nasıl davranırdı acaba? Vuruşmayı bırakıp kaçmayı deneyebilir miydi? Çok zor bir ihtimaldi bu. Kendisi istese bile şehzade izin vermezdi buna. Öte yandan yardımcılardan birinin buraya gelmesi demek, belki de her şeyin sonu demekti. Bu yüzden onlar gürültüyü duymadan her şeyin bitmesini istiyordu Gazi. Ayrıca onu ilgilendiren bir başka şey de bu vuruşmanın sonucuydu. Kazandıkları takdirde büyük ölçüde kurtulmuş olacaklardı. Ama ya Harun kaybederse?

Prenses de tedirginlikle izliyordu vuruşmayı. Kimin kazanıp kimin kaybedeceğinden ziyade gözlerinin önünde olup bitmekte olan bu olaydan dolayı tedirgindi sanki. Hiçbir şeye müdahale edemediğinden dolayı üzgündü ve elleriyle yüzünün yarısı kapamıştı.

Bir ara şehzade, Harun'un yaptığı bir hamleyi yana çekilerek karşıladı ve sonrasında da onun kılıcına hızlıca vurdu. Vurmasıyla birlikte kılıç havalanarak birkaç metre öteye düşmüştü.

"Şimdi elimdesin artık" dedi şehzade, "ya güzelce teslim ol ya da yaşamına son vereyim hemen. Karar senin."

"Hayır" diye haykırdı prenses. Ama şehzade onu duymamış gibi davrandı.

"Evet, hangisini seçiyorsun" dedi, "ölmeyi mi teslim olmayı mı?"

"Ne sandın sen beni?" dedi Harun, "ölmekten korkacak kadar korkak biri mi?"

Böyle diyerek hızlıca geriye döndü ve kılıcının yanına kadar gitmeyi başardı. Ama o, kılıcı alana kadar şehzade kılıcını ona saplamıştı bile. Her şeyi unutan Gazi:

"Hayır, yapmayın!" diyerek ileri doğru birkaç adım attı. Prenses de ağabeysinin Harun'u öldürmesini engellemek için

onun yanına doğru koştu. Ama Harun, hiçbir şey olmamış gibi kılıcını kaptı ve şehzadenin kılıcına vurarak onu havaya savurdu. Olanlar karşısında donup kalmıştı şehzade.

"Ne var göğsünde diye sordu?" Harun'a.

"Kurtulmayı çok istediğim ama kurtulamadığım bir şey" dedi Harun. Ve göğsünü açarak, demir zırhı onlara gösterdi. Zırhın bu kadar sağlam olması ve Harun'un vücudunu tam olarak sarması karşısında hem şehzade hem de prenses şaşırmıştı.

"Timur mu verdi bunu sana?" diye sordu şehzade. Bu arada hızlıca koşarak kılıcını da almıştı. Ne var ki artık işe yaramaz durumdaydı kılıcı. Demir zırha vurduktan sonra yamulmuştu.

"Timur'la alakam olmadığını söyledim sana" dedi Harun. "tek istediğim şey bu zırhtan kurtulmak. Timur'un ordusuna da bunun için girdim. Ama onu kesecek sadece bir kılıç var. Ve sanırım sen de bunun yerini biliyorsun şehzade."

"Bir tek kılıç mı? Hangi kılıçtan söz ediyorsun sen?" diye sordu şehzade.

"Yıldızlı Kılıç'tan elbette" dedi Harun, "onun yeryüzünde kesemeyeceği şey yoktur. Bunu sen de biliyorsun. Bu zırhı kesebilecek tek kılıç o. Senden Yıldızlı Kılıç'ı istemiyorum. Sadece onu bir kereliğine kullanmak istiyorum. Zırhımı kestiğim anda kılıç tekrar senin olabilir. Ona sahip olmak istiyor değilim. Zaten hükümdar soyuna ait bir şey o. Size ait ve sizde kalmalı."

"Benden sakladığınız gerçek bu muydu?" dedi prenses, "öyleyse daha önce de saraya gelmenizin sebebi buydu?"

"Evet prenses, saraya bunun için gelmiştik."

"Ama bana anlatsanız bile inanmayacağımı söylemiştiniz. Bu, hiç de inanılmayacak bir hikaye değil."

"İnanmayacağınız şey çok daha başka prenses" dedi Harun, ve Gazi'ye baktı. O an Gazi onun her şeyi anlatacağını anladı.

"Size söz vermiştim prenses" dedi, "bu yüzden anlatmak zorundayım. Tüm gerçeği. İnanıp inanmayacağınıza aldırmadan hem de. Ayrılırken böyle söylemiştim. O zaman belki de inanacağınızı düşünüyor olmalıydım. Şimdi ise çok farklı durum. Anlattıklarımdan sonra ne hissedeceğinizi bilmiyorum. Hepimiz bir rüyadayız. Evet, prenses. Oldukça garip değil mi? Ama gerçek bu. Hepimiz bir rüyadayız ve bir rüyayı yaşıyoruz. Büyücünün dediğine göre içlerimizden bazıları gerçek sadece. Bunu doğrudan söylemedi elbette. Sadece söylediklerimden çıkarabildim bunu. Ama bu rüyadaki bazı kişiler gerçek. Kimlerin gerçek olduğunu ise ancak rüyadan çıkınca anlayabileceğiz. Belki de hiç anlayamayız. Ama isterdim ki prenses siz de o gerçeklerden biri olun. Siz de benimle birlikte çıkın bu düşün içinden. Eğer gerçek değilseniz sizi sonsuza kadar kaybedeceğim demektir. Bu….bu…..bu çok farklı bir duygu. Yani sizi sadece rüyamda görmüş olmak. Sadece rüyamda yaşadığınızı ve sonra da yitip gittiğinizi, gerçek biri olmadığınızı, ama yine de bu kadar gerçek göründüğünüzü bilmek."

"Neler saçmalıyor bu?" dedi şehzade Harun'a bakarak. Fakat Harun'u susturmadı bu itiraz.

"Siz de onun gibi inanmıyorsunuz prenses" dedi, "biliyorum bunu. Bir rüyanın parçası olduğunuzu kabul etmek istemezsiniz elbette. Ama inanın saçmalamıyorum. Ve tekrar gerçek hayata döndüğümde, eğer gerçek değilseniz, sizi sona erdirmiş olmaktan korkuyorum. Ama kim bilir belki de gerçeklik kazanabilirsiniz. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum. Hep büyücüye sormak istemiştim, fakat onun her şeyi anlayacağından korkarak, her şeyi anlayabilir çünkü o, evet, onun her şeyi anlayacağından korkarak yapamadım bunu."

"Tüm bunlar inanılmaz şeyler" dedi prenses, "kabul edilmesi çok zor. Sadece bir rüya karakteriyim ben şimdi, öyle mi? Sadece başka birinin zihninde yaşattığı bir hayal ürünüyüm?"

Ama Harun susmuştu artık. Biraz önceki heyecanlı hali kaybolmuştu. Prenses onun cevap vermediğini görünce:

"Peki, tüm bunların göğsündeki zırhla ne alakası var?" diye sordu.

"Göğsümdeki zırh" dedi Harun, "beni rüyaya bağlayan tek şey. Onu kesebildiğim anda rüya sona erecek ve gerçek yaşamıma geri döneceğim."

Böyle söylemesiyle birlikte şehzade bir kahkaha patlattı.

"Demek" dedi gülerek, "seni rüyaya bağlayan tek şey bu zırh ha? İşte bu çok komik! Hah hah hah!.....Çok komik. Ama sana üzücü bir haber vereyim. Galiba o zırhı asla kesemeyeceksin. Çünkü Yıldızlı Kılıç hazinenin bir parçasıydı ve hazine odasında duruyordu. Fakat bu gece bir tünelden saraya gizlice giren birileri hazine odasına girmiş ve kılıcı çalmayı başarmış. Ne kadar şanssızsın hah hah! Çünkü onca mücevherin ve altının arasında sadece birkaç şey çalınmıştı ve bunlardan biri de o kılıçtı. Üstelik altından olmamasına karşın! Sadece sapında altından bir yıldız vardı ama bu da hiç görülmeyecek bir şekilde bir kılıfla kapatılmıştı. Şimdi kim bilir nerededir? Belki de Timur özellikle istemiştir onu. Kendi hanedanının bir simgesi yapacaktı ha, ne dersin?"

Ama Harun onu dinlemiyordu artık. Elinde tuttuğu kılıca bakıyordu dikkatlice. Gazi içinden, "sakın o kılıç....." dedi ama o anda Harun kılıca sıkıca geçirilmiş kılıfı çıkarttı ve kılıcın sapındaki altın yıldızın ışığı, akşamın alacakaranlığını delip geçti.

"Bu o kılıç!" dedi şehzade küçük bir çığlık atarak.

"Bulduk onu sonunda Gazi!" dedi Harun, "bunca zaman hiç farkında olmayarak onu taşımış olmamız ne garip değil mi?"

Gazi heyecanla:

"Artık gidebiliriz!" dedi.

"Evet, artık gidebiliriz" diye tekrarladı onun sözünü Harun. "Tam başlamış olduğum noktada sona eriyor yolculuğum. Rüya bitecek artık prenses. Siz de bizimle gelmek ister miydiniz? Beraber değişik bir yaşama başlamak çok farklı olurdu öyle değil mi? Yani çok, çok farklı bir ülkede, ve çok farklı bir dünyada tekrar birlikte olabilmek! Bizimle gelin prenses. Bunun hep bir hayal olacağını düşünmüştüm. Bana acı veren sizden ayrılmaktı. O gün bana vermiş olduğunuz bezi anımsıyor musunuz? "

Göğsünden bir bez parçası çıkardı. Daha önce prensesin, ayağına sarması için ona vermiş olduğu bezdi bu. Onu görünce yüzü bir an aydınlandı prensesin ve hafiften gülümsedi.

"Onu hala taşıdığınızı bilmiyordum" dedi.

"Onu kaybetmeyeceğimden emin olabilirsiniz" dedi Harun coşkuyla, "hiçbir şey prensesim, inanın bana, hiçbir şey benim için bu bez parçası kadar değerli değildir. Çünkü siz verdiniz onu bana ve bu yüzden de onu bütün ömrüm boyunca yanımda taşıyacağım. Umarım o da diğerleri gibi bu düşün bir parçası değildir. Umarım o ve siz prensesim bir düş değilsinizdir. Ya da düş olsanız bile gerçek yaşama geçebiliyorsunuzdur. Bizimle gelin prensesim. Kim bilir, belki düşler de gerçeğe dönüşebiliyordur."

O an, Gazi'nin aklına hazine odasındaki kitapta okuduğu şiir geldi.

Karışır zamanla gerçekler düşe

Ama hiçbir düş dönüşmez gerçeğe

"Eğer öyleyse" diye düşündü, "prenses hiçbir zaman gerçek hayata geçemeyecektir. Ama büyücü aynı zamanda kimin gerçek kimin düş olacağını bilemeyeceğimizi söylemişti. Belki o da aslında bir gerçektir."

"Sizinle gelmeyi isterim" dedi prenses, "başka bir dünyada yaşamak çok farklı olmalı."

Şehzade kızgınlıkla:

"Ama Ece, bunlar sadece iki deli, onlara nasıl inanabilirsin?" dedi, "bunun mantıklı olmadığını sen de biliyorsun"

"Mantıklı olmadığını biliyorum. Ama bu inanmam için bir engel değil. Düşünsene, ya gerçekten bir düşün parçasıysak? Şu ana kadar tüm yaşadıklarımız sadece başka bir kişinin hayaliyse?"

Şehzade sadece alaylı bir şekilde güldü bu cevap üzerine.

"Peki, ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu prenses.

"Birbirimize tutunmalıyız prensesim" dedi Harun, "böylece hepimiz de düşün dışına çıkabiliriz belki. Gazi, sen bana tutun. Prensesim siz de Gazi'ye tutunun." Şehzadeye dönerek, "siz de istiyorsanız bize katılabilirsiniz" dedi, "gerçek yaşam çok farklı değil buradan, düş ve gerçek çok benziyor birbirine. Ama yine de gerçekte yaşamak çok daha başkadır, inanın bana. Gerçek yaşamda olduğunuzu bilmek ve tüm yaşadıklarınızın, başka birinin düşünün bitmesiyle sona ermeyeceğini anlamak çok güzeldir. Yaşam kendi elimizde orada. Özgürüz tamamıyla. Kim bilir belki de gerçek yaşamda sizi çok daha iyi bir hayat bekliyordur?"

"Bu deli saçmalıklarıyla işim yok benim" dedi şehzade, "işinizi bitirin ve hemen gidin buradan. Çünkü artık yola çıkma vaktimiz geliyor. Siz iki kaçıktan başka bir şey değilsiniz."

Harun, Gazi'nin yanına giderek sıkıca elini tuttu. Prensesin de Gazi'nin elini tutmasıyla bir halka oluşturdular. Harun, kılı-

cı havaya kaldırdı ve son bir kez daha baktı düşüne. Hava neredeyse kararmıştı artık. Ama yine de etrafındaki nesneleri seçebiliyordu. Bembeyazdı yerler ve ağaçlar, upuzun ağaçlar koca birer dev gibi yükseliyorlardı göğe. Sonra prensese döndü Harun. Onun karanlıkta bile seçilebilen mavi gözlerine baktı.

"Umarım prensesim" dedi, "düşler de dönüşebiliyordur gerçeğe. Ve böylece siz de bizimle birlikte başka bir yaşamda yeniden yaşayabilirsiniz. Daha gerçek ve aynı zamanda birlikte olacağımız için daha güzel bir yaşamda. İnanın bana prensesim, tek dileğim bu."

Böyle diyerek kılıcı yavaşça indirdi göğsüne ve bedenini sımsıkı sarmış olan zırhı ortadan ikiye ayırdı.

32

Hikayenin Sonu

Büyük bir gücün kendisini geriye doğru çekmekte olduğunu hissetti Gazi ve tıpkı buraya gelirken olduğu gibi yine önce karanlık bir yere düştüğünü sandı. Ama gözlerini açtığında kendisini Şehzade Harun'un yatağında buldu. Ona doğru uzanmıştı ve onun ellerinden biri ellerinin arasındaydı. Ellerini çekip yatağın kenarında doğrulduğunda Harun'un da uyandığını gördü. O an arkasında bir bağırış duydu Gazi. Şehzadenin uyandığını gören nöbetçilerin sevinç çığlıklarıydı bunlar.

"Hemen hükümdara haber verelim" dedi bir tanesi ve yerinden fırlayarak dışarı çıktı. Diğeri de Harun'un yanına gelerek iyi olup olmadığını sordu.

"İyiyim" dedi Harun ama bir yandan da etrafına bakıyordu. Fakat odada nöbetçi asker ve ikisinden başka kimse yoktu.

"O gelmedi, öyle değil mi?" diye sordu Gazi'ye.

"Hayır, efendim. Sanırım bir düştü sadece."

"Bana niçin efendim diyorsun?" dedi Harun, "bunu bir daha duymak istemiyorum. Sen benim arkadaşımsın ve hep öyle kalacaksın."

"Ama sen bir şehzadesin" dedi Gazi.

"Senin yanındayken bunun bir önemi yok" dedi, "ikimiz dostuz. Sevdiğim birini kaybettim. Birini daha kaybetmek istemiyorum."

Biraz sonra hükümdar geldi odaya. Sevinç içindeydi. Oğlu iyileşmiş, bir bakıma ülkenin geleceği de kurtulmuştu. Ama Harun o kadar mutlu gözükmüyordu. Hükümdarın sorularına ilgisiz bir şekilde cevap verdi. Hükümdar da onun henüz tam olarak iyileşmediğine hükmedip odadan ayrıldı. Gazi'ye de kendisinden ne isterse dilemesini, hatta uygun görürse sarayında bir hekim olarak çalışmasını teklif etti. Gazi reddetti bunu. Hekim olarak çalışmak istemiyordu. Hükümdara gerçekte bir hekim olmadığını söylemedi tabii. Bu yüzden hükümdar da onu hala gerçek ve aynı zamanda büyük bir hekim zannederek dışarı çıktı.

Sonraki günlerini de sarayda geçirdi Gazi. Tek konuştuğu kişi Harun'du. Bazen ata biniyorlar-artık ata binmeyi de öğrenmişti- ve saatlerce kırlarda dolaşıyorlardı. Harun hep Ece'yi anlatıyordu ona. O ise rüyada yaşadıklarını düşünüyordu. Aklına sık sık büyücü geliyordu. Onun tanıdığı birisi olduğunu biliyordu ama hala hatırlayamıyordu kim olduğunu. Bakışları, konuşması ve ifadeleri tanıdıktı. Hem de öylesine tanıdıktı ki!

Rüyadan hiçbir şey gelmemişti gerçek yaşama. Ne Yıldızlı Kılıç, ne Harun'un elinde tutmuş olduğu bez, ne de Gazi'nin koynuna saklamış olduğu mücevherler. Hepsi sadece bir düştü onların. Tıpkı Ece gibi. Ama büyücü de bir düş müydü acaba? Timur bir düş müydü? Saray ya da yaptıkları savaş bir düş müydü? Ölen insanlar bir düş müydü?

Harun Ece'yi anlatırken o da bunları soruyordu kendisine. Tüm o yaşananların bir düş olması ne kadar garipti. Bunu bir türlü kabullenmek istemiyordu Gazi. "Bir düş değildi yaşadıklarımız" demek istiyordu. Sabah kalktığında kendini büyücünün odasında bulacağını zannediyordu yeniden. Ya da saraydan çıktıktan sonra büyük, dev gibi ağaçlarla kaplı bir ormanın aniden karşısına çıkıvereceğini bekliyordu. Bazen bir ormanlığın içine girdiğinde ufacık bir kulübe arıyordu; bir kulübe bulabilir ve orada büyücüye tekrar rastlayabilirdi. Kimi zamanlar yolda giderken büyücünün aniden karşısına çıkıvereceği ya da uzaklardan bir yerlerden prensesin sesini duyuvereceği hissine kapılıyordu. Sarayın koridorlarında dolaşırken dikkatlice bakıyordu etrafına. Kim bilir, hiç ummadığı bir yol gizli geçide götürebilirdi onu. Ama tüm bu umutları boşa çıkıyordu. Akşamları yatarken, büyük bir heyecanla giriyordu yatağına. Göreceği bir düş belki de yine o ülkeye götürecekti onu. Yine büyücüyle ve prensesle karşılaşacaktı bekli de. Kimi geceler heyecanından uyuyamadığı oluyordu. Uyuduğunda ise gördüğü rüyalar hep eskiden olduğu gibi tatsız ve anlamsız oluyordu. O zaman daha çok inanıyordu bu düşün gerçek olabileceğine. Belki de düş değildi tüm gördükleri? Ama ya büyücünün söyledikleri?

Ve geçip gidiyordu günler. Ülke eski günlere göre çok daha huzurluydu. Sınırdaki ordu, düşman ordusunu yenmiş, böylece casuslar da pek giremez olmuşlardı ülkeye. Vergiler hafiflemiş, hükümdar eskiye oranla daha adil davranmaya başlamıştı. Halk mutluydu ve her yerde bir bayram havası esiyordu. Panayırlar kuruluyor, eğlenceler düzenleniyor ve büyük ateşler yakılıp, etrafında insanların özgürce dans ettiği görülüyordu. Sadece hükümdar üzgündü bir parça. Oğlunun bu kadar mutsuz olmasını anlayamıyor, bir süre sonra düzeleceğini umut ediyordu. O yüzden de onu kendi haline bırakıyor, dilediğini yapmasına izin veriyordu.

Onlar ise amaçsızca kırlarda dolaşıp duruyorlardı. Bazen haklın arasından kendilerini tanıyanlar çıkıyor ve onlara sevgi gösterisinde bulunuyorlardı. Gazi de ünlü bir hekim olarak büyük ün salmıştı. Ama Harun dışında iyileştirmiş olduğu bir hasta yoktu ve olmasını da istemiyordu. Bununla birlikte ülkenin dört bir yanından hekimler gelip ondan bilgi almak ve onun sırlarından birkaçını öğrenmek için can atıyorlardı. Bu yüzden de Gazi olabildiğince sarayın dışında durmak ve onlara gözükmemek istiyordu.

Her şeye sahipti her ikisi de. Ama her ikisinin de içinde bir sıkıntı vardı. Her ikisi de mutsuzdu ve her ikisi de rüyadayken daha mutlu olduklarını düşünüyordu. Kılıcı aramak, bilinmeyen bir sarayın koridorlarında heyecanla dolaşmak, büyücüyle konuşmak ve prensesle karşı karşıya olmak çok daha güzeldi. Gerçek yaşamda çok daha mutlu olacaklarını düşünmüştü her ikisi de. Ama şu an hissettikleri hiç de öyle değildi.

Ne kadar zaman geçtiğini kim bilebilir ki? Günler, haftalar, aylar, hatta belki de yıllar geçip gitti. Atlarının üzerinde, umutsuzca, oradan oraya koşturup durdular düşten bir şeyler bulabilmek için. Belki de yeryüzünün bir yerinde, düşte yaşamış bir gerçek vardı. Kim bilir belki de prensesin ta kendisiydi o gerçek. Belki de büyücüydü. Yeryüzünün bir yerinde onlar da kendilerini arıyorlardı. Onlar da belki tıpkı kendileri gibi umutsuzca dolaşıp duruyorlardı kırlarda. Bir yerlerde karşılaşacaklardı belki. Ve o zaman gerçek yaşamda, düş gibi bir hayat başlayacaktı.

İşte böyle günlerin birinde bir anda koyu bir sisin içinde buldular kendilerini. Gazi o an Harun'u kaybettiği duygusuna kapıldı. Atını koşturdu etrafta. Ama hiçbir şey görünmüyordu sisten. Seslendi ona. Haykırışı dağlarda yankılandı. Ne var ki bir karşılık alamadı. Derken, artık atın üzerinde olmadığını gördü.

Yürüyordu ve nereye yürüdüğünü de bilmiyordu. Yine de ayakları bir yere götürüyordu onu. Sonra bir duvar çıktı karşısına. Ne yaptığını bilmeden duvarın üzerinden atladı ve bir okul bahçesine gelmiş olduğunu anladı. Birkaç tane çocuğun hızlıca koşuşturduğunu gördü. Önündeki tabelada "Kavaklı İlköğretim Okulu" yazıyordu.

"Aman Allahım, geç kaldım!" dedi kendi kendine. Hızlıca merdivenleri tırmandı. Yavaşça kapıyı açarak, içeri baktı. Öğretmen henüz gelmemişti. Hemen yerine geçmek istedi. Ama en ön sırada oturan Harun ilişti gözüne o an. Uykulu gözlerle ona bakıyordu.

"Biliyor musun" dedi Harun, "sınıfta uyuyakalmışım. Garip bir rüya gördüm. Hükümdarın oğluydum ve rüyamda esir olmuştum. Sen de rüyama girip beni kurtarıyordun."

"Garip" dedi Gazi, "sanki ben de böyle bir rüya görmüş gibiyim."

"Sonra güzel bir kız vardı rüyamda. Ece'ydi ismi. Bir de büyücü vardı. Çok tanıdık biriydi. Hatta şeydi sanırım…galiba….. Evet, evet, oydu."

"Kimdi?" dedi Gazi.

"Şeydi…..adı bir türlü aklıma gelmiyor….."

Sonra Gazi'ye bakınca ne söyleyeceğini unuttu.

"Hey" dedi "çantan nerede senin?"

Gazi şaşkınlıkla arkasına baktı. Gerçekten de sırtında değildi çantası.